

104 A
முதலாம் பிள்ளை

அநாலியூர்
ந. சந்திரம் பிள்ளை

T/500/1011(1)

முதலாம்பிள்ளை

உயர்வுக் கல்வித் துறை -

பொது அறிவுப் படிப்பு -

1. கிராமப் பள்ளி.

(இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவைத் தனிநாடகங்களின்
இரண்டாவது தொகுப்பு)

அராலியூர் ந- சுந்தரம்பிள்ளை

B.A. (Cey.) ; Dip - in - Ed. (Cey.)

ஒலி, ஒளி நேயர் மன்ற வெளியீடு.

முதற் பதிப்பு - 1989

A Collection of Radio Dramas.

உரிமை : ஆசிரியருக்கு.

இந்த நாடகங்களை நடிக்க விரும்புவவர்கள் தாராளமாக நடிக்கலாம்.
ஆசிரியருக்கும் அறிவிப்பது நல்லது.

விலை ரூபா **30.00**

அச்சிடுவித்தவர்: ச. மணிவண்ணன்.

கலை: 'வரன்.'

நூல் அச்சுப்பதிவு:
சைவப்பிரகாச அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின்
தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர்

திரு. வீ. ஏ. திருஞானசுந்தரம்

அவர்களின்

வாழ்த்துரை

“கெட்டிக்காரர்கள்” வாடுலை நாடகத் தொகுதியைத் தொடர்ந்து மற்றுமொரு வாடுலை நாடகத் தொகுதியை வெளியிடும் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளையைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. சற்றும் தளராமல் நூற்றுக் கணக்கான வாடுலை நாடகங்களை எழுதிக் குவித்துள்ள ந. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், இன்னும் எழுதிக் கொண்டதானிருக்கிறார் என்பது ஓர் உற்சாக மூட்டும் செய்தியாகும்.

இவரைப் போன்ற வாடுலை நாடக எழுத்தாளர்கள் எமக்குத் தேவை. வாரத்திற்கு மூன்று நாடகங்களைத் தமிழ்ச் சேவை, அதன் தேசிய ஒலிபரப்பில் இடம் பெறச் செய்கிறது. இதன் படி ஒரு வருடத்திற்கு சுமார் 150 நாடகங்கள் தேவைப்படுகின்றன. ‘எனவே சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களைப் போன்று வாடுலையின் அகரப்பசிக்குத் தீனி’ போடக் கூடிய எழுத்தாளர்கள் எமக்குத் தேவைப்படுகிறார்கள்.

சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் மேலும் பல வாடுலை நாடகங்களை எழுதி, வாடுலை நாடகத் தொகுதிகளை வெளியிட்டு வாடுலை நாடக வளர்ச்சியில் பெரும் பங்காற்ற வேண்டுமென்பதே எமது ஆவல்.

2. 11. 89

வீ. ஏ. திருஞானசுந்தரம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீடாதிபதி

பேராசிரியர் என். பாலகிருஷ்ணன்

அவர்களின்

அணிந்துரை

இலங்கை வானொலி தமிழ்ச் சேவை நாடகங்களுக்கு ஒரு நீண்ட கால வரலாறு உண்டு. வானொலியின் தமிழ்ச் சேவை நன்றாகக் கேட்கக் கூடியதாக இருந்த காலத்தில், அவை இலங்கையில் மட்டுமல்லாது தென்னிந்தியாவிலும் வீட்டுக்கு வீடு விரும்பிக் கேட்கப்பட்டன. அதையிட்டு இலங்கைத் தமிழர்களாகிய நாம் எல்லோரும் பெருமைப்படலாம்.

வானொலி நாடகம் எழுதுவது என்பது ஒரு தனித்துவம் வாய்ந்த கலையாகும். நாடகக் கலையையும் வானொலி என்ற ஊடகத்தின் தன்மையையும் நன்கு அறிந்தவர்களே அதைத் திறம்பட எழுதமுடியும். இத் துறையில் பல்லாண்டுகால அனுபவம், தேர்ச்சி முதிர்ச்சி என்பவற்றினைப் பெற்றவர் அராபியூர் ந.சுந்தரம்பிள்ளை. இலங்கை வானொலி தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் சுந்தரம்பிள்ளையின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்களை எழுதியுள்ள இவர் இப்பொழுது ஒரு புது முயற்சியாக அவற்றைத் தொகுத்து வானொலி நாடக நூல்களையும் வெளியிடுகின்றார்.

சென்ற ஆண்டு தனது வானொலி நாடகங்களின் முதலாவது தொகுதியான “கெட்டிக்காரர்கள்” நூலை வெளியிட்டார். அதற்கு நாடக ரசிகர்கள், விமர்சகர்கள் வாசகர்கள் ஆகியோரிடமிருந்து நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது. அந்தத் தூண்டுதல் காரணமாகவே தனது இரண்டாவது வானொலி நாடகத் தொகுதியான ‘முதலாம்பிள்ளை’யை இப்பொழுது வெளியிடுகிறார். இதற்கும் அதே வரவேற்பு கிடைக்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

— இவற்றைவிட இருபது மேடை நாடகங்களையும் எழுதி அவற்றைத் தானே நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றியுள்ளார். அவற்றில் “பொலிபோலேகதி” “பணமோ பணம்” என்பவை நூல் உருவில் வெளிவந்துள்ளன. தொடர்ந்து நாடக நூல்களை வெளியிட்டு, தமிழ் நாடகத் துறைக்குச் சேவை செய்யும் சுந்தரம்பிள்ளை பாராட்டுக்குரியவர்.

இவரது நாடகங்கள் பெரும்பாலும் யாழ்பாணச் சமூகத்தை சித்தரிப்பவை. எமது சமூகத்தின், குறிப்பாக நடுத்தர வர்க்கத்தினரது யதார்த்த நிலைகளையும் பலவீனங்களையும் போலித்தனங்களையும் கிண்டல் செய்து, நகைச் சுவையுடன் நாடகங்களை எழுதுவதில் ஆற்றல் பெற்ற சுந்தரம்பிள்ளை, உணர்ச்சி ததும்பும் நாடகங்களையும் எழுதக் கூடியவர். “கெட்டிக்காரர்கள்” தொகுதியிலுள்ள “புதிய அடிமைகள்” “மலராத மொட்டுக்கள்” ஆகிய இரண்டு நாடகங்களும் உள்ளத்தைத் தொட்டன. இந்நூலின் பெயரை வழங்கிய நாடகமான “முதலாம்பிள்ளை” யில் வரும் சிவமலர் ஆசிரியை, ஆசிரியரது பாத்திர வார்ப்புத் திறனுக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு. அவர்தான் பாரதி கண்ட புதுமைப்பெண்.

நாடகாசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் சிறுகதைகள் பலவற்றையும் பத்திரிகைகளில் வாசித்திருக்கின்றேன். அவரது நாடகங்களைப் போலவே அவரது சிறுகதைகளும் யதார்த்த நிலை வழுவாத கருத்தாழம் மிக்க கதைகள். அவையும் நூலுருவில் வெளிவர வேண்டியது அவசியம்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து படித்துப் பழகிய காலத்தில், அவருக்குத் தமிழிலும் இலக்கியத்திலும் நிறைந்த ஆர்வமும் பற்றும் இருந்ததினை நான் நன்கு அறிவேன். அக்காலத்தில் அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் நகைச் சுவையாகவும் உணர்ச்சிகரமாகவும் பேசக்கூடிய ஒரு பேச்சளராகத் திகழ்ந்தவர். அன்று தொட்டு இன்றுவரை அவரது அறிவும் எழுத்தாற்றலும் வளர்ந்து முதிர்ச்சி பெற்றுள்ளன. அதனாலேயே அவரால் இவ்வளவு தொகையான ஆக்கங்களைப் படைக்க முடிந்தது. சுந்தரம்பிள்ளை தமது இலக்கியப் பணியைத் தொடர்ந்து செய்து அன்னை தமிழுக்கு இன்றும் பல அரிய அணிகளைச் சூட்ட வேண்டும் என்று மனமார வாழ்த்துகின்றேன்.

என். பாலகிருஷ்ணன்

நூலாசிரியர் முகவுரை

எனது முதலாவது வானொலி நாடகத் தொகுதியான 'கெட்டிக் காரர்கள்' நூலை 1988 ம் ஆண்டு வெளியிட்டேன். அந்த நூலுக்கு இலங்கை வானொலி நாடகத்துறையினர், நாடக ரசிகர்கள், விமர்சகர்கள், வாசகர்களிடமிருந்து கிடைத்த வரவேற்பே இந்த நூலையும் வெளியிடத் தூண்டியது.

இந்தத் தொகுதியில் எனது பத்து வானொலி நாடகங்கள் அடங்கியுள்ளன. இவை எல்லாமே இலங்கை வானொலியினால் பல தடவை ஒலிபரப்பப்பட்டவை. லட்சக்கணக்கான நேயர்கள் கேட்டு ரசித்தவை. இவற்றில் 'வெள்ளம்' 'இடமாற்றம்' 'பருவத்தே பயிர்செய்' ஆகிய மூன்றும் முப்பது நிமிட நாடகங்கள். மிகுதி ஏழும் பதினைந்து நிமிட நாடகங்கள். 'இடமாற்றம்' 'பருவத்தே பயிர்செய்' தவிர்ந்த ஏனைய எட்டும் ஓரங்க நாடகங்கள். எல்லாமே சமூக சீர்திருத்த நாடகங்கள்.

எனக்கு எவரும் நாடகம் எழுதக் கற்றுத் தரவில்லை. இளம் வயதிலிருந்தே நாடகங்களையும், நாடகங்கள் பற்றிய நூல்களையும் ஆங்கிலத்தில் வாசித்தே நாடகம் எழுதப் பழகினேன். வானொலி நாடகங்களைக் கேட்டே வானொலி நாடகங்கள் எழுதத் தொடங்கினேன். இது வரை நான் எழுதிய நூற்றி நூற்பத்தைந்து(145) நாடகங்கள் இலங்கை வானொலியினால் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன. இலங்கை ஒலிப்பரப்புக் கூட்டுத் தாபன தமிழ்ச் சேவை நாடகத் துறையினர்தரும் ஊக்கத்தினாலேயே என்னால் இவ்வளவு தொகையான, நாடகங்களை எழுத முடிந்தது. இப்பொழுது 'ஆசிய சேவை'யிலும் எமது நாடகங்களை ஒலிபரப்பி மேலும் ஊக்கம் அளிக்கின்றனர். இதற்காக நான், தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர் திரு. வீ. ஏ. சீருஞானசுந்தரம், இயல் நாடகக் கட்டுப்பாட்டாளர் திரு. எஸ். ஹரிஹரசர்மா, நாடக அமைப்பாளர்திரு. ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் ஆகியோருக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இலங்கையில் இது வரை ஐஞ்சூறு நூல்கள் வரை வெளிவந்திருக்கின்றனவாம். வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகள் நூற்றுக்கும் அதிகமானவை. நூலுருவில் வெளிவராத சிறுகதைகள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. எத்தனை நாடக நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன? அதிலும் வானொலி நாடக நூல்கள்...?

நான் எழுதிய (42) நூற்பத்திரண்டு சிறுகதைகள் இது வரை பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழில் இன்று நன்றாக

வளர்ந்து விட்ட சிறுகதைத் துறையை விட அதிகம் வளர்ச்சியடை யாத நாடகத் துறையை வளர்க்க வேண்டும் என்ற காரணத்திற் காகவே, ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியையேனும் வெளியிடாது மீண் டும் ஒரு நாடகத் தொகுதியை வெளியிடுகின்றேன்!

இயன்றவரை மேடையிலும் நடிக்கக் கூடிய நாடகங்களா கவே தெரிவு செய்து அச்சிடுகிறேன். இந்த நாடகங்களிற் பலவற் றையும் நான் கல்வி கற்பிக்கும் செங்குந்தா இந்துக் கல்லூரி மாணவ மாணவியரைக் கொண்டு நானே மேடையில் நடிப்பித் திருக்கிறேன். இவை மற்றவர்களுக்கும் பயன்படவேண்டும் என் பதற்காகவே இவற்றை நடிப்புக் குறிப்புக்களுடன் வெளியிடுகிறேன். எனது எதிர்பார்ப்பு வீண் போகவில்லை. கடந்த ஒரு வருட காலத் தில், குறிப்பாக சரஸ்வதி பூசைக் காலத்திலும், பாடசாலை தமிழ்த் தின விழாக்களிலும், இந்த நாடகங்கள் பலராலும் பல இடங் களிலும் நடிக்கப்பட்டதாக அறிந்தேன். நாடக நூல் வெளியிட் டதன் நோக்கம் நிறைவேறி விட்டதாக உணர்ந்தேன்.

இனி இந்தத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள நாடகங்கள் பற்றிச் சில வார்த்தைகள்:

‘வெள்ளம்’ கிளிநொச்சியில் வெள்ளத்தில் அவலப்படும் ஒரு குடும்பத்தின் கதை. அந்த அவலம் வெள்ளத்துக்கு மட்டுமா பொருந்தும்? வாஸ்தவத்தில் பல முறை ஒலிபரப்பப்பட்ட இந்த நாடகத்தை, ஒவ்வொரு முறை கேட்ட பொழுதும் நேயர்கள் புதுப்புது அர்த்தங்களைக் கண்டிருப்பர்.

‘சுறுசுறுப்பு’ பிள்ளைகள் கெட்டுப் போவதற்கு பெற்றோரே பெருமளவு காரணம். பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்குப் போதித்தால் மட்டும் போதாது, முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும் என்கிறது.

‘பக்கத்து வீட்டு ரீ.வி.’ இரவு நேரங்களில் பக்கத்து வீடுகளுக் குச் சென்று ரீ.வி. பார்ப்பதால் ஏற்படக் கூடிய அனர்த்தங்களை எடுத்துச் சொல்கிறது.

‘இது ஒரு கம்பஸ் கதை’ பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி பயிலும் பெண்களில் பலரும் மற்றவர்களுடன் சகசமாகக் கதை பேசிப் பழகவேண்டி வரும். இந்தக் கதைகளைப் பார்த்துச் சிலர் கதை கட்டி விடுவதும் உண்டு. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் காதலை விடக் கல்வியிலேயே கருத்தூன்ற வேண்டும் என்கிறது நாடகம்.

‘மறதி’ எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் ஏற்படக் கூடிய ஒரு வியாதி. மறதிக்குக் காரணம் கவனக் குறைவு. மறதி காரணமாக

எழுந்த சில சிரிப்பூட்டும் உண்மைக் கதைகளும் உள்ளன. இந்த நாடகத்தின் காதாநாயகனுக்கு நேர்ந்தவையும் நிட்சயம் உங்களைச் சிரிக்க வைக்கும்.

“பருவத்தே பயிர் செய்” பெண்பிள்ளைகளுக்கு உரிய காலத்தில் பெற்றோர் கல்யாணம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்கிறது. சீதனம் இல்லாததால் வாழ முடியாமற் போன பெண்கள் பலர். சீதனம் வசதி எல்லாம் இருந்தும் பெற்றோரது பணத்திமிர், அந்தஸ்து மோகம், சாதி வெறி காரணமாக வாழ முடியாமல் தவிக்கும் பெண்களும் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய ஒரு பெண்ணின் கதைதான் இந்த நாடகம்.

“இடமாற்றம்” தங்களிடம் இல்லாததை இருப்பது போலக் காட்டிப் போலி வாழ்க்கை வாழ்பவர்கள் ஒரு நாள் கட்டாயம் பிடிபடுவர். அப்பொழுது அவர்கள் மற்றவர்களது சிரிப்புக்கு ஆளாவர் என்ற கருத்தை விளக்குகின்றது.

“தெய்வம் அன்றறுக்கும்” அரசன் அன்றறுப்பான்; தெய்வம் நின்றறுக்கும்’ என்பது பழ மொழி. தெய்வமும் அன்றறுக்கும் சில வேளைகளில்.

“முதலாம்பிள்ளை” ஒரு நேர்மையான திறமைமிக்க ஆசிரியையின் கதை. கல்வியில் நேர்மைக்கும் திறமைக்கும் இன்னும் இடமிருக்கிறது என்கிறது.

“பந்தம்” பதவி உயர்வில் ஆசை கொண்டவர்கள் கருமமே கண்ணயிரார். தங்களது செயல்களைப் பார்த்து மற்றவர்கள் சிரிப்பது கூட அவர்களுக்குத் தெரியாது. இந்த நாடகத்தில் “பந்தம்” பிடிப்பவர்களது இழிவு நகைச் சுவையுடன் விளக்கம் பெறுகிறது.

அநேகமான வானொலி ரீ. வீ. தனி நாடகங்கள் ஓரங்க நாடகங்களாக இருப்பதாலும், புதிதாக நாடகம் எழுதிப் பழகுவர்களுக்கு இந்த நாடக வகையே இலகுவாகக் கைவரக் கூடியது என்பதாலும் ஓரங்க நாடகம் பற்றிய ஒரு சிறு கட்டுரையையும் இந்நூலிற் சேர்த்துள்ளேன்.

எனது “கெட்டிக்காரர்கள்” வானொலி நாடக நூல் வெளியீட்டு விழா கொழும்பு ஹொட்டேல் தப்பிரபேனில் 24. 10. 88 அன்று நடைபெற்றது. நூலை வெளியிட்டு வைத்த இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர் திரு. வீ. ஏ. திருஞான சுந்தரம் அவர்கள், வானொலி நாடகத்துறைக்கு நான் ஆற்றிய சேவைக்காக எனக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார்.

வானொலிச் செய்தியில் நூல் வெளியீட்டு விழா பற்றிச் சொல்லப் பட்டது. எனக்கு வானொலியில் ஒரு பேட்டியும் அளித்தார். இந்த நூலுக்கும் தனது வாழ்த்துரையை வழங்கியுள்ளார். என்னைக் கௌரவித்தமைக்காக மட்டுமல்லாது, வானொலி நாடகத்துறைக்கு அவர் ஆற்றி வரும் சேவைக்காக, நான் அவருக்கு மனமார்ந்த நன்றிகளைக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

அந்த விழாவில் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச் சேவை இயல் நாடகக் கட்டுப்பாட்டாளர் திரு. எஸ். ஹரிஹர சர்மா, இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச் சேவை நாடக அமைப்பாளர் / தயாரிப்பாளர் திரு. ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன், ரூபவா ஹினி கூட்டுத்தாபன உதவிப் பணிப்பாளர் திரு. பி. விக்னேஸ்வரன் 'வீரகேசரி' பிரதம ஆசிரியர் திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன், 'தினகரன்' பிரதம ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் திருமதி கமலினி செல்வராசன் B.A ஆகியோர் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினர். மெய்கண்டான் அதிபர் திரு. சி. குமரகுருநாதன் அவர்கள் நூலின் முதற் பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டார். கொழும்பு கிறேஸி குழுவின் தலைவர் (மரிக்கார்) எஸ். ராம்தாஸ் விழாவின் மண்டபச் செலவுகளை ஏற்றுக் கொண்டார். இந்தப் பெருமக்கள் எல்லோருக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

கொழும்பு நாளேடுகளான 'வீரகேசரி' 'தினகரன்' 'சிந்தாமணி' 'மித்திரன்' ஆகியவை எனது நூல் வெளியீட்டு விழா பற்றிய செய்தியை முன்பக்கத்தில் பிரசுரித்துக் கௌரவித்தன. யாழ்ப்பாண நாளேடுகளான 'உதயன்', 'முரசொலி' ஆகியவை விழா அறிக்கையை முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்தன. 'முரசொலி', 'தினகரன்' 'திசை' 'The Island' ஆகிய பத்திரிகைகள் 'கெட்டிக்காரர்கள்' நூலுக்கு விமர்சனம் எழுதின. மேலே கூறப்பட்ட பத்திரிகை நிறுவனங்கள் எல்லாவற்றிற்கும், அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும், சிறப்பாக விமர்சனம் எழுதிய அறிஞர்களுக்கும் நான் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இலங்கை ரூபவாணிகக் கூட்டுத் தாபனமும் எனது பேட்டி ஒன்றைப் பதிவு செய்தது. எனது பொதுவான இலக்கியப் பணிக் காகவே அந்தப் பேட்டி எனக்கு வழங்கப்பட்டது. (20. 1. 88 அன்று 'கலை அரங்கம்' நிகழ்ச்சியில் பதின்மூன்று நிமிடங்கள் ஒளி பரப்பப்பட்ட அந்தப் பேட்டியை அப்பொழுது நிலவிய மின்வெட்டு காரணமாக வட-கிழக்கு மாகணத்தில் பார்க்க முடியாமல் போனது வேறு விஷயம்) எனது முதலாவது வானொலி நாடகத்தைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பி என்னை அந்தத்துறைக்கு அறிமுகப்படுத்தியமைக்காகவும், இந்தப் பேட்டியை எனக்கு வழங்கிக் கௌரவித்

தமைக்காகவும் நான் ரூபவாஹினிக் கூட்டுத்தாபனத் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர் திரு. பி.விக்கினேஸ்வரன் அவர்களுக்கு எனது மனமுவந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. தம்பிய்யா தேவதாஸ் எனக்குப் பலவழிகளிலும் உதவிகள் செய்திருக்கிறார். 'கெட்டிக்காரர்கள்' நூலைப் போலவே இந் நூலையும் அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட ஒளி ஒளி நேயர் மன்றமே வெளிவிடுகிறது. எனது ரூபவாஹினிப் பேட்டியை ஒழுங்கு செய்ததுடன் அதற்காக என்னைப் பேட்டி கண்டவரும் அவரே. அத்துடன் தான் தயாரிக்கும் 'இளைஞர்மன்றம்' வானொலி நிகழ்ச்சியில் எனது நாடகங்களைத் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பி வருகின்றார். இந்த ஆர்வமிக்க இளைஞருக்கு நான் எத்தனை முறை நன்றி சொன்னாலும் தரும்!

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மன்றத்தின் ஆதரவில் அம்மன்றத் தலைவர் திரு. பொ. அருந்தவநாதன் தலைமையில் எனது 'கெட்டிக்காரர்கள்' நூலின் ஆய்வரங்கு ஒன்று கைலாசபதி கலையரங்கில் 10 - 11 - 88 அன்று நடைபெற்றது. பேராசிரியர் நா. பாலகிருஷ்ணன், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம் ஆகியோர் ஆய்வுரைகள் வழங்கினர். இந்த அறிஞர்கள் எல்லோருக்கும் எனது நன்றி. மற்றும் வரவேற்புரை நிகழ்த்திய செல்வி சு. சுகந்நி நன்றி கூறிய திரு. அ. இரவீந்திரன் அந்த ஆய்வரங்கை ஒழுங்கு செய்த தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் திரு. பொ. செங்கதிர்ச்செல்வன் ஆகியோருக்கும், விழாவினை நடாத்திய தமிழ் மன்றத்தினருக்கும் எனது உளம் கனிந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அவ்வப்போது எனது நாடகங்களில் நடித்து அவற்றைச் சிறப்பிக்கும் வானொலிக் கலைஞர்களுக்கும், வானொலி நிலையத்திற்கும் எனக்கும் அடிக்கடி பாராட்டுக் கடிதங்கள் எழுதி உற்சாகப்படுத்தும் நாடக ரசிகர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் என்னுடன் கல்வி கற்றவரும் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் கலைப்பீடாதிபதியாக விளங்குபவருமாகிய பேராசிரியர் நா. பாலகிருஷ்ணன் இந்த நூலுக்கு அரியதோர் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். அவருக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றி!

இந்த நூலை வெளியிடுவதற்கு வேண்டிய பணத்தையும் தந்து தவியவர் எனது தம்பி, கேம்பிறிட்ஜ் பல்கலைக்கழகப் பொறியியற் கலாநிதி ந. தெட்சனாமூர்த்தி. அவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

30, கடையிற்குவாமி வீதி,

நீராவியடி,
யாழ்ப்பாணம்

ந. சுந்தரம்பிள்ளை

11. 11. 89

வெளியீட்டுரை

இலங்கையில் தென்னிந்தியச் செல்வாக்குக்குட்படாது ஒரு தனித்துவத்துடன் சிறப்பாக வளர்ந்த ஒரு கலை தமிழ் வாடுலை நாடகக் கலையாகும். இந்நாட்டில் வாடுலைக்கலை நன்கு வளர்ச்சியடைந்தமையினாலேயே தமிழ் வாடுலை நாடகக் கலையும் வளர்ந்தது.

வாடுலை நிகழ்ச்சிகளில் வாடுலை நாடகங்களையே அதிகமானோர் விரும்பிக் கேட்கின்றனர் என்று புள்ளிவிபரம் சொல்கின்றது.

இலங்கையில் வாடுலைக்கென்றே எழுதிப் புகழ் பெற்ற ஒரு சிலரில் அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளையும் ஒருவர்.

இவரது முதலாவது வாடுலை நாடகத்தொகுப்பு நூலான "கெட்டிக்காரர்களை" முதலில் வெளியிட்டுப் பெருமை பெற்றோம். இப்பொழுது இவரது இரண்டாவது வாடுலை நாடக நூலான "முதலாம்பிள்ளை" யையும் வெளியிடுவதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

தமிழில் நாடக நூல்கள் குறைவு. எனவே வெளிவரும் நாடக நூல்களுக்கு ஆதரவு தந்து தமிழ் நாடகத்துறையை வளர்க்க வேண்டியது தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லோரதும் கடமையாகும். இந்த எழுத்தாளரது முதலாவது நூலுக்கு வாசகர்கள், நேயர்கள் தந்த ஆதரவைப்போல், இந்த நூலுக்கும் ஆதரவு தரவேண்டும் என்று அன்பாக வேண்டுகின்றோம்.

'கெட்டிக்காரர்களை'ப்போலவே 'முதலாம்பிள்ளை'யும் வாடுலை நாடகம் எழுதவிரும்பும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

90/5 புதுச்செட்டித் தெரு
கொழும்பு - 13 .
6 - 11 - 1989

தம்பிஐயா தேவதாஸ்
தலைவர் ஒலி ஒளி நேயர் மன்றம்.

பொருளடக்கம்

1. வெள்ளம்	- 01
2. சுறுசுறுப்பு	- 21
3. பக்கத்து வீட்டு ரீ. வீ.	- 31
4. இது ஒரு கம்பஸ் கதை	- 42
5. மறதி	- 53
6. பருவத்தே யமிர் செய்	- 64
7. இடமாற்றம்	- 84
8. தெய்வம் அன்றலுக்கும்	- 104
9. முதலாம் பிள்ளை	- 114
10. பந்தம்	- 125
11. ஓரங்க நாடகம் (கட்டுரை)	- 136

ஆசிரியரது பிறநூல்கள்

1. பொலிடோலே கநி மேடை நாடகம்
(விற்று முடிந்துவிட்டது)
2. பணமோ பணம் ..
(விற்று முடிந்துவிட்டது)
3. கெட்டிக்காரர்கள் (வானொலி நாடகங்கள்) ரூபா. 25. 00
அடுத்து வெளிவர இருப்பது 'இமயம்' வானொலி நாடகங்கள்.

வெள்ளம்

பாத்திரங்கள்:

1. கணபதிப்பிள்ளை - குடும்பத் தலைவன்
2. தங்கம்மா - அவரது மனைவி
3. சாரதா - அவர்களது மகள்
4. ரவி - அவர்களது மகன்

இடம் : கிரிநொச்சியிலுள்ள ஒரு கிராமம்.

கணபதிப்பிள்ளை வீடு.

(மழை கொட்டுகிறது. காற்று பலமாக வீசுகிறது. மின்னல் வெட்டுகிறது. இடி இடிக்கிறது. ஒரு அழக்கமான சோகமான சூழ்நிலை.)

தங்கம்மா :- (சோகமாக) இதென்ன மழை! முந்தநாள் காலமை தொடங்கினது. இன்னும் விட்டபாடில்லே. அதுகும் சும்மா பெய்யுதே? கொட்டு கொட்டெண்டு கொட்டுது!

சாரதா:- மழை நாப்பத்தெட்டு மணித்தியாலம் தொடர்ந்து பெய்திட்டுது!

ரவி:- இதைத்தானம்மா சொல்லுறது பேய் மழை என்று! (சிரிக்கிறாள்)

தங்:- சிரிக்கிறியேடா ரவி? சிரி! உனக்கு எல்லாத்துக்கும் சிரிப்பு. எனக்கெண்டாப் பயமாக்கிடக்கு!

ரவி:- பயப்பிடுறியே அம்மா? ஏனம்மா பயப்பிடுறாய்?

தங்:- (பயத்துடன்) மழை இப்பிடியே பெய்தால் பெருவெள்ளம் போட்டு, நெல்லுப் பயிர் எல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு போயிடும்!

சார:- (குளிர் நடுக்கத்துடன்) இந்தக் காத்து! அப்பா! கிணத்தமலை நிண்ட வாழையள், முருங்கையள், தோடை, எலுமிச்சை எல்லாம் சரிஞ்சு விழுந்து போச்சம்மா! (பயந்து) முத்தத்திலே நிக்கிற தென்னை ஆறே ஆட்டத்தைப் பாருங் கோ! வீட்டுக்கு மேலை விழும்போலை இருக்கு!

தங்:- (கண்டிப்பாக) சாரதா! உப்பிடிப் பேசாதை பிள்ளை!

ரவி:- அக்கா தன்ரை பயத்திலே எல்லாரையும் பயப்பிடுத்தப் பாக்கிரூ!

- சார:- ஏன்ரா ரவி, மட்டக்களப்பிலை புயல் அடிச்ச பொழுது, அங்கை நிண்ட தென்னை எல்லாம் விழுந்ததுதானே?
- தங்:- சீச்சீ! இது புயலில்லைப் பிள்ளை! புயலென்டா இன்னும் வேகமாக அடிக்கும்! (காற்று ஊளையிடுகிறது. இடி. மின்னல்.)
- சார:- (பயத்துடன்) புயல் இல்லாத காத்தே இப்பிடி அடிச்சா... புயல் வந்தா ...?
- ரவி:- அக்கா! புயல் அடிக்கும் அப்பிடி எண்டு, நேடியோவிலை ஒண்டும் சொல்லேல்லையே! சும்மா ஏன் பயப்பிடுறியள் வீணாய்?
- சார:- நேடியோவிலை சொல்லாட்டா என்ன? புயல் அடிக்குதே?
- ரவி:- இன்னும் ஒண்டக்கா. நேடியோவிலை சொல்லாட்டாத்தான் கட்டாயம் புயலடிக்கும். (சிரிக்கிறான்)
- தங்:- கொப்பர் காலமை வெள்ளணப் போனவர். இன்னும் வரேல்லை! சாப்பிடவும் இல்லை. சும்மா தண்ணிமட்டும் குடிச்சிட்டுப் போனவர்!
- சார:- அப்பா வயல்பக்கம்தானே அம்மா போனவர்?
- தங்:- நேரம் பத்து மணி ஆகுது. ஆரோடையோ கதைச்சுக் கொண்டு நிக்குது மனிசன்!
- ரவி:- கதைச்சாக் கதையை முடிச்சுக்கொண்டு தானே அம்மா வரவேணும்?
- தங்:- கதைக்கிறத்துக்கு இதா நேரம்? எனக்கெண்டா, அந்தர மாக் கிடக்கு!
- ரவி:- ஏன்மா பயப்பிடுறாய்? அப்பாவை வெள்ளம் அள்ளிக் கொண்டு போயிடுமெண்டா? (சிரித்து) பயப்பிடாதை யம்மா! அப்பா நல்லா நீந்துவர்!
- தங்:- (கண்டிப்பாக) ரவி! நீ என்னடா பேசுறாய்? உப்பிடிப் பேசாதை! (கவலையாக) இந்தப் பிள்ளையளுக்கு, என்ன பேசுறது, என்ன பேசாமல் விடுற தெண்டு ஒண்டும் தெரியாது! ... இந்த மழைக்கையும் குளிருக்கையும் உப்பிடி வெளிலை நிண்டா, மனிசனுக்கு இக்கணம் வருத்தம் கிருத்தம் வரப்போகுது!
- ரவி:- ஒரு கொஞ்ச நேரம் நிண்டா, அதுக்கிடேலை வருத்தம் வருதே அம்மா?
- தங்:- எங்களுக்கு இஞ்சை வீட்டுக்கையே இருக்கேலாதாம். குளிர் காத்திலை உடம்பு சில்விடுது! (காற்று ஊளையிடும் சத்தம்)
- சார:- எனக்குப் பல்லெல்லாம் கிடுகிடுண்டு அடிக்குது!
- தங்:- (கவலையாக) இந்த மனிசனை இன்னும் கானேல்லை! பயம் ஒரு பக்கம். குளிர் ஒரு பக்கம் ...!

- சார:- எனக்கும். சரியான பயமாயிருக்கம்மா! ... அப்பா வந்துட்டாரெண்டா நான் பயப்பிடமாட்டன்!
- ரவி:- அப்பாவல்ல, அப்பாவின்ரை அப்பா வந்தாலும் நீ பயப்பிடுவாய்! நீ ஒரு பயந்தாங்கொள்ளி! (இடி முழக்கம்)
- சார:- இந்த இடி முழக்கத்துக்கே மனிசர் பயப்பிடுவீனம்! மழை கொட்டுது. புயல் அடிக்குது. எப்பிடிப் பயப்பிடாமல் இருக்கிறது?
- ரவி:- ஆ! ஊ! மின்னல் கண்ணைப் பறிக்குது!
- சார:- பாத்தியேடா ரவி! நீயே பயப்பிட்டுப் போனாய்!
- ரவி:- நான் மின்னல் கண்ணைப் பறிக்குதெண்டல்லவோ சொன்னான்? பயப்பிட்டானே? (இடி முழக்கம்) ஆ! அக்கா திடுக்கிட்டுப் போனா! ஏனக்கா, மின்னலைத் தொடர்ந்து இடி முழக்கம் வருமெண்டு தெரியாதா?
- சார:- தெரிஞ்சாலும், இந்தச் சத்தத்துக்குத் திடுக்கிடாமல் இருக்க முடியுமே?
- தங்:- (கவலையாக) இந்த மாதிரிப் பயங்கர நேரத்திலே எங்கையன் போய் நிக்கிறதே? இப்பிடி நேரத்திலே எல்லாரும் ஒண்டா வீட்டிலே இருந்தா, ஒரு தென்பா, ஆதரவா இருக்கும்!
- ரவி:- அப்ப, நான் போய் அப்பாவைக் கூட்டியரட்டே அம்மா?
- தங்:- சும்மா இரடா ரவி! இந்த மழேக்கை நீ எங்கை போனாய்? நீ போனா, எனக்கு ஆகவும் அந்தரமா கிடக்கும்! பிறகு உன்னைப் பறத்து வர, வீட்டிலே ஆளும் இல்லை!
- ரவி:- என்னை ஏன் பாப்பான்? நான் போனா வருவன் தானே?
- தங்:- சும்மா இரடா சத்தம் போடாமல்!
- சார:- ரவிக்கு ஒரு முறட்டுப் புத்தி அம்மா. மழேக்கையும் காத்துக்கையும் போவம் எண்ணுறானே!
- ரவி:- (ரிசித்து) முறட்டுப் புத்தி இல்லை அக்கா. முஸ்பாத்தி! மழேக்கையும் வெள்ளத்துக்கையும் போறது முஸ்பாத்தி!
- சார:- வாய்க்காலுக்கை வெள்ளம் இழுத்துவிட்டு தெண்டா முஸ்பாத்தியெல்லாம் பனம் பாத்தியாகும்!
- ரவி:- உன்னைத்தான் இழுக்கும் வெள்ளம்! என்னை இழுக்க மாட்டுது! (பெருமையாக) நான் ஆம்பினைச் சிங்கம்!
- சார:- ஓ தெரியும்! வாய்க்காலுக்கை தண்ணி கொஞ்சம் லீபோசா இழுத்தா எல்லாம் தெரியும்! ஆம்பினைச் சிங்கம் அடுத்த நிமிஷம் கிடப்பர், ஆனையிறவுக் கடலுக்கை!
- தங்:- (கோபமாக) உதென்ன சாரதா? உதென்ன பேச்சு?
- சார:- பின்னை என்னம்மா இவன்ரை கதை! தான் போவராம் இதுக்காலை!

- தங்:- (கவலையாக) வீட்டிலே ஒரு சாயர்னும் இல்லை. மா, சீனி கூட நான் வாங்கி வைக்கேல்லை. மழை இப்பிடிக்கொண்டு மெண்டு நான் கண்டனே? காலமை ஒரு மாதிரிச் சமைச்சப் போட்டன். இனி மத்தியானத்துக்கு ... ?
- சார:- வீட்டிலே அரிசி இருக்குத்தானே அம்மா?
- தங்:- ஓ, சோறு மட்டும் காச்சலாம்... அதுக்கும் எடுத்து வைச்ச விறகுகள் கூட எரியாதாம்! காஞ்ச விறகுகள் கூடக் குளுந்து விறைச்சப் போச்சு!
- ரவி:- மண்ணெண்ணைலை ஊத்திப் போட்டு பத்தவை அம்மா.
- தங்:- மண்ணெண்ணையும் இல்லையேடா! இரவைக்கு விளக்குக் கொளுத்தவும் மண்ணெண்ணை இல்லை!
- ரவி:- அப்ப நான் போய் மண்ணெண்ணை வாங்கியாறனம்மா!
- தங்:- எப்பிடிப் போவாய் இந்த மழைக்காலே?
- ரவி:- குடையைப் பிடிச்சுக்கொண்டுதான்! (காத்து ஊழையிடுகிறது)
- சார:- இந்தப் பேய் மழையைக் குடை தாங்குமே? அதோடை காத்தும் அடிக்குது! இந்தக் காத்துக்குக் குடை மற்ற வளமாத் திரும்பீடும்!
- ரவி:- அப்ப திரும்பின வளத்துக்குப் பிடிச்சுக்கொண்டு போறன்! (சிரிக்கிறான்) (கணபதிப்பிள்ளை வருகிறார்)
- கண:- எங்கை வெளிக்கிடுறான் ரவி?
- சார:- (உற்சாகமாக) அப்பா வந்துட்டார்! அப்பா வந்துட்டார்!
- தங்:- கடைக்குப் போறனும் மண்ணெண்ணை வாங்க!
- கண:- அதிலே வேலை இல்லை! வாய்க்காலிலே மதவுக்கு மேலாலை தண்ணி ஓடுது! தண்ணி மட்டம் எவ்வளவு தெரியுமே? என்றை அரை மட்டு. என்றை வேட்டியும் நனைஞ்சுபோச்சு!
- தங்:- மதவிலே அரையளவு தண்ணி எண்டா? அப்ப வயலுக்கை...?
- கண:- வயலெல்லாம் ஒரே வெள்ளக் காடாக் கிடக்கு! பயிரே தெரியேல்லை!
- தங்:- போச்சே! உழுது விதைச்சு, பாடுபட்டுப் பிள்ளை மாதிரி வளத்த பயிரெல்லாம் போச்சே! (அழுகிறான். இடி முழக்கம் கேட்கிறது.)
- கண:- தங்கம்மா! சும்மா அழாதை! மழை இண்டைக்கு விட்டாலும், ரண்டொரு நாளிலே வெள்ளம் வடிய, பயிர் மிதந்தும்!
- சார:- இந்த மழையாவது விடுறதாவது? பகல் பத்து மணிலே பொழுது படுற மாதிரி மழை இருட்டு!

- தங்:- (அழுக்கையுடன்) அது வீடாது! மழை வீடாது! பாடுபட்ட தெல்லாம் பாழாப் போச்சு! மண்ணோடை மண்ணாப் போச்சு!
- கண:- தங்கம்மா! சும்மா ஒப்பாரி வையாது த! நீ அழப் பிறகு உன்னைப் பார்த்துப் பிள்ளையளும் தொடங்கிடும். இந்த மழையும் இருட்டும் காத்தும் இந்தக் கால நிலையே மனிசரைப் போட்டு அமுக்குது! இதுக்கை நீயும் அழாதை!
- தங்:- எனக்கு அழுகையை நிப்பாட்ட முடியேல்லையே! நான் என்ன செய்ய? (அழுக்கையுடன்) இந்த மழைக்கு வந்தாப் போகத் தெரியாது! போனா வரத் தெரியாது! கோடேலை எத்தினை நாள் பயிருக்குத் தண்ணி காணாமல் ஒரு சின்ன மழையாவது பெய்யாதா என்று ஏங்கியிருப்பம்! அப்ப வெல்லாம் ஒரு சொட்டு மழை பெய்யாது. இப்ப வந்து கொட்டுது! வீணாக் கொட்டுது!
- ரவி:- ஏனம்மா உங்காலை விஸ்வமடுப் பக்கத்திலே சிலவேளை குடிக்கக் கூடத் தண்ணி கிடைக்காமல் தவிச்சிருந்துகளல்லே?
- கண:- இது தானப்பா இயற்கை! இயற்கையை நொந்து என்ன செய்யிறது?
- தங்:- இஞ்சாருங்கோ! உவ்வளவு வெள்ள மெண்டாக் குளம் ஏதும் உடைச்சிருக்குமே? (இடி முழக்கம்).
- கண:- ஏதோ குளக்கட்டு உடைஞ்சு போச் செண்டு தான் ஆக்கள் கதைக்கிறார்கள்.
- சார:- (பயத்துடன்) என்னப்பா, இரணைமடுக் குளம் உடைச் சிட்டுதா?
- கண:- சீச்சீ! இரணைமடுக் குளம் லேசிலே உடையாது பிள்ளை! அது எந்தப் பெரிய அணைக்கட்டு! அது உடைச்சிருந்தா எங்களை இப்பிடி இருந்து பேச விடுதே? கிளிநொச்சி, முரசுமோட்டை, பரந்தன் முழுவதும் ஆனையிறவுக் கடலுக்கை கிடக்கும் இப்ப!
- சார:- (பயத்துடன்) ஐயோ! அப்பிடிச் செய்யுமா? எனக்குப் பயமாயிருக்கப்பா!
- ரவி:- எந்தக் குளம் உடைச்சாலும் நான் பயப்பிட மாட்டன். நான் நீந்துவன்! அக்கா நீ வேணு மெண்டா பயப்பிடு. மற்றவையைப் பயப்பிடுத்தாதை!
- சார:- நானென்ன பயப்பிடுத்தாறது? அணைக்கட்டு உடைஞ்சா எல்லாரும் அள்ளுப்படுறது தானே? (பயந்து) இதுக்கிடேலை எத்தினைபேர் செத்தினமோ?

- தங் :- நெடுகக் கதைச்சக் கொண்டு நிக்கிறியள்! போய் வேட்டியை மாத்துங்கோவன்!
- கண :- இப்ப வெள்ளம் பெருகிச்ச தெண்டா எல்லாம் நனையிறுதானே? நீ என்றை வேட்டி நனைஞ்ச போச்செண்டு கவலைப் படுறாய். (சிரிக்கிறார்)
- சார :- (பயந்து) உண்மையைச் சொல்லுங்கோ அப்பா! அவ்வளவு வெள்ளம் வருமா?
- கண :- குளக்கட்டு உடைஞ்சா வரும்தானே!
- தங் :- குளிர் பிடிக்கப் போகுது. போய் வேட்டியை மாத்துங்கோ!
- கண :- சரி மாத்திக்கொண்டு வாறன் ... (உள்ளே சென்று வேட்டியை மாத்திக் கொண்டு வந்து) சரி தங்கம்மா ஒரு தேத்தண்ணி வையன்!
- தங் :- ஏன் தேத்தண்ணியை? சாப்பிடுங்கோவன்!
- கண :- எனக்கு இப்ப சாப்பாடு வேண்டாம். இந்தக் குளிருக்குச் சூடா ஒரு தேத்தண்ணி குடிச்சாத்தான் இதமாயிருக்கும். குளிர் என்ன. எலும்புக்கை பூருது! (காற்று ஊசையிடுகிறது)
- ரவி :- எனக்கும் ஒரு ரீ அம்மா.
- சார :- எனக்கும் அம்மா. எனக்குக் குளிரிலை பல்லெல்லாம் கிடுகிடெண்டு அடிக்குது. சூடாத் தேத்தண்ணி குடிச்சா ஒரு வேளை மாறும்.
- தங் :- தேத்தண்ணி வைக்கலாம். ஆனா ... விறகு எரியாதாம். மண்ணெண்ணையும் இல்லை ... ஆ! நெருப்புப் பெட்டியும் பத்தாதாம்!
- ரவி :- அதுக்கும் குளிர் பிடிச்சுட்டுது! (சிரிக்கிறான்)
- கண :- காலமை சமைச்சனிதானே? அடுப்புக்கை நெருப்பில்லையா?
- தங் :- அதெல்லாம் நூந்து போச்சு!
- கண :- ஏன் நூர விட்டனி? (இடி முழக்கம்)
- தங் :- நெருப்புப் பெட்டி இப்பிடி ஸ்ரைக் பண்ணுமெண்டு நான் கண்டனா?
- ரவி :- அப்ப, அம்மா நான் கடைக்குப் போய் ஒரு நெருப்புப் பெட்டி வாங்கியாறன்.
- தங் :- ரவி எங்கை யெண்டு நிக்கிறான் வெள்ளத்துக்கை குதிக்க. நீ இப்ப வெள்ளத்துக்கை குதிக்க வேண்டாம் பேசாமல் நில்லடா!
- ரவி :- நான் வெள்ளத்துக்கை குதியாட்டா, வீட்டிலை எல்லாரும் பட்டினி இண்டைக்கு இரவைக்கு!

- சார:- அங்கை கடேலை கிடக்கிற நெருப்புப் பெட்டியும் இப்பிடித் தானே இருக்கும், குளிர் பிடிச்சுப் போய்?
- ரவி:- அக்கா உனக்குத் தெரியாது. அவங்கள் கடேலை வடிவாப் பாக்கப் பண்ணி வைச்சிருப்பங்கள்.
- கண:- (கண்டிப்பாக) டேய் ரவி! நான் சொன்னது உனக்கு விளங்கேல்லையா? அரை மட்டு வெள்ளமெண்டன். அது இப்ப இன்னும் கூடியிருக்கும். உதுக்கை நீ நெருப்புப் பெட்டி கொண்டந்தாலும் அது நனைஞ்சுபோம். ஒரு இடமும் போகவேண்டாம்! பேசாமல் இரு!
- தங்:- வாருங்கோவன் சாப்பிடி?
- கண:- என்ன சாப்பாடு வைச்சிருக்கிறது?
- தங்:- புட்டும் கத்தரிக்காக் குழம்பும்.
- கண:- வேண்டாம். இருக்கட்டு. பிறகு சாப்பிடுவம்.
- தங்:- வெள்ளத்துக்கை போட்டு வந்தனீங்கள். பட்டினி இருக்கக் கூடாது! சாப்பிடுங்கோ!
- கண:- மழை நிண்டாத்தானே சமையல்? இன்னும் எத்தனை நாளைக்குச் சாப்பிடாமல் இருக்க வேணுமோ தெரியாது! இப்ப ஒரு நேரம் சாப்பிடாட்டா என்ன?
- ரவி:- (வெளியே எட்டிப் பார்த்து வியப்புடன்) இஞ்சை பாருங்கோ அப்பா; வளவு முழுக்க வெள்ளம் ஏறீட்டுது!
- தங்:- அப்பிடியேடா ... (வெளியே எட்டிப் பார்த்து) ஓ பரவி நிக் குது: (காற்று ஊளையிடுகிறது)
- கண:- குளம் உடைச் சிருக்க வேணும்! எந்தக் குளமெண்டு தான் தெரியேல்லை!
- தங்:- என்னெண்டு நிச்சயமாச் சொல்லுறியள் குளம் உடைச்ச தெண்டு?
- கண:- இல்லாட்டி இவ்வளவு கெதியா வெள்ளம் ஏறியிராது!
- தங்:- (கவலையாக) அப்ப வீட்டுக்குள்ளை வரப்போகுதே வெள்ளம்! நாங்கள் இப்ப என்ன செய்யிறது?
- கண:- வெள்ளம் நிச்சயமா ஏறத்தான் போகுது. வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு வேறை எங்கையாவது உயரமான இடத்துக்குப் போவம்!
- தங்:- (பதறி) என்ன வீடு வாசலை இப்பிடியே விட்டுட்டோ? உங்களுக்கு விசர்!
- கண:- உயிருக்கு ஆபத்து வந்தா, எதையும் விட்டுட்டு ஓடத் தான் வேணும்!
- தங்:- அது ஆபத்து வந்த பிறகு பாப்பம். அதுக்காக இப்பவே எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு ஒரேதா?

- கண்:- தங்கம்மா! என்ன, 'வந்தால்' எண்ணூறாய்? ஆபத்து இதோ வந்துகொண்டிருக்கு! (இடி. முழக்கம்)
- சார:- (பயத்துடன்) நாங்கள் எங்கை அப்பா போகலாம்?
- கண்:- கிளிநொச்சி ரவுண் பக்கம் கொஞ்சம் உயரம். வெள்ளம் ஏறாது, நாங்கள் கிளிநொச்சி மகாவித்தியாலயத்துக்கு, அல்லது கோயிலடிக்குப் போவம்!
- தங்:- ஊ! மின்னல் அடிக்குது! (ஆடி முழக்கம்) கடவுளே! (பயத்துடன்) தம்பி! நெடுக வெளிலை பாத்துக்கொண்டு கதவுக்கை நில்லாதையடா! மின்னல் கண்ணை வெட்டுது! குளிர்காத்து நெஞ்சிலை உதைக்கும்! (ரவி ஆட்டுக் கொட்டிலைப் பார்க்கிறான்).
- ரவி:- ஆட்டுக் கொட்டிலை வந்து பாருங்கோ, அம்மா! நிலம் தெரியாமல் மூட்டிட்டுது வெள்ளம். (ஆடுகள் கத்தும் சத்தம் கேட்கிறது)
- சார:- (வெளியே எட்டிப் பார்த்து கவலையுடன்) ஓ, ஆடுகள் வெள்ளத்துக்கை நிக் குதுகள்! பாவம்! அதுகளுக்குப் படுக்கவும் ஏலாது, சின்னக் குட்டிதான் ஆகவும் பாவம்! கூதல் ஓடி நிக் குது! அகுக்கு நடுங்குதம்மா!
- ரவி:- இஞ்சை இப்ப எங்களுக்கே நடுங்குது! நீ ஆடுகளுக்கு நடுங்குறதுக்கு அழறாய்!
- தங்:- பாவம் ஆடுகளும் பட்டினி! குளை கிளையும் வெட்டிப் போடேலாமல் இருக்கு. தீனும் வைக்கேலாது!
- சார:- (கெஞ்சலாக) குட்டியை அவிட்டந்து வீட்டுக்கை கட்டு வமே அம்மா? பாவம், சின்னக் குட்டி. நடுங்குது!
- ரவி:- அக்காவுக்கு விசர். வீட்டுக்கை நாங்களே நிக்கேலாமல் இருக்கு. அதுகளைக் கொண்டந்து கட்டிப்போட்டு, நாங்கள் எங்கை போறது?
- தங் - பிள்ளை! இரண்டு நாளாய் வெய்யில் முகம் காணைல்லை! மழை கொட்டுது! வீடு. நிலம் ஊறிக் கொப்புளிக்குது. கால் வைக்கப் பிசுபிசுக்குது! இதுக்கை ஆட்டையும் கொண்டந்து கட்டினா, நல்லாத்தான் இருக்கும்!
- சார:- (கெஞ்சலாக) சின்னக் குட்டியம்மா! அது என்னைப் பரிதாபமாப் பாக்குது! என்றை செல்லக் குட்டி!
- ரவி:- உன்றை குட்டியெண்டா, நீ போய் அதைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு நில்!
- கண்:- பொறுங்கோ! இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை வெள்ளம் வீட்டுக்குள்ளை வந்துடும். பிறகு நாங்களே போறதுக்கு இடம் தேடவேணும்! (பெருமூச்சு விடுகிறார்)

(இடி முழக்கச் சத்தம் கேட்கிறது)

- சார:- (பயந்து) ஊ! சத்தம் பயங்கரச் சத்தம்!
- தங்:- (அவசரப்படுத்தி) வெள்ளம் வீட்டுக்கை வந்தாலும், நிலத் திலை கிடக்கிற சாமான்களை யெல்லாம் எடுத்து மேலை வைக்கவேணும். இல்லாட்டா, எல்லாத்தையும் வெள்ளம் அள்ளிக்கொண்டு போயிடும்!
- கண்:- தங்கம்மா! எத்தனை சாமான்கள் எண்டு எடுத்து எங் கெங்கை வைக்கப்போறாய்?
- தங்:- (அவசரப்படுத்தி) முதல்லை கடகம், பெட்டி, செம்பு, சட்டி, வாளி எண்டு இந்தத் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களை எடுத்து வைப்பம்!
- கண்:- வீட்டுக்குள்ளையே வெள்ளம் வந்தா, உதுகளை வைக்க இடம் எங்கை?
- தங்:- (கோபமாக) அப்ப என்ன? வெள்ளம் அள்ளிக் கொண்டு போக விடுறதோ இதுகளை?
- கண்:- எல்லாத்தையும் அள்ளி அடுப்படைக்கை போட்டுப் பூட்டி விடு கதவை!
- தங்:- பின்னைப் பொறுக்குங்கோ சாமான்களை. சாரதா நீயும் பொறுக்கு. எல்லாருமாப் பொறுக்கினுக் கெதியா முடிஞ்சு போம் வேலை. நீயும் வாடா தம்பி ரவி.
(கணபதிப்பிள்ளை, தங்கம்மா, சாரதா மூவரும் சாமான்களைப் பொறுக்கி அடுக்களைக்குள் போடுகிறார்கள்)
- ரவி: (வெள்ளம் பார்த்தபடி) பொறம்மா! நான் வெள்ளம் பாத் துட்டுவாறன்.
- சார:- அவன் இப்பதான் வெள்ளம் பாக்கிறான்!
- கண்:- குழந்தைப் பொடியன் தானே? இனி அவன் இதுக்கு முந்தி இப்பிடி ஒரு வெள்ளத்தைக் காணேல்லை!
- சார:- நானும் இப்பிடி வெள்ளத்தைக் காணேல்லைத் தானே அப்பா?
- தங்:- கதைக்காமல் கெதியாப் பொறுக்குங்கோ! கன சாமான் கள் இருக்கு!
- (கதவைப் பூட்டுகிறார்கள்)
- கண்:- எல்லாம் பொறுக்கிப் போட்டுப் பூட்டியாச்சு! இனி... ?
- தங்:- (அவசரப்பட்டு) இந்த வெண்காயம் மிளகாய் மூட்டையளை யும் ஏதோ செய்ய வேணுமே?
- சார:- இதுகள் தானே அம்மா பெறுமதியான பொருள்கள்? எத் தனை ஆயிரம் ரூபா பெறுமதி!

- தங்:- (உணர்ச்சியுடன்) நாங்கள் வெய்யிலுக்கையும் மழைக்கையும் நிண்டு, பாடுபட்டு உழைச்சதின்ரை பலாபலன்!
- கண:- (உணர்ச்சி வசப்பட்டு) இஞ்சை இந்த வளவுக்கை கிடக்கிறது எல்லாமே நாங்கள் பாடுபட்டு உழைச்சுத் தேடினதுகள் தானே? இந்த வீடு, கிணறு, பொருள் பண்டம் -- தங்கம்மா! இருபத்தைஞ்சு வரியத்துக்கு முன்னம் நானும் நீயும் கிளிநொச்சிக்குக் குடியேற்ற வாசிகளாக வரேக்கை இஞ்சை என்ன கிடந்தது? வெறும் காடுதானே? -- இண்டைக்குப் பசும் சோலை! (பெருமையாக) எல்லாமே எங்களுடைய உழைப்பிலே வந்தது!
- சார:- தண்ணிபட்டா, வெங்காயம், மிளகாய் பழுதாப்போம்; என்னம்மா?
- கண:- பிறகு அதிலே வேலை இல்லை! அதோடை இப்போதைக்குக் காயப்போடவும் ஏலாது. மழை வெளிக்காது!
- சார:- அண்டைக்கும் ஆரோ வந்து கிலோ ஆறு ரூபாய் கேட்டவங்கள். அம்மாவுக்குக் குடுக்க மனம் வரேல்லை!
- ரவி:- அம்மாவுக்கு இன்னும் கூட வித்தா என்ன எண்ட ஆசை!
- தங்:- ஓ, ஆசை தான்! அதிலே என்னடா பிழை? (உணர்ச்சி வசப்பட்டு) நான் இன்றொருத்தற்றை பொருளுக்கு ஆசைப் படேல்லையே? நாங்கள் வெய்யிலுக்கையும், மழைக்கையும் நிண்டு, எந்தப் பாடுபட்டு விளைவிச்ச வெண்காயம், மிளகாய்! இதை மலிஞ்சு விலைக்கு வித்து, ஏன் இடேலை உள்ள வியாபாரி கொள்ளை லாபம் அடிப்பான்? கூடிய விலைக்கு வித்து நாங்களே அந்தக் காசை எடுக்க நினைச்சன். ரவி! நான் ஆசைப்பட்டதிலே என்னடா பிழை?
- ரவி:- அதுக்கில்லை அம்மா. அண்டைக்குக் குடுத்திருந்தா, இண்டைக்குத் தூக்கி வைச்சுப் பாதுகாக்கிற வேலை இல்லையே என்று சொன்னன்!
- கண:- தங்கம்மா! போனவரியம் வெண்காயம் ருத்தல் முப்பது சதம் வித்தது. அதை மறந்துட்டாய்!
- தங்:- அதுக்காக, இந்த வரியமும் மலிபக் குடுக்க முடியுமே?
- கண:- இப்ப வெள்ளம் வர, எல்லாம் போப்போகுதே!
- தங்:- (அழுகையுடன்) போப்போகுதா? ஐயோ கடவுளே! இதேன் இப்பீடிப்போக வேணும்? இதெல்லாம் என்ன களவெடுத்த ஏமாத்தி அமத்தின பொருளா? நாங்கள் பாடுபட்டு நிலத்திலே விளைவிச்ச பொருள் ... கடவுளே! இதுகளையெல்லாம் அழிக்கிறத்திலே உனக்கு என்ன லாபம்?

- கண:- கடவுளுக்கு என்ன லாபம் எண்டது. எங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்? ... ஒரு வேளை நாங்கள் செய்த பாவங்கள் தான் எங்களைச் சூழ்ந்து நிக்குதுகளோ, ஆர் கண்டது?
- தங்:- (அழுகையுடன்) நாங்கள் ஒருத்தருக்கும் ஒரு கெடுதலும் செய்யேல்லையே!
- கண:- (யோசனையுடன்) தான் தான் செய்யிற பிழை தனக்குத் தனக்குத் தெரியாது! உண்மேலே மழை, புயல், வெள்ளம் குழப்பம் எண்டு வாறதும் ஒரு வழியிலே பாத்தா, நன்மைக்குத் தான் எண்டு எனக்குத் தோன்றாது!
- தங்:- (ஆச்சரியமாக) என்ன சொல்லுறியள்? அழிவுகள் வாறது நன்மைக்கோ?
- தங்:- தங்கம்மா! நீ இண்டைக்கு விடிஞ்சதுக்கு எத்தினை தரம் கடவுளே! கடவுளே! எண்டு சொல்லீட்டாய்? இந்த வெள்ளம் வந்திராட்டா, கடவுளை இவ்வளவு தீவிரமா நினைச்சிருப்பியா? வறுகூறபிராக்கிலை மினைக்கெட்டிருப்பாய்! நான் நினைக்கிறன், மனிதனுடைய சிறுமையை மனிதனுக்கு உணர்த்தத்தான், கடவுள் இதுகளை யெல்லாம் வரப்பண்ணாரார் எண்டு! இல்லாட்டா மனிதன் 'என்னை விட ஆளில்லை' எண்டு அகங்காரம் கொண்டுடுவன்!
- தங்:- (கோபமாக) இஞ்சை வெள்ளம் ஆக்களை அள்ளுது! நீங்கள் அகங்காரத்தைப்பற்றி விளக்கம் குடுத்துக்கொண்டு நில்லுங்கோ! பிடியுங்கோ வெண்காய மூடையளை கட்டில்லை வைப்பம்.
- கண:- இதுகள் முழு மூடையள். சரியான பாரம். நீ தனியத் தூக்க மாட்டாய். அவன் தம்பியைக் கூப்பிடு. தம்பி ரவி! இஞ்சை வாடா! பிடியடா இந்த மூடையளை! (வெண்காய மூடையளைத் தூக்கி அடுக்குகிறார்கள்) சரி எல்லா மூடையளும் அடுக்கியாச்சு! ... இனி ..?
- ரவி:- (வியப்புடன்) அப்பா! இஞ்சை பாருங்கோ! சுதவுக்காலை வீட்டுக்குள்ளே வருது வெள்ளம்!
- சார:- (பயத்துடன் கூத்தி) ஊ! வெள்ளம் வீட்டுக்கை வந்துட்டுது!
- தங்:- பாத்தியளே! நல்ல காலம் நாங்கள் இதுகளைத் தூக்கி மேலை வைச்சது!
- கண:- இப்ப என்ன? வாங்குக்கும் கோற்காலிக்கும் ஏறாமல் விடப் போகுதா தண்ணி?
- சார:- (பயத்துடன்) அவ்வளவுக்குத் தண்ணி வருமா? எனக்குப் பயமா இருக்கப்பா! ... நாங்கள் எங்கை போறது?

- தங்:- (தழுதழுத்த குரலில்) ஐயோ கடவுளே! கடவுளே! நான் என்ன செய்ய?
- கண:- சும்மா பதறாதேங்கோ! இப்ப செய்யிறதுக்கு, ஆக ஒண்டு தான் இருக்கு!
- தங்:- (ஆவலாக) என்ன சொல்லுங்கோ!
- கண:- வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு கோயிலுக்கு அல்லது மகா வித்தியாலயத்துக்குப் போவம்!
- தங்:- (தழுதழுத்த குரலில்) என்றை வீடு வாசல் பொருள் பண்டம் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டா? ... நான் வரேல்லை! ... நான் வரேல்லை! (அழுகிறாள்)
- கண:- தங்கம்மா! நிண்டியோ பொருள் பண்டத்தோடை உன்னை யும் அள்ளிக்கொண்டு போயிடும் வெள்ளம்!
- தங்:- (தழுதழுத்த குரலில்) கொண்டு போனாப் போகட்டு! இதெல்லாம் நான் உழைச்சுத் தேடினது. என்றை இரத்தத்தை வேர்வையாக்கிப் பெருக்கினது. அதுகளோடை நானும் போறன்! (அழுகிறாள்)
- கண:- (அவசரப்படுத்தி) அழ இது நேரமில்லை! வெளிக்கிடு! ஒரு மைல் தூரம் போக வேணும்! இப்ப போதைதான் ஒரு மாதிரிப் போய்ச் சேரலாம்! நேரம் செல்லச் செல்ல நிலைமை மோசமாகும்!
- தங்:- கடவுளே! கடவுளே! எங்களை ஏன் இப்பிடிச் சோதிக்கிறாய்?
- கண:- தங்கம்மா! கடவுளைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு நிண்டியோ, நீயே கடவுளிட்டைப் போயிடுவாய்! (இடி முழக்கம்)
- தங்:- அப்ப, பக்கத்திலை பரந்தாமன் விட்டுக்குப் போவம்!
- ரவி:- (சிரிப்புடன்) மழை எங்கும் தானே அம்மா பெய்யுது! அங்கையும் இப்பிடித்தான் இருக்கும்!
- தங்:- எண்டாலும் எல்லாரும் ஒண்டா இருந்தாப் பயம் அந்தரம் குறைவாயிருக்கும்!
- கண:- வெள்ளம் வந்தாத் தனித்தனிய அள்ளாமல், பந்தாதாமன் குடும்பத்தையும் கணபதிப்பிள்ளை குடும்பத்தையும் சேத்து அள்ளிக்கொண்டு போகும்! அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்! (சிரிக்கிறார்)
- ரவி:- அம்மா! நாங்கள் அங்கை போக, அவை வேறை எங்கையாவது போயிருந்தா ...?
- தங்:- (தழுதழுத்த குரலில்) அப்ப, இப்ப என்ன செய்யிறது?
- கண:- அதுதான் சொன்னனே என்ன செய்யிறதெண்டு! வெளிக் கிடுங்கோ! கெதியா, மகாவித்தியாலயத்துக்குப் போவம்!

- சார:- (கவலையாக) அங்கை போயிருந்தா, என்சளுக்கு ஆரப்பா சாப்பாடு தாறது?
- கண:- ஆராவது கொண்டந்து தருவினம். அல்லது பட்டினியாவது கிடப்பம்!
- தங்:- (ஏளனமாக) ஓ, ஆரன் புண்ணியத்திலை கொண்டந்து தாறதை வாங்கிச் சாப்பிடுங்கோ!
- கண:- தங்கம்மா! நாங்கள் என்ன, நிரந்தர அகதியளா? ரண்டொரு நாள் இருந்துட்டு, வெள்ளம் வடியத் திரும்புவம் வீட்டுக்கு!
- தங்:- (அழுகையுடன் உறுதியாக) ரண்டொரு நாளல்ல, ரண்டொரு நிமிஷம் கூட நான் அகதி முகாமிலை இருக்கமாட்டன்! வீட்டிலை இவ்வளவு பொருள் பண்டத்தை வைச்சுக் கொண்டு, அகதி முகாமுக்குப் போய், ஆரன் தாறதை வாங்கிச் சாப்பிடட்டே?
- கண:- (நிதானமான குரலில்) தங்கம்மா! ஆரும் எந்த நேரமும் அகதியாகலாம்! அதை மறந்துடாதை! யுத்த காலத்திலை பெரிய பெரிய கோடஸ்வரர்கள் கூட, எல்லாத்தையும் இழந்து போய் அகதி முகாமிலை இருக்கிறவை! அது தெரியுமா உனக்கு? ... இண்டைக்கு நாங்கள் அகதியள்! ஆராவது உதவி செய்யக் கூடும். பிறகு அவை ஒரு சந்தர்ப்பத்திலை அகதியளாக வந்தா, நாங்கள் அவைக்கு உதவி செய்வம்! மனிசருக்கு மனிசர் உதவி செய்யிறது தான், இதனுடைய அர்த்தம்!
- ரவி:- அப்பா! நீங்கள் என்ன சொன்னாத்தான் என்ன? அம்மா வரமாட்டா!
- கண:- உனக்கு இந்தப் பொருள் பண்டத்தை விட்டுட்டுப் போக மனமில்லை! அதுதான் விஷயம். இனி ஒரு நிமிஷம் கூடத் தாமதிக்கக் கூடாது! பிள்ளையள், நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?
- ரவி:- நான் வாறன் அப்பா! நான் றெடி!
- கண:- சாரதா! நீ என்ன சொல்லுறாய்? (இடி முழக்கம்)
- சார:- நானும் வாறனப்பா. ஆனா எனக்குப் பயமாக் கிடக்கு!
- கண:- நீ பயப்பிடாமல் வா பிள்ளை. நானல்லோ பக்குவமாக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறது!
- சார:- (கெஞ்சலாக) அம்மா! நீங்களும் வாங்கோ அம்மா!
- தங்:- (உறுதியாக) நான் வரேல்லை!
- ரவி:- அம்மாவுக்கு விசர் வரப்போகுது!

கண:- அது இனி வரத் தேவையில்லை! இப்பவே வந்துட்டுது! இஞ்சை பார் தங்கம்மா! பொருள் பண்டத்துக்காக உயிரை விடாதை! இப்ப உயிரைக் காப்பாற்றினு, பொருள் பண்டத்தை மறுபடியும் தேடலாம்! வா போவம் வெள்ளம் பெருகிக் கொண்டு போகுது!

தங்:- (அழுகிறாள்)

சார:- (கவலையாக) நாங்கள் போயிட்டா ஆடுகளை ஆரப்பா பார்க்கிறது? ஆடுகள் பாவம் அப்பா!

ரவி - (வெளியே பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு) இஞ்சை பாருங்கோ! ஆடுகளை வெள்ளம் இழுக்குது! ஆடுகள் வெள்ளத்துக்கை நீந்துதுகள்! குட்டி கூட நீந்துது!

கண:- உப்பிடியே நிண்டா, ஆடுகள் செத்துப்போம்! தம்பி கத்தியைக் கொண்டு போய், ஆடுகள் கட்டி நிக்கிற கயிறுகளை வெட்டி விடா! கவனம்! ... கவனம்! ... மின்னல் அடிக்குது!

சார:- (ஆவலாக) கயித்தை வெட்டி விட்டா, ஆடுகள் தப்புமா அப்பா?

கண:- தப்பினாத் தப்பூதுகள். தப்பாட்டாப் போகுதுகள்! கட்டி நிண்டா நிட்சயமாச் சாகிறது தானே?

(ரவி கத்தி கொண்டு கொட்டிலுக்குப் போய்க் கொடிகளை அறுத்து விட்டு வருகிறாள்)

ரவி:- சரி அப்பா கொடியளை அறுத்து விட்டுட்டன்!

சார:- அதுகள் நீந்தி நீந்திப் போகுதுகள் அப்பா!

ரவி:- இல்லை அக்கா வெள்ளம் அள்ளிக் கொண்டு போகுது ஆடுகளை!

சார:- (கவலையாக) ஐயோ! என்றை சின்னக்குட்டியும் போகுதே!

கண:- பொறு பிள்ளை! அழாதை! இப்ப எல்லாமே போப் போகுது!

சார:- (தழுதழுத்த குரலில்) ஏனப்பா இந்த வெள்ளம் வந்தது? ஏன் அப்பா இப்பிடியெல்லாம் நடக்குது? எனக்கு ஒவெண்டு அழவேணும் போலே இருக்கப்பா! (அழுகிறாள்)

தங்:- (சோகமாக) சரி அப்ப நானும் வாறன்!

கண:- வாறன் எண்டுட்டு, ஏன் உள்ளுக்குப் போறாய்?

தங்:- பொறுங்கோ வாறன்.
(உள்ளே சென்று பெட்டியுடன் வருகிறாள்.)

கண:- உதென்னப்பா பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு வாறாய்?

தங்:- எங்கடை துணை மணி!

- கண் :- இஞ்சா தங்கம்மா! நாங்கள் இப்ப உயிருக்குப் பயந்து ஒடுறம்! உயிருக்குப் பயந்து ஒடேக்கை உதுகனையெல்லாம் என்னத்துக்கப்பா?
- தங் :- எல்லாம் இல்லை! முக்கியமான துணியளைத்தான் எடுத்து வைச்சிருக்கிறன்.
- கண் :- உந்த வெள்ளத்துக்காலும் வரம்புகளாலும், தனி ஆள் போய்ச் சேருறதே நிட்சயமில்லை! உதையும் தூக்கிக் கொண்டு போனா? ஒண்டும் வேண்டாம்! உடுத்த சீலையோடை வெளிக்கிடுங்கோ!
- தங் :- அப்ப, இதுகளை வைச்சுட்டு வரச் சொல்லுறியளோ?
- கண் :- வீட்டிலை வைச்சுட்டு வராட்டா, போறவழிலை போட்டுட்டுப் போக வேண்டி வரும்!
- தங் :- (கவலையாக) அப்ப நகையள்?
- கண் :- (யோசனையுடன்) ஒ நகையள்! அதுகள் ஒரு பிரச்சனைதான்! என்ன செய்யலாம்? வீட்டிலை வைச்சுட்டும் போகேலாது!
- சார :- அப்ப நிலத்துக்கை வெட்டித் தாட்டுட்டுப் போவமே அப்பா?
- ரவி :- வெட்டித் தாக்கிறதுக்கு நிலம் எங்கை கிடக்கு? (கிரித்து) வீட்டுக்குள்ளையே வெள்ளம்!
- கண் :- அதோடை நிலமும் ... நாங்கள் திரும்பி வாறபொழுது எங்கடை வளவில் மண் எங்கடை வளவுக்கை இருக்காது! அது வெள்ளத்தோடை போயிருக்கும்! வேறே வளவில் மண்தான் இஞ்சை கிடக்கும்! இந்த மண்ணுக்குத்தான் மனிதன் சொந்தம் கொண்டாடுறான்!
- தங் :- (கோபமாக) நான் என்ன செய்ய? சொல்லுங்கோவன்! வேதாந்தம் பேசிக்கொண்டு நிக்கிறியள்!
- கண் :- அப்ப, போட்டுக் கொண்டு வா, எல்லா நகையளையும்!
- சார :- (கவலையாக) அப்ப என்னுடைய நகையள்? ...
- கண் :- சாரதாவின்ரை நகையளை அவளிட்டைக்குடு. அவளும் போட்டரட்டு!
- தங் :- இந்தா பிள்ளை போட்டுக்கொள் (தங்கம்மாவும் சாரதாவும் நகைகளை அணிந்து கொள்கின்றனர்) நான் அறைக் கதவுகளைப் பூட்டுறேன்! (அறைக் கதவுகளைப் பூட்டுகிறாள்)
- கண் :- சரியோ? எல்லாரும் ஆய்த்தமோ?
- ரவி :- நான் ரெடி;
- சார :- நானும் ஆய்த்தமப்பா.
- கண் :- வீட்டுக்குள்ளையே இவ்வளவு தண்ணி! பொறுங்கோ. முதல்லை நான் முத்தத்திலை இறங்குறன். (முற்றத்தில்

இறங்கி) ஓ இதென்ன முத்தத்திலை அரைமட்டுத் தண்ணி...!
அதோடை ஆளை இழுக்குது...! இதுக்காலை எப்பிடிப்
போறது? போகேலாது! போகேலாது! நான் போனாலும்
நீங்கள் வரமாட்டியள்! (மேலே படிக்கட்டில் ஏறுகிறார்)

ரவி:- (உற்சாகமாக) நான் வருவன்!

சார:- ஓ நீ போ! பெரிய வீரன்!

கண:- அம்மாவையும் அக்காவையும் விட்டுட்டு, நானும் நீயும்
போய்த் தப்புலம். என்னடா ரவி...? அவன்ரை கதையைப்
பார்!

ரவி:- அதில்லையப்பா. நான் வெள்ளத்தைச் சமாளிப்பன் என்று
சொல்லாறன்!

கண:- நீயல்ல, நானல்ல, வெள்ளத்தை ஒருத்தரும் சமாளிக்
கேலாது!

தங்:- (கவலையாக) அப்ப என்ன செய்யிறது?

சார:- அப்ப வீட்டுக்குள்ளேயே நிக்கிறதோ அப்பா?... ஆ! ஒரு
காரியம் செய்வம். வாங்கிலை ஏறி நிப்பம்!

கண:- எவ்வளவு நேரமெண்டு நிப்பியள்? கொஞ்ச நேரத்திலை
வாங்கை மூடித் தண்ணி வந்துடும்!

சார:- (கவலையாக) அப்ப என்ன செய்யிறது? நாங்கள் வீட்டுக்கை
நிக்க, எங்களை வீட்டுக்கை வைச்சே வெள்ளம் மூடப்
போகுதப்பா! நாங்கள் வீட்டோடையேசமாதி.(அழுகிறார்)

தங்:- (கோபமாக) உப்பிடிப் பேசாதை சாரதா! என்ன வார்த்
தையல் பாவிக்கிறாய்?

கண:- கீழை இறங்காதேங்கோ! பொறுங்கோ வாறன்.

தங்:- என்ன செய்யப்போறியள்?

கண:- கோடக்கை ஏணி இருக்கு. எடுத்தந்து சாத்தூறன். ஏறி
வீட்டுக் கூரேலை இருப்பம்.

தங்:- தம்பியையும் கூட்டிட்டுப் போங்கோ!

கண:- வேண்டாம் நானே எடுத்தாறன் (இறங்கிப் போகிறார்)

தங்:- நீயும் போடா தம்பி. போய்ப் பிடிச்சா தம்பி ஏணியை!
(ரவி தண்ணீரில் இறங்கிப் போகிறார்)

ரவி:- ஊ, ஐஸ் மாதிரிக் குளிசுது மழைத்தண்ணி

கண:- வந்துட்டியா தம்பி? பிடியடா! கவனம்! கவனம்!

ரவி:- சரி அப்பா!

(ஏணியைக் கொண்டு வருகிறார்கள்)

கண:- கவனம்! மெல்லப்போ! அடிமேல் அடிஎடித்து வைச்சுப் போ.
ஏணியை மேலை சாத்தூறன். (கணபதிப்பிள்ளை ஏணியைச்
சாத்துகிறார்) சரி சாத்தியாச்சு ... வாருங்கோ!

ஓவ்வொருத்தர மேலை ஏறுங்கோ! முதல்லை தம்பி ஏறடா!

தங்:- இந்தாடா முதல்லை குடையையும் கொண்டு ஏறு!

கண:- ஆ! வேண்டாம்! குடை வேண்டாம்!

தங்:- அப்ப மழைக்கை சும்மா இருக்கிறதே?

கண:- குடை பிடிச்சுக் கொண்டு இருக்கலாமே இந்தக் காத்துக்கை? குடை ஆனையும் இழுத்துக் கீழை விழுத்திப்போடும்! தம்பி, ஏறடா நீ! ஏறி வடிவா வசதியா இருந்து கொண்டு சொல்லு. ஓடெல்லாம் நவிந்திருக்கும் பிஞ்சுபோம். கவனமாய் இரு!

(ரவி கூரையில் ஏறுகிறான்)

ரவி:- சரி அப்பா இருந்துட்டன். கண் முழிக்க ஏலாமவிருக்கு மழை!

கண:- இனி பிள்ளை நீ ஏறு! (இடி முழக்கம்)

சார:- முழங்குது! பயமாயிருக்கு! ஊ! குளிர் எனக்கு இப்பவே நடுங்குது. மேலை ஏறி என்ன செய்யப்போறன்? (நடுங்கியபடி பேசுகிறார்)

கண:- கவனமா ஏறு பிள்ளை, சறுக்கி விளாமல் (சாரதா ஏறுகிறார்) தம்பி அக்காவைப் பிடிச்சுப் பக்குவமா இருக்கவை! ... சரியே?

சார:- சரி அப்பா! நான் இருந்துட்டன். (கூரையில் இருக்கிறார்)

கண:- சரி. தங்கம்மா! இனி நீ ஏறு!

தங்:- (பயந்து) எனக்குச் சும்மா நாட்களிலையே உதுகளிலை ஏறிப் பழக்கமில்லை. கால் கை விறைக்குது. நடுங்குது! எப்பிடி ஏறப்போறன்?

கண:- கையை இறுக்கிப் பிடிச்சுக் கொண்டு ஏறு! தம்பி ரவி! அம்மாவையும் கவனமாப் பிடிச்சு இருத்து (தங்கம்மா கூரையில் ஏறும் பொழுது அவலமாகக் கத்தும் சத்தம்) (பதறி) என்ன? என்ன நடந்தது?

சார:- (நடுங்கியபடி) முழங்குது. பயமாயிருக்கு

ரவி:- ஓண்டும் இல்லை. அம்மாவைச் சறுக்கிப் போட்டுது!

கண:- அம்மாவுக்குக் காயமே?

(தங்கம்மாவும் ஏறிக் கூரையில் இருக்கிறார்)

ரவி:- இல்லை இல்லை. அவ இருந்துட்டா!

கண:- கவனம்! கவனம்! நானும் ஏறிவரட்டே?

ரவி:- சரி அப்பா!

கண:- நானும் வாறன்... (கணபதிப்பிள்ளையும் கூரையில் ஏறுகிறார்)

சரி ஏறியாச்சு!... இனி...?

தங்:- (வருத்தத்துடன்) எல்லாம் குளுந்து விறைக்குது! கால் கை விறைச்சே நான் கீழை தண்ணீர் கை விழுந்துடுவன்

சார:- எனக்குப் பேசவே முடியேல்லை அம்மா!

தங்:- (அலுத்து) எவ்வளவு நேரமெண்டு இப்பிடி இருக்கிறது?

கண:- ஆராவது நாங்கள் இருக்கிறதை அறிஞ்சு, கருணை கூர்ந்து, உதவிக்கு வரும்வரையும் இருக்கத்தான் வேணும். அப்பிடி ஆரும் வராட்டா, வெள்ளம் வடியும் வரையும் இப்பிடியே தான் இருக்கவேணும்!

ரவி:- அப்ப ராமுமுக்க இதிலை தான்! இப்பவே ஒண்டும் தெரியேல்லை. இரவு வந்தா? பாம்பு பூச்சி ஏதும் வந்தாலும் தெரியாது!

சார:- (பயந்து) பாம்பா? (வீல் என்று கத்தி) எனக்குக் காலிலை என்னவோ ஊருறமாதிரி இருக்கு!

ரவி:- இது சும்மா சும்மா வெருண்டு எல்லாரையும் விழுத்தப் போகுது!

சார:- (பயந்து) பாம்பெல்லாம் வநமா அப்பா? பாம்பு கடிச்சா...? (வீல் என்று கத்துகிறாள்)

கண:- ஒண்டும் வராது. பயப்பிடாமல் இரு! விழுந்திடப் போறாய்!

தங்:- இப்ப என்ன நேரம் இருக்கும்?

கண:- பொழுது முகம் தெரியேல்லை! குறைஞ்சது நாலு மணியாவது இருக்கும்!

சார:- இப்பவே இவ்வளவு இருள்! பொழுது பட்டா? இருண்டா? ஒருத்தரும் உதவ வராயினம்!

ரவி:- (அநிசயித்து) அப்பா, வெள்ளம் வேலிக்கும் மேலை வந்துட்டுது! வேலி தெரியேல்லை! மரங்களின்ரை கொப்புகள் மட்டும் தான் தெரியுது! எங்கும் ஒரே வெள்ளக்காடு!

கண:- இப்ப இருபத்தைஞ்சு முப்பது வரியத்துக்கு முந்தி இந்த இடம் ஒரே காடாக் கிடந்தது. இப்ப ஒரே வெள்ளக் காடாக் கிடக்கு! அது தான் வித்தியாசம். இடேலை மனிசன் அமைச்ச வேலியளைக் காணேல்லை!

ரவி:- வெள்ளத்திலை என்ன வெல்லாம் மிதந்து போகுது பாருங்கோ அப்பா! கொப்புகள், இலையன்! ஆடு, கோழி! (அநிசயித்து) என்னவோ ஒண்டு மிதந்து வருகுதப்பா!... கறுப்பாய்!... நீட்டாய்!

தங்:- என்னடா அது?

ரவி:- முதனை! முதனை தான்!

சார:- (வீல் என்று கத்தி) முதனையா?

- வி:- சும்மா குளறாதை! அக்கா?
- சார:- முதனை இஞ்சை வருமா அப்பா? எனக்குப் பயமாயிருக்கு!
- கண:- அது இஞ்சை வராது பிள்ளை பேசாமல் இரு. குளத்துக்கை இருந்த முதனையள் இப்ப வெளிக்கிட்டு வரும் தானே?
- சார:- (பயந்து) கூரேலை தண்ணி முட்டிட்டுது! அது ஏறி வரும் முதனை கூரேலை ஏறப்போகுதப்பா!
- கண:- அதேன் இஞ்சை வருது? தன்ரை பாட்டிலை வெள்ளத் தோடை போயிடும்!
- சார:- இரவைக்கு வெள்ளம் இன்னும் ஏறீடும். அப்ப முதனை யும் கிட்ட வரும்!
- ரவி:- அது முதனை இல்லையப்பா. எருமை! ஒண்டல்ல, ரண்டு எருமை! தண்ணீக்கையே கிடக்கிற எருமையைக் கூடத் தண்ணி அடிச்சுக் கொண்டு போகுது!
- கண:- எவ்வளவு வெள்ளம்! ஓடுற தண்ணிக்கு அவ்வளவு சக்தி
- சார:- (கவலையாக) இதென்ன வெள்ளம்! இதுக்கொரு முடிவே இல்லை! இந்த வெள்ளத்துக்கை எத்தனை சனம் செத்துதோ?...உலகம் அழியப்போகுது! உலகம் அழியப்போகுது! (அழுகிறான்)
- கண:- பிள்ளை அழுறத்தை விட்டுட்டு கவனமாப் பிடிச்சுக் கொண்டிரு! கவலையீனமா இருந்தாக் காத்தே தள்ளி விழுத்திப் போடும் கீழை!
- தங்:- எனக்குக் கால், கை விறைக்குது! கவலையாக் கிடக்கு. தலையைச் சுத்துது! இந்த வீட்டுக் கூரேலை எவ்வளவு நேரமெண்டு இருக்கிறது?
- கண:- வீடு வெள்ளத்துக்குத் தாக்குப் பிடிச்ச நிண்டாக் கூரேலையாவது இருக்கலாம். வீடே போயிட்டா?
- சார:- (பயந்து) வீடு போகுமா அப்பா! ஊ! இந்த மின்னலுக்குக் கண் குறுடாகப் போகுது!
- கண:- தண்ணீக்கை இப்படியே நிக்கச் சுவர்கள் ஊறி விழுந்து போம்! வெள்ளத்தின்ரை இழிப்புக்கு ஒண்டும் நிண்டு பிடியாது!
- தங்:- (அழுக்கையுடன்) என்றை வீடு, வாசல், பொருள், பண்டம் எல்லாம் போச்சே!
- கண:- உயிர் மிஞ்சி இருக்கே! அதுக்குக் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லு!
- தங்:- பொருள் பண்டமெல்லாம் போய், வெறும் உயிர் மட்டும்

இருந்து என்ன செய்யிறது? பிச்சை எடுத்துத் தின்னவா
(அழகிராள்)

கண:- தங்கம்மா! இருபத்தைஞ்ச வரியத்துக்கு முன்னம், நானும்
நீயும் இந்த இடத்துக்கு வரேக்கை வெறும் கையோடை
தானே வந்தம்? வந்து உழைச்ச இவ்வளவையும் தேடினம்!
இன்னும் வெள்ளம் வடிய மறுபடியும் வந்து தேடுவம் எல்
லாத்தையும்! மனிசர் எதை இழந்தாலும் நம்பிக்கையை
இழக்கக் கூடாது!

ரவி:- (வியப்புடன்) ஏதோ ஒண்டு மிதந்து வருகுதப்பா! அதிலை
ஆக்களும் இருக்கிறாங்கள் அப்பா!

கண:- கட்டு மரம் ஒண்டு. எங்களை நோக்கித்தான் வலிச்சக்
கொண்டு வாராங்கள் ... என்ன தம்பி எங்களைக் காப்பாற்
றத்தானே? (தோணி ஒன்று வருகிறது)

குரல்:- ஒம், ஒம் பக்குவமா இறங்குங்கோ!

கண:- ரவி! நீ முதல்லை இறங்கு! (ரவி தோணிக்குள் இறங்குகிறான்)
சரியா? ... ஆ! சாரதா நீ இறங்கு! கவனம்! ஏறுறத்தை
விட இறங்குறதுதான் கஷ்டம்! (சாரதா இறங்குகிறாள்)
சரி, சரி இனி தங்கம்மா நீ இறங்கு. விழுந்துடாதை!
தம்பி தங்கச்சி! அம்மாவைப் பக்குவமாய் இறக்குங்கோ!
(தகம்மா இறங்குகிறாள்) சரியா? நானும் வாறன்! (கணபதிப்
பிள்ளை இறங்குகிறார்) எல்லாரும் இறங்கியாச்சு! சரி தம்பி
புறப்படுவம்.

(எல்லோரையும் ஏற்றிக் கொண்டு தோணி போகிறது)

தங்:- (அழகையுடன்) என்றை வீடு வாசல், பொருள் பண்டம்
எல்லாம் போகுதே வெள்ளத்தோடை!

கண:- ஒண்டும் போகாது! போனால் பிறகு வந்து தேடுவம்!

ரவி:- (உற்சாகமாக) அப்பா! முந்தி நீங்கள் ரண்டு பேருமாப்
பாடுபட்டுத் தேடினியன். இப்ப நாங்கள் நாலுபேர் இருக்
கிறம். இனி நாங்கள் நாலுபேராத் தேடுவம் எல்லாத்
தையும்!

கண:- இப்ப இந்தக் கட்டு மரம் எங்கையாவது கட்டையன் மரங்
களிலை மோதிக் கவிழ்ந்திடாமல், பத்திரமாய்ப் போய்ச்
சேர்ந்துடவேணும் எண்டு கடவுளைப் பிராத்தியுங்கோ
எல்லாரும்!

இலங்கை வானொலி

16 - 1 - 62

சுறுசுறுப்பு

பாத்திரங்கள்:

1. ஏரம்பழர்த்தி - ஓர் எழுத்தாளர்
2. சுமதி - அவரது மனைவி
3. நேசன் - அவர்களது மகன்
4. சிந் - நேசனின் நண்பன்

காட்சி 1.

இடம்:- ஏரம்பழர்த்தி வீடு.

(கையில் ஒரு பத்திரிகையுடன் ஏரம்பழர்த்தி உற்சாகமாக வருகிறார்.)
ஏரம்பழர்த்தி:- (உற்சாகமாக) சுமதி! சுமதி! ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி!

சும:- (வந்து) என்ன? என்ன விஷயம்? துள்ளிக் கொண்டு வாரியன்?

ஏர:- வளர்மதி வார இதழுக்கு ஆண்டு மலர் வெளியிடப் போறாங்களாம். அதுக்குச் சிறுகதை கேட்டிருக்கிறார்கள்!

சும:- என்ன ஆண்டு மலருக்குச் சிறுகதை கேட்டிருக்கிறாங்களோ?

ஏர:- நம்பிக்கை இல்லாட்டா, இஞ்சை வாசிக்கிறன் கேள்! (வாசிக்கிறார்) எமது வளர்மதி வார இதழின் ஆண்டு மலருக்குக் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் நாடகங்களை எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறோம். ஆக்கங்கள் புதியனவாகவும், புதுமையானவையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். பிரசுரத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்படும் ஆக்கங்களுக்குத் தகுந்த சன்மானம் வழங்கப்படும்!

சும:- (அலட்சியமாக) பூ! உதுதானோ? அவங்கள் தங்களுடைய பத்திரிகேலை விளம்பரம் போட்டிருக்கிறார்கள். (சிரிக்கிறார்)

ஏர:- இதுக்கேன் சிரிக்கிறாய்?

சும:- உங்கடை புளுகத்தைப் பாத்துட்டு, கதை கேட்டு உங்களுக்குத் தனிப்படக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறாங்களாக்கும் எண்டல்லோ நான் நினைச்சுட்டன். ! (சிரிக்கிறார்)

ஏர:- ஏன் எனக்குக் கடிதம் வராது?

- சும :- வரும், வரும்! அனுப்பின கதையள் திரும்பி வரும்!
(சிரிக்கிறாள்)
- ஏர :- (கோபமாக) பகிடி பண்ணாராய்? சுமதி! இதுவரேலை என்னுடைய எத்தனை கதையள் பிரசுரமாகியிருக்கெண்டு உனக்குத் தெரியுமே? உனக்கென்ன தெரியும்? அடுப்பும் நெருப்பும் தான் தெரியும்!
- சும :- அடுப்பும் நெருப்பும் கூடப் பறவாயில்லை. சோறாவது மிஞ்சும். கதை எழுதாறதாலை என்ன சும? நேரம் வீணாகிறதுதான் கண்ட மிச்சம்!
- ஏர :- (கோபமாக) அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்! சுமதி! நீ போய் உன்ரை வேலையைப் பார்! நான் இப்பவே கதை எழுதத் தொடங்கப் போறன்! ஒருத்தரும் வந்து குழப்பக்கூடாது!
- சும :- சரி, நல்லா எழுதுங்கோ. நாங்கள் குழப்பேல்லை!
- ஏர :- கதவைச் சாத்திப் போட்டு இருந்து எழுதுவம்
- சும :- ஓ கதவைச் சாத்திப் போட்டு இருந்து எழுதுங்கோ! புழுக்க காலம். நல்லா வேர்க்கட்டும்!
(சுமதி சிரித்துக் கொண்டு போகின்றாள்.)
- (ஏரம்பழர்த்தி கதிரையையும் மேசையையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டிருந்து எழுதத் தொடங்குகிறார். அறையின் ஒரு முனையில் நேசன் வந்திருந்து ஆங்கில எழுத்துக்களை ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிப் படிக்கிறான்)
- நேசன் :- DONKEY. டொங்கி MONKEY. மங்கி
- ஏர :- (எரிச்சலாக) இவனொருத்தன்! காதுக்கை இரைஞ்சு கொண்டு...
- சும :- (தூரத்தில் இருந்து) பிள்ளை படிக்க வேண்டாமே? நீ படியடா நேசன்!
- ஏர :- படிக்கிற தெண்டாக் கத்த வேணுமே? மெல்லப் படிச்சா என்ன?
- நே :- மெல்லப் படிச்சாப் பாடம் வராதப்பா! DONKEY டொங்கி. MONKEY மங்கி...
- ஏர :- நீ யொண்டு, உன்ரை மேனெண்டு! மனிசனை நிம்மதியாய் இருந்து எழுத விடாயளாம்!
- நே :- அப்பா! அப்பா!
- ஏர :- (எரிச்சலாக) என்னடா?
- நே :- டொங்கி யெண்டாக் கருத்தென்னப்பா?
- ஏர :- உது கேக்க இதோ நேரம்? இப்ப கதை எழுதப்போறன். பிறகு வா! சொல்லித் தாறன்.

- சும:- (வந்து) ஏன் ஒருக்காச் சொல்லிக் குடுத்துட்டு எழுதுங் கோவன்!
- ஏர:- கதை எழுதப்போறன். குழப்பாதேங்கோ என்னை!
- நே:- அப்பா சொல்லித்தாருங்கோவன்! (சினுங்குகுறன்)
- சும:- பெரிய எழுத்து! ஒருக்காச் சொல்லிக் குடுத்துட்டு எழுதுங் கோவன்!
- நே:- ஏன் சுமதி, நீ சொல்லிக்குடன்!
- சும:- எனக்கு இங்கிலீசு தெரிஞ்சா உங்களை ஏன் கேக்கிறன்?
- ஏர:- அந்த நாளிலை படியாதையன்? பிள்ளையாளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் குடுக்கவாவது பயன்பட்டிருக்கும்! (சிரிக்கிறார்)
- சும:- நான் அந்த நாளிலை இங்கிலீசு படிச்சிருந்தா உங்களை யாவந்து கட்டியிருக்கப்போறன்? (சிரிக்கிறார்)
- ஏர:- (ஏளனமாக) ஓ உன்ரை மூஞ்சைக்கும் முகரைக் கட்டைக்கும் பெரிய கவணரைத்தான் கட்டியிருப்பாய்!
- சும:- கவணரை கட்டினா என்ன, கடோற்கசனைக் கட்டினா என்ன, கதை எழுதாறவனை ஒரு நாளும் கட்டக் கூடாது!
- ஏர:- சுமதி! நான் கதை எதாதுறது உனக்குப் பகிடியாக் கிடக்கு என்ன?
- சும:- பின்னை பகிடி இல்லாமல்...? ராவு ராவா முளிச்சிருந்து கதை எழுதி அனுப்பூறதும், அவங்கள் அதுகளைத் திருப்பித் திருப்பி அனுப்பூறதும், பிறகு குப்பைக் கூடையை நிரப்பூறதும், இதைவிடத் திறமான பகிடி வேறை என்ன இருக்கு? (சிரித்து) ஒரு நாலு கதை திரும்பி வந்த உடனையாவது உந்த வேலையை நிப்பாட்டியிருக்க வேண்டாமே, பயன்றற தொழில் எண்டு?
- ஏர:- (கோபமாக) சுமதி! நான் கதை எழுதாறதைப் பற்றி நீ ஓண்டும் சொல்லத் தேவையில்லை! பேசாமல் போ!
- நே:- (சினுங்கி) அப்பா இதைச் சொல்லித் தாருங்கோவன்! டொங்கி எண்டா என்ன?
- சும:- அதை ஒருக்காச் சொல்லிக் குடுங்கோவன்! பெரிய நடப்பு விடுறியள்!
- ஏர:- பின்னை இஞ்சை வாடா கழுதை!
- நே:- நான் வரேல்லை! (ஓடுகிறான்)
- ஏர:- நேசன்! கருத்துக் கேட்டாய்! பேந்தேன்ரா ஓடுறாய்?
- சும:- உப்பிடிக்க் கூப்பிட்டா வாறானே? அடிக்கப்போறியளாக்கு மெண்டு பயந்து ஓடுது பின்னை!
- ஏர:- அப்பிடியேடா? அடிக்கேல்லையடா! வாடா!

- நேச:- (வந்து) எனக்குக் கருத்து வேண்டாமம்மா!
- ஏர:- என்னடா நேசன் வேண்டாமோ? இவ்வளவும் நிண்ட கரைச்சல் பிடிச்சாய்?
- நேச:- இப்ப எனக்கு டொங்கிக்குக் கருத்துத் தெரியும்!
- ஏர:- தெரிஞ்சா ஏன்ரா கேட்டனி? ஆரடா சொல்லித்தந்தது அதுக்கிடேலை?
- நேச:- நீங்கள் தானப்பா! இப்ப சொன்னியளே கழுதை எண்டு! அதுதான் (சிரித்து) டொங்கி யெண்டாக் கழுதை! (சிரித்துக் கொண்டு போகின்றான்)
- சும:- பாத்தியளே! நீங்கள் சொல்லிக் குடுக்காமலே அவன் பிடிச் சுட்டான்! கெட்டிக்காறன்!
- ஏர:- பின்னே? நேசன் ஆற்றை பின்னே? என்றை பின்னையல்லே? (பெருமிதச் சிரிப்பு சிரிக்கிறார்)
- சும:- ஓ உங்கடை பின்னே! நீங்கள் கதையைப் பிடிச்சியள். உங்கடை மேன் கழுதையைப் பிடிச்சிட்டான்! (சிரிக்கிறான்)
- ஏர:- சரி சரி, போ போ! நான் கதை எழுதப் போறன்!
- சும:- கதையல்ல, கழுதை எண்டு சொல்லுங்கோ!
- (சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே போகிறான்)
- ஏர:- இஞ்சா சுமதி, ஒரு கோப்பி போடன். குடிச்சுட்டு உசாரா எழுதுவம்!
- சும:- (வந்து) கோப்பி போட, வீட்டிலே கோப்பித்தூள் இல்லை.
- ஏர:- அப்ப தேத்தண்ணியாவது போடன், குடிப்பம்.
- சும:- இஞ்சாருங்கோ! கோப்பிக் கொட்டை வறுத்து வைச்சிருக்கிறன். மில்லுக்குக் கொண்டு போய் அரைச்சுக் கொண்டு வாருங்கோவன், கோப்பி தாறன்.
- ஏர:- (கோயமாக) இப்பதான் உனக்குக் கோப்பிக் கொட்டை அரைக்க வேண்டியிருக்கு என்ன? கதை எழுதாற நேரத்திலே?
- சும:- உங்களுக்கு மட்டுமே? கோப்பித்தூள் அரைச்சந்தா, நானும் தம்பியும் கூடக் குடிக்கலாமல்லே, கோப்பி?
- ஏர:- சுமதி! ஏன் தம்பியை இழுக்கிறாய்? நீ குடிக்கலாம் எண்டு சொல்லு! (சிரித்து) நீ கோப்பி குடிக்க, நான் போகட்டே மில்லுக்கு? நீயே போட்டுவா!
- சும:- ஓ நீங்கள் ஆம்பின்னே கதிரேக்கை பத்திரமா இருங்கோ. நான் பொம்பினை ரூட்டுவழியை போட்டு வாறன் கோப்பி அரைக்க!
- ஏர:- விருப்பமெண்டாப் போ, அல்லது பேசாமல் இரு! என்னைக் குழப்பாதை! நான் கதை எழுதப் போறன்!

- கம:- (எரிச்சலாக) எனக்கு வந்து வாச்சியனே! எந்த நேரமும் கதை, கதை, கதை! வீட்டிலே ஒருவேலையும் செய்யிறதில்லை!
- ஏர:- என்ன ஒரு வேலையும் செய்யிறதில்லையோ? ஏன் பொய் சொல்லுறாய்?
- கம:- பின்னைச் சொல்லுங்கோ பாப்பம், என்ன செய்து கிழிக்கிறியன்?
- ஏர:- கதை வேண்டாம்! நீ போய்க் கோப்பிக் கொட்டையை அரைச்சா. நான் கதை எழுதப்போறன்!
- கம:- சரி நானே போய் அரைச்சாறன்! நீங்க இருங்கோ!
- ஏர:- எனக்காகப் போகாதை! எனக்குக் கோப்பி வேண்டாம்!
- கம:- உங்களுக்கு வேண்டாமெண்டாக் கதை முடிஞ்சதே? எனக்கு வேணும். தம்பிக்கு வேணும். வீட்டுக்கு ஆரும் விசிட்டேர்ஸ் வந்தா...?
- ஏர:- கூமதி! ஏன் மற்றவையைச் சாட்டுறாய்? உனக்கு வேணுமெண்டு சொல்லன்! சரி, மில்லென்ன கனதூரமே? உந்த இலுப்பையடிச் சந்தியிலைதானே இருக்கு? போய் அரைச்சக் கொண்டு வா. என்னைக் குழப்பாதை! நான் கதை எழுதப்போறன், கதை!
- கம:- சரி, நான் குழப்பேல்லை! நீங்க நல்லா எழுதுங்கோ! (கமதி பையுடன் வெளியே போகிறாள்)
- ஏர:- (தனக்குத்தானே) கோப்பி குடியாதது எரிச்சலாக் கிடக்கு. கோப்பி இல்லாட்டிலும் பறவாயில்லை, ஒரு சிகறெட்டா வது பத்துவம். (லாச்சியை இழுத்துப் பாக்கிறார்) எங்கை இந்த லாச்சிக்கை ஒரு சிகறெட் கிடந்ததே! காணேல்லை...? எங்கை போயிருக்கும்? டேய் தம்பி, இந்த லாச்சிக்கை ஒரு சிகறெட் இருந்தது கண்டனியே?
- நேச:- (வந்து) நான் பாக்கேல்லை ஏனக்கேனப்பா சிகறெட்டை?
- ஏர:- அப்ப அது எங்கை போனது?
- நேச:- நீங்கள் தான் எடுத்துப் புகைச்சிட்டு மறந்திருப்பியன்!
- ஏர:- ஓ இருக்கும். மறந்திருப்பன். மறந்திருப்பன். டேய் தம்பி நேசன், உந்தக் கடைக்கு ஓடிப்போய், ஒரு சிகறெட்டைக் கெட் வாங்கியாடா!
- நேச:- எனக்கு ஏலாது! நான் படிக்க வேணும்ப்பா!
- ஏர:- வாங்கியந்து தந்திட்டுப் பிறகு படியன்ரா!
- நேச:- (சினுங்கி) சோதினையும் வருது! நான் படிக்க வேணும்!
- ஏர:- ஐஞ்ச நிமிஷம் ஓட்டத்திலே ஓடிப்போட்டு வந்துடுவாய்.
- நேச:- (சினுங்கி) நான் படிக்க வேணும். எனப்பா, நீங்கள் போய் வாங்கிக் கொண்டு வாருங்கோவன்!

- ஏர:- கண்டறியாத படிப்பு! போட்டு வாடா எண்ணூறன் ...
- நே:- சரி தாங்கோ அப்பா. (காசு வாங்கிக் கொண்டு போகிறான்)
- ஏர:- (தனக்குத்தானே) சரி என்ன எழுதுவம்? புதுமையாக எழு தட்டாம். எனக்குப் பழமையும் வராதாம். புதுமையும் வராதாம்! அப்பகூடி யோசிக்கிறன் யோசிக்கிறன், ஒரு ஐடியாவும் தலேக்கை வராதாம். கொஞ்சம் பொறுத்து சிகறெட் புகைச்சுட்டு யோசிச்சா ஏதும் வரும்!
- (நேசன் வந்து சிகறெட் பைக்கெட்டைக் கொடுக்கிறான்)
- நே:- இந்தாருங்கோ அப்பா சிகறெட் பைக்கட்.
- ஏர:- கொண்டந்துட்டியேடா நேசன்? கெட்டிக்காறன் தான்! சரி போய்ப்படி, போய்ப்படி!... எங்கை இந்த நெருப்புப் பெட்டியைக் காணேல்லை! (எழுந்து தேடி) தம்பி எங்கை யடா இந்த நெருப்புப் பெட்டி?
- நே:- எனக்குத் தெரியுமாப்பா? நானென்ன சிகறெட் குடிக் கிறவனா?
- ஏர:- அதை ஒருக்காத் தேடி எட்டா நல்லபிள்ளை!
- நே:- (சினுங்கி) நான் இண்டைக்குப் படிச்ச மாதிரித்தான்! முதல்லை சிகரெட் வாங்கியந்தது... இப்ப நெருப்புப் பெட்டி!
- ஏர:- ஆ! இஞ்சை கிடக்கு, இஞ்சை கிடக்கு!
- (சிகரெட்டைப் பத்துகிறார்)
- நே:- உதை ஏனப்பா பத்தூறியன்?
- ஏர:- சும்மா பத்தூறன்.
- நே:- சும்மா ஏனப்பா? வீண் காசுச் சிலவுதானே? இப்ப ஆறு ரூபாய் போச்சே!
- ஏர:- நேசன்! இதைப் புகைச்சா மூளை சுறுசுறுப்பா வேலை செய்யுமடா!
- நே:- பொய்! சிகரெட் புகைச்சா, மூளை சுறுசுறுப்பா வேலை செய்யுமா? (சிரித்து) பொய் சொல்லுறியன்!
- ஏர:- இதைப் புகைச்சா, கதை, கட்டுரை, கவிதை, எல்லாம் நிறைய எழுதலாம்!
- நே:- (வியப்புடன்) உண்மையாகவா அப்பா?
- ஏர:- உண்மைதான்ரா! அதாவதானே நான் புகைக்கிறன்!
- நே:- மூளை சுறுசுறுப்பா வேலை செய்தா, நல்லாப் படிக்கலாம், என்னப்பா?
- ஏர:- ஓ, படிக்கிறதற்கும் மூளை சுறுசுறுப்பா வேலை செய்ய வேணும்!
- நே:- அப்ப நானும் சிகரெட் புகைச்சா, நல்லாப் படிக்கலாம்! என்னப்பா?

- ஏர:- பாரடா அவன்ரை கேள்வியை!
- நே:- நீங்கள் தானே அப்பா இப்ப சொன்னியள், சிகரெட் புகைச்சா, மூளை சுறு சுறுப்பா வேலை செய்யுமெண்டு?
- ஏர:- (அதட்டி) அதுக்கு நீ குறுக்கை கேள்வி கேக்கிறாய், என்னி இனிமேல் உப்பிடிக்க கேள்வி கேட்டியோ, அடிச்சுப் போடுவன்!
- நே:- என்னப்பா, நீங்களே சொல்லிப் போட்டு, நீங்களே கோபிக்கிறியள், நான் கேட்டா? (சிரிக்கிறான்)
- ஏர:- டேய் நேசன், அது பெரியாக்களுக்குத்தான்ரா சிகரெட் புகைச்சா, மூளை சுறு சுறுப்பா வேலை செய்யும். சின்ன ஆக்களுக்கு அப்பிடி வேலை செய்யாது!
- நே:- நீங்கள் பொய் சொல்லுறியள்!
- ஏர:- இல்லையடா, உள்ளதைத்தான் சொல்லுறன். நீபோய்ப்படி!
- நே:- இல்லை நீங்கள் பொய் சொல்லுறீங்கள்! அப்பா பொய் சொல்லுறார்! (பாட்டாகப் பாடிக்கொண்டு போகிறான்)
(ஏரம்பழர்த்தி எழுந்து உலாவி உலாவிச் சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டு தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்கிறார்)
- ஏர:- இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையனை ஏமாத்தேலாது! அதுக ளுக்கு எங்களைவிட ஐ. சியூ. கூட. என்ன மாதிரிக் கொண்டந்து என்னை மடக்கினான்?... சரி கதை எழுதுவம் எழுதுவ மெண்டா ஒரு ஐடியாவும் வராதாம். எழுதாறன் எழுதாறன்... சிகரெட்டைக் குடிச்சு முடிச்சுதுதான் மிச்சம். (மீண்டும் சிகரெட் பற்றுக்கிறார்)
- கம:- (கமதி வருகிறார்) வந்து என்ன கதை எழுதியாச்சோ?
- ஏர:- ஓ கமதி! நீ வந்துட்டியா மில்லாலை? சரி கோபியைப் போடு!
- கம:- ஏன் இன்னும் கதை எழுதேல்லையே?
- ஏர:- (கோபமாக) அதென்ன ஒரு நக்கல் 'கதை எழுதியாச்சா?' எண்டு?
- கம:- இஞ்சாருங்கோ, நீங்கள் மில்லுக்குப் போகமுடியா தெண்டு வீட்டிலே நிண்ட காரண மென்ன? கதை எழுதத்தானே? அதுதான் எழுதியாச்சா எண்டு கேட்டன். இதிலே என்ன நக்கல்?
- நே:- (வந்து) அப்பா கதை எழுதினவரோ? சிகரெட் குடிச் சவரோ? (சிரிக்கிறான்)
- கம:- அப்பிடியா? சிகரெட்டா புகைச்சுக் கொண்டிருந்தவர்?
- நே:- சிகரெட் புகைச்சாத்தான் மூளை சுறு சுறுப்பா வேலை

செய்யுமெண்டு சொல்லி, என்னைக் கடைக்கு அனுப்பி,
சிகறெட் வாங்கிச்சுக் குடிச்சுக் கொண்டிருந்தவர்!

சும:- நேசன்! நீயும் படியாமல் கடைக்குப் போனனியேடா?

நே:- அம்மா, அப்பா சொன்னால் போகத்தானே வேணும்?

சும:- அப்ப மூளை சுறுசுறுப்பா வேலை செய்துதா? கதை
எழுதியாச்சா?

ஏர:- (கோபமாக) பேந்தும் பார்! நக்கல் விடுறாய்?

சும:- இது நக்கல் இல்லையப்பா. நீங்கள் இன்னும் கதை
எழுதேல்லையாக்கும். அதாவே இது நக்கல் போலே இருக்கு!

ஏர:- (கோபமாக) உன்ரை நக்கல் கூடிப்போச்சு. சரி நான் போட்டு
வாறன். (வெளியே செல்லப் புறப்படுகிறார்)

சும:- அப்ப கதை எழுதேல்லையே?

ஏர:- (கோபமாக) அதெல்லாம் எழுத எனக்குத் தெரியும். நீ
பேசாமல் இரு.

சும:- அப்ப கோப்பியையாவது குடிச்சட்டுப் போங்கோவன்!

ஏர:- வேண்டாம்! வேண்டாம்! அதையும் நீயே குடி! நான்
வாறன். (வெறுப்புடன் வெளியே போகிறார்)

காட்சி 2

இடம்:- சுரம்பழர்த்தி வீடு.

நே:- டேய் சிறீ வாறகிழமை சோதினை. எல்லாம் படிச்சுட்டியா?

சிறீ:- இல்லையடா நேசன். ஒண்டும் படிக்கேல்லை. ஒண்டும்
முளைக்கை ஏறுதாம்! என்னடா செய்யிறது?

நே:- (உற்சாகமாக) டேய் சிறீ! ஒரு ஐடியா!

சிறீ:- (ஆவலாக) என்னடா நேசன்!

நே:- (குரலித் தாழ்த்தி) சிகரெட் புகைச்சா, மூளை சுறு சுறுப்பா
வேலை செய்யுமாம்!

சிறீ:- போடா! ஆர் சொன்னது?

நே:- அப்பாதான் சொன்னவர்!

சிறீ:- ஏரம்பழர்த்தி மாமா சும்மா சொல்லியிருப்பரடா.
உன்னை ஏமாத்த!

நே:- இல்லையடா சிறீ. உண்மைதான். அப்பா சிகரெட்
புகைச்சுப் புகைச்சுத்தான் கதை, கட்டுரை, கவிதை
எல்லாம் எழுதி எழுதிப் பேப்பருக்கு அனுப்புகிறார்.
(குரலித் தாழ்த்தி) டேய் சிறீ! நாங்களும் புகைச்சுப்
பாப்பமே?

சிறீ:- வேண்டாமடா நேசன், உந்தக் கெட்ட வேலை!

- நே:- கெட்ட வேலையோ நல்ல வேலையோ, மூளை சுறு சுறுப்பா வேலை செய்தா எங்களுக்கு நல்லது தானேடா? அதோடை இது கெட்ட வேலையெண்டா, பெரியாக்கள் அதை ஏன்ரா செய்யப் போகினம்?
- சிறீ:- இப்ப சிகறெட் எங்கையடா வாங்கப் போராய்?
- நே:- அப்பாவின்ரை பைக்கெட்டிலை இருந்து ஒண்டை இழுப்பம்.
- சிறீ:- அவர் கண்டுபிடிச்சாரெண்டா?
- நே:- டேய் சிறீ! பைக்கெட்டிலை நிறைய இருக்கு. ஒண்டு இழுத்தாத் தெரியாது. கண்டுபிடிக்க மாட்டார்!
- சிறீ:- கண்டுபிடிச்சாரெண்டா உதைப்பரடா!
- நே:- அப்பிடையெண்டாப் பிறகு அப்பாவின்ரை லாச்சியிலையே காசு களவெடுத்து, ஒரு சிகறெட் வாங்கியந்து பைக்கெட்டிலை போட்டு விடுவம்! (சிரிக்கிறான்)
- சிறீ:- டேய் நேசன், கெட்ட பழக்கம் பழகூறதோடை, களவும் எடுக்கப் போராய் என்ன?
- நே:- இந்தாடா! (பைக்கெட்டிலிருந்து சிகறெட்டை இழுக்கிறான்)
- சிறீ:- பொறடா நேசன், ஆரன் வருகினமோ எண்டு பாக்கிறன்...
- நே:- அப்பாவும் அம்மாவும் ஒரு கலியாண வீட்டுக்குப் போட்டினம். இப்ப வராயினம். இந்தாடா சிகறெட்!
- சிறீ:- சீ! நான் பத்தேல்லை. நீதான் பத்தடா!
- நே:- சரி, நானே பத்தூறன். நீ பயப்பிரோய்! பார்! (சிகறெட்டைப் பற்ற வைக்கிறான்)
- சிறீ:- டேய் நேசன், புகையை நல்லா உள்ளுக்கு இழடா (சிரித்து) அப்பதான்ரா மூளை நல்ல சுறு சுறுப்பா வேலை செய்யும்!
- நே:- (புகையை இழுத்து பலமாக இருமுகிறான்)
- சிறீ:- பொறடா தண்ணீ கொண்டாறன். (கிளாசில் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து) இந்தா குடி!
- நே:- (வாங்கிக் குடித்து) அப்பாடா! இப்பதான் விட்டுது!
- சிறீ:- மூளை எப்பிடையடா இருக்கு? சுறு சுறுப்பா வேலை செய்யுதோ?
- நே:- இல்லையடா சிறீ. இருமல்தான் சுறு சுறுப்பா வந்துது. ஆ!ஆ!
- சிறீ:- கண்ணெல்லாம் கலங்கிப் போச்சு. இஞ்சை தாடா நானும் ஒருக்கா இழுத்துப் பாப்பம்!
- நே:- டேய் சிறீ! நான் பட்ட அவலம் போதாதெண்டு, நீயும் அவலப்படப் போறியே?
- சிறீ:- நீ குடிச்சனிதானே? சாகேல்லையே! (சிரித்து) நானும் புகைச்சுப் பாப்பம், என்ன செய்யுதெண்டு. (சிறீ புகையை இழுத்து இருமுகிறான்)

- நே:- இந்தாடா சிறீ தண்ணியைக் குடி! (சிறீ தண்ணி குடித்து)
- சிறீ:- அப்பாடா! இப்பதான் விட்டுது!
- நேச:- என்னடா மூளை சுறு சுறுப்பா வேலை செய்யுதோ?
- சிறீ:- (இளைப்புடன்) மூளை சுத்தாதடா!
- நேச:- சுறு சுறுப்பாச் சுத்தாதெண்டு சொல்லடா. (சிரிக்கிறான்)
- சிறீ:- உதைக் கொண்டுபோய் அடுப்புக்கை போட்டா. உதை ஏன் புகைக்கிறங்களோ தெரியேல்லை!
- நேச:- மூளை இல்லாத மொக்கு மனிசற்றை வேலை! (சிகறெட்டை வாங்குகிறான்)
- ஏர:- (வந்து) ஓமடா தம்பி மூளை இல்லாத மொக்கு மனிசற்றை வேலை தான்!
(ஏரம்பழர்த்தியும் சுமதியும் வருகிறார்கள்)
- நேச:- (சிகறெட்டைக் கீழே போட்டுவிட்டு அலறுகிறான்) அப்பா!
அப்பா! அடியாதேங்கோ! நான் தெரியாமல் செய்துட்டன். இனிமேல் செய்யமாட்டன்!
- ஏர:- நான் அடிக்கேல்லையடா. என்றை மூளையைத்தான் அடிக்க வேணும்! செருப்பாலை அடிக்கவேணும்!
- சும:- பாத்தியளே உங்கடை சிகறெட்டாலை வந்த வினையை?
- ஏர:- நான் இண்டைக்கே போடுறன் சிகறெட்டுக்கு ஒரு முழுக்கு!
- சும:- நேசன் எண்டாலும் கெட்டிக்காறன் தான்! அப்பாவைத் திருத்தின பிள்ளை!

இலங்கை வாடுலி

22 - 6- 83

பக்கத்துவீட்டு ரீ.வி.

பாத்திரங்கள்:

பொன்னம்பலம்	-	குடும்பத் தலைவன்
அனுசூயா	-	அவரது மனைவி
கலா	-	அவர்களது மகள்
பாபு	-	அவர்களது மகன்
மோகன்	-	பக்கத்து வீட்டுப் பையன்

காட்சி 1

இடம்:- பொன்னம்பலம் வீடு.

கலா:- அம்மா!

அனுசூயா:- என்ன கலா?

கலா:- நான் தேவகி மாமிவீட்டை போட்டு வாறன் அம்மா.

அனு:- (கண்டிப்பாக) தேவகி மாமிவீட்டை இப்ப என்னத்துக்கு

கலா:- (கெஞ்சலாக) ஒருக்கா ரீவி பாத்துட்டு வாறனம்மா

அனு:- ரீவிலை இந்த நேரத்திலை அப்பிடி விசேஷ நிகழ்ச்சி ஒண்டு மில்லை. என்ன பாக்கப்போறாய்?

கலா:- சும்மா பாத்திட்டு வாறன் அம்மா, காட்சியனை.

அனு:- பிள்ளை உந்த ரீவியனை விட்டுப்போட்டுப் படி, படிக்கிற நேரம்!

கலா:- இண்டைக்கு ஒரு படிப்பும் இல்லையம்மா; போட்டு வாறன்.

அனு:- (கண்டிப்பாக) ஏனடி பொய் சொல்லுறாய்? இண்டைக்குப் படிப்பு இல்லையெண்டா நேற்றையில் பாடங்களைத் திருப்பிப் படிக்கலாம் தானே?

கலா:- (இரந்து) அம்மா, நான் ரீ. வி பாத்திட்டு வந்து படிக்கிறன். விடம்மா!

அனு:- (கிண்டலாக) ஓ படிப்பாய்! படுப்பாய் பாயிலை! எட்டு மணிக்குச் சாப்பிட்ட உடனை படுத்து நித்திரைதானே?

- கலா:- இல்லை, இண்டைக்கு ஒம்பது பத்து மணிவரையும் படிப்ப
னம்மா!
- அனு:- உதைத் தண்ணீலை எழுதி வைக்கலாம்.
- கலா:- கட்டாயம் படிப்பன். (கெஞ்சி) நல்ல அம்மாவல்லே.
விடம்மா!
- அனு:- கலா, அவேன்ரை வீட்டை அடிக்கடி போறது மதிப்பில்லை!
- கலா:- தேவகி மாமிவீட்டை போனா அதிலே என்னம்மா? பக்கத்து
வீடு, அவவும் இஞ்சை வாறவதானே? என்னை அவவே
வரச்சொல்லுறவ.
- அனு:- அவ வரச்சொன்னா ஓடிப்போறதே? சொந்தமுமில்லை,
பிறத்தியார். அதோடை கலா, நீ இன்னும் சின்னப்
பிள்ளையிில்லை!
- கலா:- (கிண்டலாக) ஓ பெரிய பொம்பிளை! அம்மா, சாட்டுகள்
சொல்லாதேங்கோ! பக்கத்து வீடுதானே? நான் போட்டு
வாறன். இப்ப வந்துடுவன்!
- அனு:- (கவலையாக) இந்தப் பெட்டைக்கு ஒண்டும் விளங்காதாம்.
இக்கணம் கொப்பர் அறிஞ்சாக் குளறப்போறார்.
- கலா:- அவர் குளறட்டும். நான் அவருக்குப் பயமில்லை. போட்டு
வாறன்.
- அனு:- நீ பயமில்லை, நான் பயமல்லேடி? உன்னரை பங்கையும்
சேத்து என்னைத்தான் ஏசுவர்!
- கலா:- அப்பா வரமுன்னம் நான் வந்துடுவனம்மா. போட்டு
ஓடியாறன்! (ஓடுகிறார்)
- அனு:- (கவலையாக) தேவகி அக்கா ரீ. வி. வாங்கினாலும் வாங்கினா
கலா ஒரு நிமிஷம் வீட்டிலே இருக்கிறாளில்லை! நெடுக
அங்கை அங்கை ஓடுறாள். இந்த மனிசனும் எனக்குப்
பேச்சு! (சிறிது நேரத்தில் பொன்னம்பலம் வருகிறார்)
- பொன்:- (வந்து) அனுகுயா! அனுகுயா!
- அனு:- (உள்ளேயிருந்து) என்ன, என்ன?, ஏன் கத்துறியள்?
- பொ:- வயல்பக்கம் போனது நல்லாக் களைச்சுப்போனன், ஒரு
தேத்தண்ணி தா!
- அனு:- கையிலே அலுவலா இருக்கிறன். பொறுங்கோ!
- பொ:- அவள் கலாவைப் போட்டுக்கொண்டரச் சொல்லு
கலா எங்கை? படிக்கிறாளே?
- அனு:- (உள்ளேயிருந்து) பொறுங்கோ வாறன்!
- பொ:- நீ வரவேண்டாம், கலாவை அனுப்பு எங்கை அவள்?
கலா! கலா!

(அனுசூயா, தேனீர்க் கிளாசுடன் வருகிறார்)

அனு:- (வந்து) சத்தம்போடாதேங்கோ! பக்கத்திலே தேவகி அக்கர் வீட்டை போட்டாள். ரீ. வி. பாக்க.

பொ:- (கோபமாக) அனுசூயா! நான் உனக்கு எத்தனை நாள் சொன்னான். பொம்பிளைப் பிள்ளையை இரவிலை கண்ட படி விட வேண்டாமென்று?

அனு:- ஆசைப்பட்டடுக் கெஞ்சிக் கேட்டாள் ...

பொ:- ஆசைப்பட்டது எல்லாத்தையும் செய்யிறதே?

அனு:- இந்தாருங்கோ. தண்ணியைக் குடியுங்கோ!
(பொன்னம்பலம் தேனீரை வாங்கிக் குடிக்கிறார்)

பொ:- இஞ்சா அனுசூயா! தேவகி வீட்டிலே ரீ. வி. இருக்கலாம். அதுக்காக இந்தப் பொன்னம்பலம் கஷ்டப்பட்டவன் எண்டதில்லை! நானும் நல்லாய்த்தான் இருக்கிறேன். இருக்கிறது கௌரவமா இருக்கவேணும்!

அனு:- நீங்களும் நல்லாய்த்தான் இருக்கிறியள் என்று, நீங்களே சொல்லுறியள். பிறகு அங்கை போறதுபற்றி உங்களுக்கேன் இந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மை?

பொ:- இதிலே தாழ்வு மனப்பான்மை ஒண்டுமில்லை அனுசூயா! மனிசர் கௌரவமா, மரியாதையா இருக்கப் பழகவேணும்! ரீ. வி. எண்டவுடனே ஏதோ கண்டறியாததைக் கண்ட மாதிரி அவென்றை வீட்டுக்குப் போய் வாயைப் பிளந்து கொண்டு நிக்கப்படாது!

அனு:- அதுகளிட்டைப் போளு என்ன? தேவகி அக்கா இஞ்சை எத்தனை தேவையளுக்கு வாறு?

பொ:- இப்ப இரவு. படிக்கிற நேரம்! இந்த நேரத்திலே என்ன ரீவி?

அனு:- உங்கை படிக்கிற பிள்ளையள்தான் துள்ளித் துள்ளிப் பார்க்குதுகள் ரீவி.

பொ:- அதோடை ரீவி பாக்கிறது கண்ணுக்கும் கூடதாம்!

அனு:- (நக்கலாக) ஒ, ரீவி பாக்கிறதுகளுக்கெல்லாம் கண் குருடாத்தானே போகுது? (குரலைத் தாழ்த்தி) இஞ்சாருங்கோ உந்த ஆராய்ச்சி எல்லாம் அவள் சின்னப்பிள்ளைக்குத் தேவையில்லை. மற்றப் பிள்ளையள் ரீவி பாக்கிறது போலே அவளும் பாக்கவேணும்!

பொ:- சின்னப் பிள்ளையோ? பக்குவப்பட்டிட்டாள்! வயதும் பன்ரண்டு!

அனு:- பக்குவப்பட்டாலும் சின்னப் பிள்ளைதானே கலா?

- பொ:- (உறுதியாக) சின்னப் பிள்ளை இல்லை! இனி அவள் குமரப்பிள்ளை! இஞ்சா அனுகுயா, அவளை அங்கை அனுப் பூறும். தேவகிக்கு ஒரு மகன் இருக்கிறானல்லே? அவன் தான் மோகன். தடியன்!
- அனு:- இருந்தா? அவனென்ன இவளைப் பிடிச்சு இழுக்கப்போறானே? (சிரிக்கிறார்)
- பொ:- கையைப் பிடிச்சு இழுத்திட்டானெண்டா?
- அனு:- சும்மா விசர்க்கதை பேசாதையுங்கோ! அங்கை வீட்டிலே தேவகி அக்கா இருக்கிறா. சிவநேசன் அண்ணை இருக்கிறார்.
- பொ:- அனுகுயா, அவை எந்நேரமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கினமே? பருவப் பொடியளும் பெட்டையளும் பஞ்சும் நெருப்புமப்பா! தினமும் போக, இருட்டுக்கை இருக்க, கண் பாக்க, கதைபேசிச் சிரிக்க! என்ன நடக்குமெண்டு ஆருக்குத் தெரியும்? ஏன் உந்த றிஸ்க்கை? வேண்டாம் உந்த வேலை! ரீவீ என்னத்துக்கு? இஞ்சை வீட்டிலே ரேடியோ இருக்கு! அதிலேதானே போடுறாங்கள் பாட்டு, பேச்சு, கதை, கட்டுரை, கவிதை, நாடகம், இசையும் கதையும்! இப்பிடி எத்தினை போடுறாங்கள்! இதுகளைக் கேளுங்கோவன்!
- அனு:- உதெல்லாம் பழைசு ... ரேடியோ கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப்போச்சு. ஆகக் கிழமேலே ஒருநாளைக்கு, படம் பாக்க.
- பொ:- இஞ்சா நான் அதுகும் பாக்காமல் இருக்கிறன்தானே?
- அனு:- நீங்கள் ஆம்பிளை. வெளி உலகத்திலே போறவீங்கள்! நீங்களும் நானும் சரியே? எனக்கு, ஒருநாளைக்கு இருபத் தினை மணிநேரமும் வீட்டுக்குள்ளே இருந்து புழுங்கூற எனக்கு, ஒரு பொழுது போக்கு வேண்டாமே? நீங்கள் தியேட்டருக்கும் கூட்டிக் கொண்டு போய்ப் படம் காட்ட மாட்டியள்.
- பொ:- அனுகுயா! ஏன்பொய் சொல்லுறாய்? அண்டைக்குப்போனம்.
- அனு:- ஓ போனம், சரியா ஆறுமாதத்துக்கு முந்தி! (சிரிக்கிறார்)
- பொ:- ஒவ்வொரு மாதமும் படத்துக்குப் போகமுடியுமே அப்பா? குடும்பமாகப் படத்துக்குப் போறதெண்டா, ஐம்பது ரூபாயாவது வேணும். கட்டுமா?
- அனு:- அப்ப ஒரு ரீவீ வாங்குங்கோ, வீட்டிலே வைச்சுப் படம் பாப்பம்! கலாவும் அங்காலை போகத் தேவையில்லை! அதுகும் செய்யாயள்.
- பொ:- அனுகுயா, ரீவீ வாங்க இருபதாயிரம் ரூபாய்க்கு நான் எங்கை போக இப்ப?

- அனு:- ஒரு பிளாக் அன்ட் வைட் ரீவீ வாங்குவம். ஐயாயிரத் துக்குள்ளே வாங்கலாம்.
- பொ:- ஐயாயிரம் ரூபாயைக் கொண்டு போய் ரீவீக்குக் கொட்டவோ? உதுக்கு எத்தினை காரியங்கள் செய்யலாம் சொல்லு பாப்பம்? வீட்டுக்கு எத்தினை சாமான்கள் தேவை? ஒரு புது சைக்கிள். ஒரு மோட்டர் பூட்டலாம் கிணத்துக்கு. அல்லது தோட்டத்துக்கு முதலீடு செய்யலாம்.
- அனு:- (கோபமாக) ஓ, தோட்டத்துக்கைதான் கொண்டு போய்க் கொட்டுங்கோ! கொட்டுறியள் கொட்டுறியள் ஒரு பலனும் இல்லை!
- பொ:- (கோபமாக) அது பலன் கிடக்கட்டு. வீண் கதையை விட்டுப்போட்டுக் கலாவைக் கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்திவை! (கலா வருகிறாள்)
- கலா:- (வந்து) அம்மா!
- பொ:- இஞ்சை வாராள் கலா. எங்கை போனனி?
- அனு:- உங்களுக்குத் தெரியாதே? இதென்ன கேள்வி ஒண்டு கேக்கிறியள் அவளிட்டை?
- பொ:- அனுகூயா, நீ பேசாமல் இரு! கலா சொல்லு. எங்கை போட்டு வாராய்?
- கலா:- ரீவீ பாத்திட்டு வாரன், சிவநேசன் மாமாவீட்டிலை.
- பொ:- நான் சொன்னனலைல்லே அங்கை கண்டபடி போகக்கூடா தெண்டு?
- கலா:- அப்பா! நான் எங்கை கண்டபடி போறன்? ஏதும் நல்ல நிகழ்ச்சியள் இருந்தாத்தான் போவன்!
- பொ:- (கோபமாக) எப்பவும் தேவகி மாமிவீட்டிலைதான்! கலா! நீ இனிமேல் அங்கை போகத் தேவையில்லை!
- கலா:- (சினுங்கி) அப்பா ரீவீ பாக்காமல் எப்பிடி இருக்கிறது?
- பொ:- ஏன், ரீவீ பாக்காமல் இருக்க முடியாதோ?
- கலா:- இல்லை, எனக்கு இருக்கேலாது! (பாபு வருகிறான்)
- பாபு:- (வந்து) அக்கா ... இஞ்சை நான் இருக்கிறன்தானே ரீவீ பாராமல்!
- பொ:- பாத்தியே கலா, இஞ்சை பாபு இருக்கிறான்.
- கலா:- பாபுவோ? உவன் உலகத்தைச் சுத்திட்டு வருவன்! (சிரிக்கிறாள்)
- பாபு:- அக்கா! நான் எங்கை உலகத்தைச் சுத்துறான்?
- கலா:- பின்னரம் முழுக்க கிறவுண்டிலை நிண்டு விளையாடுவாய்.

- பாபு:- அக்கா, அப்ப நீயும் நிண்டு விளையாடன். (சிரிக்கிறான்)
- கலா:- பாபு, பெட்டையள் அப்பிடி நிண்டு விளையாடுறதில்லை. தம்பி, உங்கடை வகுப்பிலை பொடியங்கள் ரீவியிலை பாத்ததுகளைப் பற்றிக் கதைக்கிறேல்லையா?
- பாபு:- சிலபேர்தான் கதைக்கிறவங்கள்.
- கலா:- பெட்டையள் அப்பிடயில்லை. பத்மா, ரூபி, சிவமலர் எல்லாரும் வந்து புளுகுபுளுகெண்டு புளுகுவளவை! எனக் கெண்டால் கேக்க ஆசையாயும் இருக்கும்! அவமான மாயுமிருக்கும்!
- பாபு:- உதுக்கேனக்கா அவமானப்படுவான்? எல்லா வீட்டிலும் ரீவீ இருக்கே? எங்கட வீட்டிலும் இருந்தா நாங்களும் பாப்பம்தானே?
- பொ:- அப்பிடிச் சொல்லடா பாபு. என்றை ஆம்பிளைப் பிள்ளை!
- கலா:- (கிண்டலாக) ரீவீ பாக்காத ஆப்பிளைப்பிள்ளை சொல்லுரூர்
- பாபு:- அக்கா, நான் எங்கை ரீவீ பாத்தனா?
- கலா:- உன்றை ஃபிரென்ட்ஸ் வீடுகளிலைதான்.
- பாபு:- எந்த ஃபிரென்ட் வீட்டிலை பார்த்தனா ரீவீ?
- கலா:- வீட்டிலை ரீவீ உள்ள பொடியங்கள் எல்லாரையும் சிநேகிதம் பிடிச்சு, அவங்கடை வீடெல்லாம் போய் பாத்திருக்கிறாய்! (சிரித்து) நானெண்டா ஆகத் தேவகி மாமி வீட்டிலைதான் பாக்கிறனா!
- பாபு:- அக்கா, நான் உண்ணப்போலை வீடுவீடாய்ப் போறதில்லை. தெரிஞ்சுதா?
- அனா:- சரிசரி, காணும், பாபு அக்காவோடை சண்டைபிடியாதை? போ! போ!
- கலா:- அப்பா, சும்மா இருக்கப் பொழுது போகாதாம். அதுக்கு என்ன செய்யிறது?
- பொ:- நேடியோவைக் கேக்கிறது.
- பாபு:- நேடியோவிலை எத்தனை நிகழ்ச்சிகள் வருது!
- கலா:- பாபு, ரீவிலை நல்லநல்ல காட்சியளெல்லாம் வருது!
- பாபு:- ஓ, காட்சியளை ஆவெண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான், வாய்க்கை இளையான் பூந்தது தெரியாமல். (சிரிக்கிறான்)
- கலா:- நீ அப்பிடித்தான் பாக்கிறனியாக்கும்! நான் அப்பிடிப்பது பாக்கிறேல்லை!
- பொ:- உண்மைதான் பிள்ளையள். இந்த ரீவீ மனிதருடைய கற்பனை ஆற்றலை மழுங்கச் செய்யுதாம். புத்தகத்தை வாசிக்

கிறபொழுது, வாளுலி நிசும்ச்சயைக் கேக்கிற பொழுது அங்கை வாசிக்கிற, கேட்கிற செய்கையோடை எங்கடை கற்பனாசத்தியும் சேர்ந்து கொள்ளுதாம். ரீவியைப் பார்க் கேக்கை எங்கடை கண்ணுக்குத் தெரிகிற காட்சிலையே மூளை லயித்து நிண்டு போகுதாம்.

கலா:- அப்பா உப்பியெய்லாம் பேசி என்னைப் பேய்க்காட்டே லாது! தெரியா ஒரு ரீவீ வாங்குங்கோ. நீங்கள் வாங்கித்தரும் வரையும் நான் போவன்தான்! (வீட்டினுள் போகிறாள்)

பொ:- அனுகூயா, பாரன் கலா சொல்லீட்டுப் போற மறு மொழியை! நீ பழக்கின பழக்கம்!

அனு:- முதல்லை நீங்கள் ஒரு ரீவீ பெட்டி வாங்குங்கோ! எல்லாப் பழக்கமும் சரிவரும்!

காட்சி 2

இடம்:- சிவநேசன் வீடு

(ரீவீயில் நாடகம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. மோகன் கதிரையிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். கலா வருகிறாள்)

மோகன்:- என்ன கலா, இப்பதானே ரீவீ பாக்க வாறீர்?

கலா:- நிகழ்ச்சி தொடங்கிக் கன நேரமே?

மோ:- இப்பதான் ஐஞ்ச நிமிஷம்.

கலா:- (ரீவீப்பெட்டியைப் பார்த்து) இதென்ன நிகழ்ச்சி.

மோ:- தெரியேல்லையா கலா? கொமிக் நிகழ்ச்சி. கொமிக் நாடகம்.

கலா:- (மகிழ்ச்சியாக) கொமித்தான் நல்லது!

(கலா வாங்கிலிருந்து ரீவியைப் பாக்கிறாள்)

மோ:- கலா, உமக்குக் காதல்நாடகம் பிடிக்காதே.

(இதிலிருந்து கலா ரீவியைப் பாத்துக்கொண்டே போகிறாள்)

கலா:- இல்லை மோகன், எனக்குக் கொமித்தான் பிடிக்கும்!

மோ:- எனக்குக் காதல் நாடகம்தான் பிடிக்கும்!

கலா:- மோகன் பேசாதேங்கோ! இந்த நாடகத்தைப் பாருங்கோ!

மோ:- கலா, உமக்கு ஏன் காதல் நாடகம் பிடிக்காது?

கலா:- ஏனோ தெரியாது. பகிடி என்டா சிரிக்கலாமெல்லே?

மோ:- இளம் ஆக்களுக்குக் காதல் நாடகம்தான் பிடிக்கும். (சிரிக்கிறாள்)

கலா:- (அலங்கியமாக) ஓ, பிடிக்கும், பிடிக்கும்.

மோ:- கலா, நீரும் இளம் ஆள்தானே?

- கலா:- ஓம், அதுக்கு என்ன இப்ப!
- மோ:- அப்ப ஏன் உமக்குக் காதல் நாடகம் பிடிக்காது?
- கலா:- (எரிச்சலாக) பிடிக்காது, ஒவ்வொருத்தருக்கு ஒவ்வொன்று பிடிக்கும்.
- மோ:- இப்ப இந்த நாடகத்தை ரசியுங்கோ!
- மோ:- (கலாவைப் பார்த்து) நான் ரசிச்சுக் கொண்டதான் இருக்கிறன் கலா! (சிரித்து) கதைச்சுக்கொண்டே நாடகத்தைப் பாக்கலாம்!
- கலா:- சீ, அப்பிடி ஏலாது! கவனம் குறையும்.
- மோ:- அப்ப ஒரு நேரத்திலே ஒண்டைத்தான் கவனிப்பீர்போலே? (சிரிக்கிறான்)
- கலா:- ஓம் ஓம் இப்ப ரீவீயைக் கவனிக்கிறன்!
- மோ:- நான் ஒரே நேரத்திலே ரண்டைக் கவனிப்பன்! (சிரிக்கிறான்)
- கலா:- அப்பிடியா? சரி, கெட்டிக்காறன்தான்!
- மோ:- கலா, இப்பிடி வந்து இருமன் கதிரேலே. ஏன் வாங்கிலே இருக்கிறீர்?
- கலா:- பறவாயில்லை, வாங்கே வசதியாயிருக்கு. ரீவீயைப் பாருங்கோ!
- மோ:- சோஃபா இருக்கு. கதிரை இருக்கு. வாரும் இப்பிடி!
- கலா:- வேண்டாம், நான் இதிலே இருக்கிறன்.
- மோ:- அப்ப நானும் உங்கை வாறன் வாங்குக்கு ... (மோகன் எழுந்து வாங்கில் இருக்கிறான்)
- கலா:- மோகன், ஏன் நீங்கள் இஞ்சை வாறியன்?
- மோ:- நீர் வாங்கிலே கஷ்டப்பட்டு இருக்கிறீர். அப்ப நானும் கஷ்டப்பட்டு அதிலே இருக்கிறன். (சிரிக்கிறான்)
- கலா:- நான் கஷ்டப்பட்டா உங்களுக்கு என்ன?
- மோ:- கலா, நீர் கஷ்டப்படுகிறதைப் பார்க்க எனக்குச் சகிக்காது! (சிரிக்கிறான்)
- கலா:- பறவாயில்லை, நான் இதிலே இருக்கிறன் (பயந்து) மோகன் ஏன் கிட்ட வாறியன்? தேவகி மாமி இருக்கிறுவோ?
- மோ:- ஓ. அம்மா இருக்கிறா, உள்ளுக்கு.
- கலா:- நான் போய் அவலோடை கதைச்சிட்டு வாறன்: (எழுந்து வீட்டிலுள் போகிறான்)
- மோ:- அவ அலுவலா இருக்கிறா. கலா, இருமன் போகலாம்!
- கலா:- பறவாயில்லை. மாமியோடை கதைச்சிட்டு வாறன்.
- கலா:- இதென்ன? ரீவீ பாக்க வந்திட்டு மாமியோடை பேசுறதா? (சிரிக்கிறான்)

கலா:- நான் மாமியோடே பேசட்டு அவயோடைதான் வந்து
ரீனீ பாப்பன்.

மோ:- மாமி வீட்டிலே இல்லை. அவ எங்கையோபோயிட்டா!

கலா:- (பயந்து) அப்பிடயா? அப்ப நான் போட்டுப் பிறகு
வாறன். (போகப் பார்க்கிறாள்)

மோ:- கலா, ஏன் போறீர்?

கலா:- மாமியுமில்லை ...

மோ:- மாமி இல்லாட்டா என்ன? நான் இருக்கிறனே!

கலா:- (எரிச்சலாக) நீங்கள் இருக்கிறத்தால்தான் நான்போறன்!

மோ:- கலா, நான் உம்மை ஒண்டும் செய்யமாட்டன்! பேசாமல்
இரும். (கலா சோஃபாவில் இருக்கிறாள்) ஆ சோஃபாவிலே
இருக்கிறீரா? நானும் அங்கை வாறன்.
(மோகனும் எழுந்து சென்று சோஃபாவில் இருக்கிறாள்)

கலா:- முதல்லை வாங்குக்குப் பாஞ்சு வந்தியன் ... பிறகு சோஃ
பாக்கு வாறியன்.

(மோகன் எழுந்து கலாவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறாள்)

கலா:- (பயந்து) மோகன்! ஏன் கிட்ட வாறியன்?

மோ:- கலா! பயப்பிடாமல் சும்மா இருந்து ரீனீயைப் பாரும்!

கலா:- (எழுந்து) நான் போட்டு வாறன்!

மோ:- சும்மா கொஞ்ச நேரம் இருந் கலா. (கையைப்பிடிக்கிறாள்)

கலா:- (கோபமாக) மோகன்! கையை விடுங்கோ

மோ:- நீர் என்னைப் பிழையாய் விளங்கிட்டீர். நான் உம்மை
இருக்கச் சொல்லியல்லோ, கையைப் பிடிச்சனா?
(சிரிக்கிறாள்)

கலா:- (தழுதழுத்தகுரலில்) மோகன்! கையைவிடு! கையைவிடு!
(கலா திமிறிக்கொண்டு ஓடுகிறாள்)

காட்சி 3

இடம்: பொன்னம்பலம் வீடு

(கலா அழுதுகொண்டு வருகிறாள்)

அனு:- கலா, ஏன் அழுகிறாய்? என்ன நடந்தது?

கலா:- (அழுகிறாள்)

அனு:- என்னென்று சொல்லீட்டு அழன்! விழுந்து போனியே?
சுகமில்லையே?

கலா:- (அழுக்கையுடன்) இல்லையம்மா?

அனு:- பின்னை ஏன் அழுகிறாய்?

- பொ:- (உள்ளே இருந்து) ஆர் உங்கை அழுகிறது? கலாவே? என்னவாம்?
- அனு:- சொல்லாளாம். சொல்லன்றி!
(பொன்னம்பலம் வருகிறார்)
- பொ:- கலா, இப்ப எங்கை போட்டு வந்தனி?
- அனு:- தேவகி அக்கா வீட்டுக்குப் போட்டு வந்தவள்.
- பொ:- (கோபமாக) ரீவீ பாக்க என்ன? (சிரித்து) என்ன நடந்தது?
- அனு:- சொல்லுபிள்ளை கலா.
- பொ:- சொல்லிப்போட்டு அழன்றி!
- கலா:- (அழுகையுடன்) மோகன் கையைப் பிடிச்சு இழுத்தது!
- அனு:- (பதறி) ஆர் மோகனே? ஏன் இழுத்தவன்?
- பொ:- (எரிச்சலுடன்) அனுகுயா? உனக்குத் தெரியாதே? ஏன் கேக்கிறாய்? நான் சொன்னன்! சொன்னபடியே நடந்திட்டுது.
- அனு:- அவன் சும்மா விளையாட்டுக்குப் பிடிச்சு இழுத்திருக்க.
- பொ:- பெட்டேன்ரை கையைப் பிடிச்சுப் பொடியன் இழுத்திருக்கிறான்! இது விளையாட்டாம்! இதென்ன விளையாட்டு? (நக்கல் சிரிப்பு சிரிக்கிறார்)
- அனு:- (கவலையாக) நீங்கள் இதுக்கை ஒண்டு! நீ சொல்லுபிள்ளை என்ன நடந்தது?
- பொ:- கலா, அப்ப நீ கத்தினியா?
- கலா:- இல்லை, நான் கையைப் பறிச்சுக்கொண்டு ஓடிவந்திட்டன்!
- அனு:- அப்ப தேவகி மாமி வீட்டிலே இல்லையா?
- பொ:- இதென்னொரு கேள்வி? தேவகி இல்லாதத்திலைதானே மோகன் இப்பிடிப் பிடிச்சிருக்கிறான்! பிறகு என்ன நடந்தது
- கலா:- நான் பறிச்சுக்கொண்டு ஓடி வந்திட்டன் எண்ணுறன்!
- அனு:- கெட்டிக்காறி!
- பொ:- (நக்கலாக) ஆர் நீயோ? கலாவோ? கெட்டிக்காறியனைப் பார் ஆக்களை!
- அனு:- (கோபமாக) தேவகி அக்கா வரட்டு, நான் போய்க் கேக்கிறன்!
- பொ:- அனுகுயா! கேட்டு என்ன செய்யப்போறாய்?
- அனு:- விசாரிக்கிறதுதான். அவனைக் கண்டிக்கிறது!
- பொ:- தன்ரை பிள்ளேன்ரை பிழையைத் தேவகி ஒத்துக் கொள்ளுவாவே?
- அனு:- அவ நியாயம் நீதிக்குப் பயந்தவ. ஒத்துக்கொள்ளுவ.
- பொ:- தேவகி ஒத்துக் கொண்டாலும் அவன் ஒத்துக் கொள்ளுவனே? அனுகுயா, நீ விசாரிக்கவும் வேண்டாம். நிறுபிக்

கவும் வேண்டாம். முறைப்பாடு செய்யவும் வேண்டாம்.
பேசாமல்விடு!

அனு:- என்ன? இதை விசாரிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லு
றியளே?

பொ:- நீ விசாரிச்சு, மோகன் அதை ஒத்துக்கொண்டாலும் என்ன
சுகம்? எங்கடை பிள்ளை, பொம்பிளைப் பிள்ளைக்குத்தானே
பேர்? சும்மா கிளரூதை! உதை உப்படியே விடு! கலாவும்
இனி அங்கை போக வேண்டாம்!

அனு:- ஓ, உங்களுக்கு அந்தக் கவலை!

பொ:- பிள்ளை விடு. நாளைக்கும் அவன் கையைப் பிடிச்சு இழுக்
கட்டும்!

அனு:- உதென்ன கதைக்கிறியன்?

பொ:- நடந்ததைத்தான் சொல்லுறன்! கதை இந்தளவோடை
முடிஞ்சுதெண்டு சந்தோஷப்படு! இவள் இனி அங்கை
போகவேண்டாம்!

அனு:- நாங்கள் திடீரெண்டு நிப்பாட்ட, தேவகி அக்கா இவள்
ஏன் வாறதில்லை என்று கேட்டா?

பொ:- ஓ, அது ஒரு பிரச்சினைதான்!

அனு:- எல்லாத்துக்கும் ஒரு வழி தான் இருக்கு!

பொ:- என்ன அனுகூயா? சொல்லு!

அனு:- நாங்களும் ஒரு ரீவீ வாங்கிப் பூட்டிஞ் சூட்டி எல்லாப் பிரச்
சிளையும் சரி!

பொ:- சுகமாய்ச் சொல்லீட்டாய். அதுக்குக் காசு வேணுமே
இருபதியிரம்!

அனு:- ஏன் இருபதியிரம்? ஒரு பிளாக் அன்ட் வைற் வாங்
குவம். இப்ப மூவாயிரத்துக்கு வாங்கலாமாம். என்றை
காப்பைத்தாறன். வாங்குவம்!

பொ:- சரி, எல்லாரும் சொல்லுறியன். வாங்கிஞப் போச்சு!

பாபு:- (ஆசையாக) நாளைக்கே வாங்குவம் அப்பா! வீடிஞ்சதும்
ரவுணுக்குப் போவோம்!

கலா:- என்னைப் பகிடிபண்ணிப்போட்டு பாபுதான் முதல் ஆளாய்
நிக்கிறான், ரீவீ வாங்க!
(எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்)

இலங்கை வாடுவெலி

16. 5. 84

இது ஒரு கம்பஸ் கதை

பாத்திரங்கள்:

ரவி	-	ஒரு பல்கலைக் கழக மாணவன்
குமார்	-	ஒரு பல்கலைக் கழக மாணவன்
தேவன்	-	ஒரு பல்கலைக் கழக மாணவன்
ராணி	-	ஒரு பல்கலைக் கழக மாணவி
மஞ்சளா	-	ஒரு பல்கலைக் கழக மாணவி

காட்சி 1.

இடம்: பல்கலைக் கழக மாணவியர் குடியிருக்கும் ஒரு வீடு.

ராணி:- (வந்து) மஞ்சளா. வாறீரா கம்பசுக்குப் போவம்?

மஞ்சளா:- ராணி இண்டைக்குச் சனிக்கிழமை. ஏன் கம்பசுக்கு?

ராணி:- லைப்ரரிக்குப் போய்ப் படிப்பம்.

மஞ்:- ராணி இஞ்சை றாமிலையே படிப்பமடி.

ராணி:- மஞ்ச அங்கை போனா, தேவையான புக்கம் எடுக்கலாம். இஞ்சை அறேலையெண்டாப் படிப்பும் குழம்பும்.

மஞ்:- ஏன் குழம்புது? ராணி நான் குழப்பல்லே. படியும்.
(சிரிக்கிறாள்)

ராணி:- ஆராவது ஒருத்தி வந்தாச் சரி. எல்லாம் குழம்பிப்போம்; எல்லாரும் அறேலை இருந்து கதைக்கவேண்டியதுதானே? (சிரித்து) லைபிரரிக்குப் போனா ஒரு குழப்பமும் இல்லாமல் பன்னிரண்டு மணிவரையும் படிச்சுட்டு வரலாம். வாரும்.

மஞ்:- எனக்குப் பஞ்சியாக்கிடக்கடி ராணி.

ராணி:- மஞ்ச, உப்பிடிப் பஞ்சிப்பட்டாப் பிறகு ஜீ. ஏ. கியூ. சோதினை ஃபெயில் விட வேண்டியதுதான். வாரும் வாரும்!

மஞ்:- சரி ராணி. உனக்காக வாறன்.

(ராணி, மஞ்சளா இருவரும் கம்பசுக்குப் புறப்படுகின்றனர்)

காட்சி 2

இடம்:- யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நுழைவாயில்)

- ராணி:- மஞ்சு. அங்கை பாரடி வாசிற்றி வாசல்லை நந்திமாதிரி
நிக்குது. (சிரிக்கிறாள்)
- மஞ்: ராணி, ஆரடி நீக்கிறது?
- ராணி:- ரவி! என்னடி தெரியாதது மாதிரிக் கேக்கிறாய்?
- மஞ்:- ஓமடி ராணி, தெரியுது. ரவிக்கு எந்த நாளும் கம்பஸ்
முழுக்கத் திரிஞ்சு, திரிஞ்சு ஆக்கனோடை கதைக்கிறது
தானே பிராக்கு!
- ராணி:- ஓம் ஓம். எப்பவும் கதைதான். தாய் தகப்பனும் அங்கை
நம்பிக்கொண்டிருக்குதுகள் பிள்ளை படிக்குதெண்டு!
(சிரிக்கிறார்கள்)
- மஞ்:- ராணி கேக்கிறன் எண்டு குறை நினையாதையும். உமக்கு
ரவிலை ஏதும் இன்ரறெஸ்ட்டா?
- ராணி:- மஞ்சு, உதென்னடி விசர்க்கதை? நான் பொடியங்களிலை
இன்ரறெஸ்ட்ட ஆகவே வாசிற்றிக்கு வந்தனான்?
(சிரிக்கிறாள்)
- மஞ்:- இல்லை ரவி வந்து உன்ளுடை அடிக்கடி கதைக்கிறது.
- ராணி:- சும்மா கதைச்சா காதலா?
- மஞ்:- இல்லையடி ராணி. பாக்கிறவை அப்பிடியும் நினைப்பினம்!
- ராணி:- மஞ்சு நான் எல்லா கேள்சோடும் கதைக்கிறன். போயிஸ்
சோடும் கதைக்கிறன். ஆரோடும் தேவையெண்டாக்
கதைப்பன்.
- மஞ்:- ராணி உனக்கு இன்ரரெஸ்ட்ட இல்லாட்டிலும் அவருக்கு
உன்னிலை இன்ரறெஸ்ட்ட இருக்கும்.
- ராணி:- இருக்கும் இருக்கும். (சிரிக்கிறாள்)
- ரவி:- (வந்து) ஓ ராணி! மஞ்சு! எங்கை சனிக்கிழமையும்
கம்பசுக்கு வந்திருக்கிறியள்?
- மஞ்:- ரவி, நீங்களும் வந்திருக்கிறியள்தானே?
- ரவி:- நான் சும்மா ஃபிரென்ட்ஸை மீட்பண்ணி கதைக்க வந்திருக்
கிறன் படிக்கவல்ல.
- ராணி:- நானும் மஞ்சுவும் லைபிறரிக்குப் போறம் படிக்க.
- ரவி:- வாசிற்றிக்கு வரமுன்னமே சப்பத் தொடங்கியாச்சு!
(சிரிக்கிறாள்)
- ராணி:- ரவி. நாங்கள் இஞ்சை வந்தது படிக்கத்தானே?
- ரவி:- இல்லை ராணி, சப்ப! (சிரித்து) எண்டாலும் இப்பிடி வந்

ததும் வராததுமாச் சப்பத்தொடங்கக் கூடாது!
(சிரிக்கிறான்)

- மஞ்:- வீட்டிலே இருந்து வந்து படிக்கிறது கஷ்டமெண்டு, இஞ்சை திண்ணைவேலிலே அறை எடுத்து இருந்து படிக்கிறம்
- ரவி:- நானும் நல்லூர்லே அறை எடுத்து இருந்து படிக்கிறன்.
- மஞ்:- வீட்டிலே ஆம்மா அப்பா சஷ்டப்பட்டிருக் காசு சிலவழிச்சு அனுப்ப, நாங்கள் வினையர்டித்திரியலாமா?
- ரவி:- மஞ்சளா, கடமையுணர்ச்சியுள்ள பிள்ளையன்! (சிரித்து) கடமை உணர்ச்சியல்ல, ரியூட்டரிக்குப் போய் இரவு பகலாச் சப்பின பழக்கம் தொடருது! (சிரிக்கிறான்)
- ராணி:- ரவி! நீங்கள் ரியூட்டரிக்குப் போகாமல், சப்பாமல் பாஸ் பண்ணினியளாக்கும்?
(ராணி மஞ்சளா இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- ரவி:- ஓம் ராணி. நான் சப்பாமல்தான் பாஸ் பண்ணினான்.
- மஞ்:- சூ! பெரிய செட்டிக்காறன்! (சிரித்து) நாங்கள் வாறம் சக்கட்டையள். லைபிரரியிலே இடம்பிடிக்கவேணும்.
(ராணியும் மஞ்சளாவும் கம்பலிற்குள் நுழைகிறார்கள்)
- ரவி:- ஒரு நிமிஷம் நிண்டுகதைக்க நேரமில்லாமல் படிப்பு!
(குமார் வருகிறான்)
- குமார்:- (வந்து) என்னடா ரவி. அங்கையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாய்? ஆர்போறது? (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- (சமாளித்து) ஒண்டும் இல்லையடா குமார். ஒருத்தருமில்லை ஹி ஹி ஹி!
- குமா:- ராணியும் மஞ்சளாவும் இதிலே நிண்டு பேசீட்டுப் போறளவை. என்ன?
- ரவி:- அவளவை நிண்டதை நீயும் கண்டுட்டியடா குமார்? அவளவை ரண்டுபேரும் லைபிரறிக்குப் போறளவை படிக்க.
- குமா:- எண்டாலும் மச்சான் ரவி, நீ கதைக்கக் கதைக்க அவளவை இப்பிடிப்போயிருக்கக்கூடாது! என்ன? (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- அதைப்பற்றிப் பறவாயில்லை மச்சான். (அசட்டுச்சிரிப்பு)
- குமா:- எண்டாலும் உவன் ராணிக்குச் சரியான கெறுக்கு. தான் பெரிய அழகியெண்டு! என்னடா ரவி?
- ரவி:- ராணி வடிவான பொட்டைதானேடா?
- குமா:- அதாலை உனக்கு அவளிலே ஒரு கண்! என்னடா?
(சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- இல்லை மச்சான். குமார். எனக்கு அப்பிடி ஒண்டுமில்லை.
- குமா:- ரவி எல்லாம் எனக்குத் தெரியுமடா. எனக்கு ஒளிக்காதை!

- ரவி:- குமார். என்ன மச்சான் தெரியும்?
- குமா:- நீ அவள் ராணியைக் கைச்சக்கொண்டு திரியிறது எனக்குத் தெரியாதே?
- ரவி:- (அசட்டுச்சிரிப்பு சிரிக்கிறான்)
- குமா:- என்னடா ரவி, காதலா?
- ரவி:- இல்லையடா குமார். இல்லை!
- குமா:- அவள் இடம்தாறுளில்லைப் போலே? (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- குமார்! ராணி எல்லாப் பொடியங்களோடும் நல்லா நின்றுகதை பேசுறாள். என்னோடை பேசுகிறதெண்டாத்தான் ஃபஸ் அடிக்கிறாள்!
- குமா:- மச்சான் ரவி. உனக்குக் காதலிக்கிற திறமை இல்லையடா
- ரவி:- (சிரித்து) போடா போடா!
- குமா:- உண்மைதான்ரா ரவி. யூ ஆர் ஹான்ட்ஸ்சம். நீ நல்ல அழகாய் இருக்கிறாய்! அப்ப ராணி ஏன் உன்னோடை கதைக்கிறாள்?
- ரவி:- மச்சான் குமார். நான் அழகேடா? வடிவா?
- குமா:- ஓம் மச்சான், நல்ல அழகு! மன்மதக்குஞ்சு! மந்திக்குரங்கு மாதிரி! (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- மச்சான் பகிடியை விட்டுவிட்டு, உண்மையைச் சொல்லடா! நான் அழகா?
- குமா:- ஓம் மச்சான் ரவி அழகுதான். ஆனால் காதலிக்கிற திறமைதான் இல்லை!
- ரவி:- பார் மச்சான். நான் காதலிச்சுக் காட்டுறன் ராணியை;
- குமா:- டேய் ரவி. விசர் வேலையை விட்டுட்டுப் போய்ப் படியடா!
- ரவி:- இல்லையடா குமார். பார் நான் காதலிச்சுக் காட்டிட்டுப் படிக்கிறன்!

காட்சி 3

- இடம்: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகக் கம்பஸ்.
(ராணி அவசரமாகப் போகிறாள். ரவி எதிரில் வருகிறான்)
- ரவி:- என்ன ராணி, அவசரமாகப் போறீர்?
- ராணி:- பாக்கத்தெரியேல்லையா ரவி? கையிலைஃபைல் லைபிறறிக்குத்தான்!
- ரவி:- ஏன் இப்பிடிச் சப்பிச் சப்பிச் சாகிறியளோ தெரியேல்லை! (சிரிக்கிறான்)
- ராணி:- படிக்கத்தானே வந்தனாங்கள்? அதுதானே எங்களுடைய கடமை?

- ரவி:- ராணி பாரும் நான் லைபிறிக்குப் போகாமல் முஸ்பாத்தி பண்ணிப் பண்ணியே, பாஸ் பண்ணிக் காட்டுறன், நீங்கள் பாஸ் பண்ணுறது போலே!
- ராணி:- நல்ல விஷயம் ரவி. செயலிலே காட்டுங்கோ!
- ரவி:- இப்ப என்ன லெச்சரா?
- ராணி:- இல்லை நயினுக்குத்தான் லெச்சர்.
- ரவி - அப்ப கொஞ்சநேரம் நிண்டு கதையுங்கோவன்!
- ராணி:- நெடுக என்னத்தைக்கதைக்கிறது? அதுகும் இந்த வெய்யில்லை நிண்டு? (சிரிக்கிறாள்)
- ரவி:- அப்ப வாருங்கோ கன்ரீனுக்குப் போவம்.
- ராணி:- கன்ரீனிலே ரீ வாங்கித் தருவியளா?
- ரவி:- ஓ வித் பிளெஷர். வாருங்கோ!
- ராணி:- தாங்க்ஸ் ரவி! என்னை மன்னிச்சக் கொள்ளுங்கோ! நான் வரேல்லை.
- ரவி:- ஏன் வரேல்லை?
- ராணி:- இப்பதானே றாமிலே இருந்து வாறன், சாப்பிட்டுட்டு.
- ரவி:- நான் கேட்டதுக்காக வாருங்கோவன்.
- ராணி:- ரவி. தேவையில்லாமல் தேத்தண்ணியை விட்டுக்கட்டக் கூடாது. அதுகும் பெண்கள்! (சிரிக்கிறாள்)
- ரவி:- என்னோடை கன்ரீனுக்கு வர விருப்பமில்லைப் போலே?
- ராணி:- அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை ரவி. எனக்கு இப்ப ரீ குடிக்க வேணும் போலே இல்லை. கேட்டதுக்கு நன்றி! தாங்க்ஸ்!
- ரவி:- வேறே ஆரன் அழைச்சாப் போவியளாக்கும்?
- ராணி:- இல்லை. நான் அப்படி ஆரோடும் போறதில்லை!
- ரவி:- அண்டைக்கு மோகனோடும் தயாளனோடும் போவியளே?
- ராணி:- இல்லை. அவையனோடை நான் கூடிக்கொண்டுபோகேல்லை. நான் கன்ரீனுக்குப் போனபோது அவை அங்கை நிண்டினம். அவை நிக்கினம் எண்டதுக்காக நான் வெருண்டோட முடியுமா?
- ரவி:- என்னவோ சொல்லுங்கோ!
- ராணி:- ரவி நீங்கள் எதையும் நினையுங்கோ. இதுதான் நடந்தது. நான் லைபிறிக்குப் போகவேணும். வாறன். (போகிறாள்)
- குமா:- (வந்து) ரவி எப்பிடி மச்சான் இருக்கு உன்ரை காதல் விஷயம்? (சிரிக்கிறாள்)
- ரவி:- (திடுக்கிட்டு) ஓ குமார்! இன்னும் தொடங்கேல்லை மச்சான். ஹி ஹி ஹி.

- குமா:- இப்ப ஒரு மாதமாகக் கலைச்சுக் கொண்டு திரியிறாய். அவள் ராணி இடம் தாராளில்லைப் போலை? (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- அவளுக்குச் சரியான கெறுக்கு மச்சான்.
- குமா:- வடிவான பெட்டையல்லே! கெறுக்கு இருக்கும் தானே?
- ரவி:- மற்றவங்களோடே நிண்டு கதைக்கிறான். கூடிக்கொண்டு திரியிறான்.
- குமா:- ராணி ஆரோடையடா கூடித்திரியிறான்?
- ரவி:- அண்டைக்குக் கண்ணிலை மோகனோடும் தயாளனோடும் பாத்தன். மோகனோடே அடிக்கடி சந்திச்சுப் பேசுறான். கொம்மன் றுமிலை, கண்ணிலை, லைபிறறலை.
- குமா:- டேய் ரவி. ஒருவேளை மோகனும் உன்னைப்போலே அவளைத் துரத்திக்கொண்டு திரியிறானோ? (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- ஏண்டா இவளும் கதைக்கிறாளே!
- குமா:- சும்மா படிப்பைப் பற்றியும் கதைக்கலாம் தானே?
- ரவி:- இல்லை மச்சான் குமார் ராணிக்கு வேறே ஆரிலையோ இன்ரறெஸ்ட் போலேதான் இருக்கு.
- குமா:- மச்சான் ரவி. நான் சொல்லுறன் உனக்கு அவளை ராக்கிள் பண்ணுற திறமையில்லை (ரித்து) அதலை சும்மா சாட்டு களைச் சொல்லுறாய்.
- ரவி:- இல்லை மச்சான். எனக்குத் திறமை இருக்கு. அவள் தான் வழிக்கு வாராளில்லை!
- குமா:- அப்ப என்னடா கைவிடப் போறியா அவளை?
- ரவி:- இல்லை இல்லை. கைவிடமாட்டன். ஹிஹி!
- குமா:- அப்ப தொடர்ந்தும் பின்னலை திரியப்போறாய்? (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- சும்மா சிரியாதையடா குமார்,
- குமா:- டேய் ரவி, உதுகளை விட்டுட்டுப் படியடா!
- ரவி:- இதுகளையும் பாத்துக்கொண்டு படிச்சுக்காட்டுறன் மச்சான். (சிரிக்கிறான்)
- குமா:- சரி உன்ரை இஷ்டம் இப்ப ராணியை என்ன கேட்டனி?
- ரவி:- சும்மா கதைச்சான் மச்சான், ஒண்டும் கேட்கேல்லை.
- குமா:- கண்ணுக்கு வரச்சொல்லிக் கேக்கேல்லையா? (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- இல்லையடா குமார். நான் கேக்கேல்லை.
- குமா:- ரவி எனக்கு உன்னைத் தெரியுமடா. ஒனிக்காதை! (சிரிக்கிறான்)

- ரவி:- இல்லையடா குமார். உண்மையா நான் ஒண்டும் கேக் கேல்லை.
- கும:- ரவி. நீ கன்ரீன் எண்டு சொன்னது எனக்குக் கேட்டதடா. (சிரிக்கிறான்.)
- ரவி:- (அசட்டுச்சிரிப்புடன்) ஓம் மச்சான். கேட்டான். அவள் வரேல்லை எண்டுட்டுப் போட்டாள்.
- கும:- சரி வா நாங்கள் போவம் கன்ரீனுக்கு.
- ரவி:- என்னடா ரீ வாங்கித் தாறியாடா?
- கும:- என்னடா ராணிக்கெண்டா நீ வாங்கிக் குடுப்பாய்! உனக்கு நான் வாங்கித்தரவேணுமோ?
- ரவி:- குமார், எனக்கு இப்ப ரீ வேண்டாமடா.
- கும:- ரவி, இப்பதானேடா ராணியை அழைச்சாய் ரீ குடிக்க? நான் கேட்ட உடனை வேண்டாம் எண்ணுறாய்! (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- குமார் சும்மா போடா பகிடியை விட்டுட்டு!
- கும:- நீ அவனைக் கேட்டதையும் அவள் மாட்டம் எண்டுட்டுப் போனதையும் எல்லாருக்கும் சொல்லுவன்! (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- (கெஞ்சி) ஒருத்தருக்கும் சொல்லிப்போடாதையடா குமார்! பிறகு என்றை மானம் போயிடும். பிளீஸ் மச்சான்!
- கும:- சரி ஒருத்தருக்கும் சொல்லேல்லை. வந்து ரீயை வாங்கித்தா!
- ரவி:- சரி வாடா. என்ன செய்யிறது? எக்கச்சக்கமா மாட்டுப் பட்டுப் போனன்.
- கும:- வாடா இண்டைக்கு உன்னை ஒதுக்கூறன் கன்ரீனிலை! கட்லெட், பற்றீஸ், ரேலஸ் எல்லாம் அடிச்சு. (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- குமார். கனக்கத் திண்டிடாதையடா. பொக்கற்றிலை காசில்லை!
- கும:- அப்ப கடனைச் சொல்லு. வா வா!
- ரவி:- விடுறானில்லையே!
(குமாரும் ரவியும் கன்ரீனுக்குப் போகிறார்கள்)

காட்சி 4

- இடம்: யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகம் நூல்நிலையம்.
- தேவன்: ராணி என்ன புத்தகம் கொண்டு போறீர் லைப்பிறியிலை இருந்து?
- ராணி:- ஓ தேவன். இது ஃபிலோசபி புக்.
- தேவ:- ஏன் ஃபிலோசபீலை விழுந்திட்டீர் இந்த வயதிலை?
- ராணி:- வயதுபோன ஆக்களா பிலோசபி படிக்கிறது? (சிரிக்கிறான்)

- தேவ:- அவைக்குத்தான் ஃபிலோசபி பேரும். எங்களுக்கு வராது. (சிரிக்கிறான்)
- ராணி:- எனக்கு ஃபிலோசபி ஒரு பாடமல்லா? தேவன், நான் என்ன உங்களைப்போலே வரலாறு, புனியியல், பொருளியல் எடுக்கிறன?
- தேவ:- இந்தக் கொம்பினேஷனைத் தெரியாமல் எடுத்திட்டன். சரியான கஷ்டம்.
- ராணி:- (சிரித்து) தெரியும். அதால்தானே நான் இந்தக் கொம்பினேஷனை எடுத்தன். இது இன்ரெஸ்டிங்!
- தேவ:- எண்டா, ஃபிலோசபியைக் கடுமையாக வாசியாதையுங்கோ!
- ராணி:- தேவன் ஏன் அப்பிடி?
- தேவ:- ஃபிலோசபியைக் கடுமையாக வாசிச்சாத் தட்டினாலும் தட்டடும் (சிரிக்கிறான்)
- ராணி:- அப்ப என்ன தேவன் மூளேலை தட்டின ஆக்கள்தான் ஃபிலோசபி எடுக்கிறதெண்டு சொல்ல வாரியளா? (சிரிக்கிறான்)
- தேவ:- ராணி, நான் ஃபிலோசபி பாடம் படிக்கிறதைச் சொல்லேல்லை. ஃபிலோசபி புத்தகங்கள் வாசிக்கிறதைச் சொல்லாறன்.
- ராணி:- எனக்குத் தட்டாது. என்றை மூளை நல்ல சவுண்டா இருக்கு! (சிரிக்கிறான்)
- தேவ:- தட்டினா எவ்வளவு நட்டம்?
- ராணி:- ஆருக்கு நட்டம்?
- தேவ:- எத்தனை பேருக்கு நட்டம்?
- ராணி:- (புரியாது) ஏன் நட்டம்? தேவன்! என்ன சொல்லாரியன்?
- தேவ:- நல்ல அழகான பெண். எத்தனை பேர் கண் வைச்சிருப்பங்கள்! (சிரிக்கிறான்)
- ராணி:- அதுக்கு எனக்கென்ன? தேவன், எனக்கு ஒருத்தரிலும் கண்ணில்லை! பாடத்திலை மட்டும் தான் கண்! (சிரிக்கிறான்)
- தேவ:- அதுதான்நல்லது. நல்லாப் படிச்சு முன்னேறுங்கோ. (தேவன் ராணி இருவரும் போகிறார்கள். அந்த இடத்துக்கு ரவி வருகிறான்)
- ரவி:- (வந்து - கோபித்து) பார் ராணியை, தேவனோடே இவ்வளவு நேரமும் நின்று கதைச்சிட்டுப்போறாள்! சிரிச்சுச் சிரிச்சல்லா பேசீட்டுப்போறாள்! எனக்குத்தான் நடப்பு விடுகள்! இதுக்கை ஏதோ இருக்கு. இதுக்கை ஏதோ இருக்கு!

காட்சி 5

இடம்: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகக் கம்பஸ்

- ராணி:- ஜீ. ஏ. கியூ. ரிசல்டும் வந்திட்டுது. எண்டாலும் மஞ்சளா நீ கெட்டிக்காறிதான்ரி. மூன்று பி அடிச்சிட்டியே!
- மஞ்:- என்னடி ராணி. ஏதோ நீ குறைஞ்ச ஆள்மாதிரி கதைக் கிறாய்? உனக்கும் மூண்டு பி தானேடி? (சிரிக்கிறாள்)
- ராணி:- எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கு ஏதோ பெரிய சாதனையைச் சாதிச்சமாதிரி, இல்லையா மஞ்ச?
- மஞ்:- சாதனைதானேடி ராணி? இல்லையா? நாங்கள் படிச்ச படிப்புக்கு இப்பதான் பலன் கிடைச்சிருக்கு!
- ராணி:- சும்மாவா படிச்சம்? ராப் பகலாப் படிச்சம்!
- மஞ்:- அதோடை லைபிறிப் படிப்பு? நாங்கள் திறமா சோதினை பாஸ் பண்ணினதுக்கு இஞ்சை திண்ணைவேலலை அறை எடுத்திருந்து படிச்சதும் ஒரு காரணம்.
- ராணி:- இல்லாட்டா பஸ் பிரயாணத்திலைதான் அரைவாசினேரம் போயிருக்கும். மஞ்ச, நீ என்னடி செய்யப் போறாய், ஸ்பெஷலா?
- மஞ்:- அதுதான் யோசிக்கிறன். நீ எப்பிடி?
- ராணி:- நானும் வீட்டுக்குப் போய்த்தான் முடிவு செய்யவேணும்.
- மஞ்:- ரவி வருது! ரவி வருது! உது பாஸா?
- ராணி:- ஆளின்ரை கோலத்தைப் பாத்தா பாஸ் போலை தெரியேல்லை. (சிரித்து) தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வருது.
- (ரவி வருகிறான்)
- ரவி:- ராணி கொங்கிராஜுலேஷன்ஸ், மூண்டு பி எடுத்ததுக்கு!
- மஞ்:- அப்ப எனக்கு கொங்கிரூட்ஸ் இல்லையா ரவி! (சிரித்து) நானும் மூண்டு பி தான் எடுத்திருக்கிறன்!
- ரவி:- அப்பிடியா? அப்ப மஞ்சளா உங்களுக்கும் கொங்கிரூட்ஸ்!
- மஞ்:- உங்களுக்கு என்ன ரிசல்ட்?
- ரவி:- மூண்டு சி. தீ. சி.
- மஞ்:- அப்ப பாஸ் பண்ணிட்டீங்கள்! கொங்கிராஜுலேஷன்ஸ்!
- ராணி:- ரவி என்னுடைய பாராட்டுக்களும்! என்னோடைய சவால் விட்டியளே, உங்களைப் போலை நானும் பாஸ் பண்ணிக் காட்டுறன் எண்டு?
- ரவி:- அந்தப் போட்டலை எனக்குத் தோல்விதான்!

ராணி:- சரி இனியாவது கவனமாகப் படிச்ச ஃபைனல்லை முந்தப் பாருங்கோ!

ரவி:- சரி வாறன்.

ராணி:- ரவி எங்கை ஒடுறியன்?

ரவி:- படிக்கப் போறன். (சிரிக்கிறான்)

ராணி:- என்ன ஃபைனல் எக்சாமுக்கா?

ரவி:- ஓம், அதுக்குத்தான்!

(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். ரவி போகிறான்)

ராணி:- ரவிக்கு எப்பவும் ஆரோடையன் கதைக்கிறதுதானே தொழில்.

மஞ்சு:- நாங்கள் லைபிரரிக்குப் போனா, சப்பப் போறியன் சப்பப் போறியன் எண்டு எங்களுக்குக் கிண்டல்.

ராணி:- அதோடை எனக்கு எவ்வளவு சதை சட்டிவிட்ட வரெண்டு தெரியுமேடி மஞ்சு?

மஞ்சு:- (வியப்புடன்) கதையோ? என்ன கதை?

ராணி:- நான் அவளுடை கதைக்கிறன், இவளுடைகதைக்கிறன் எண்டு. இப்ப அவருக்கு விளங்கியிருக்கும். நாங்கள் தேவையெண்டா ஆரோடும் கதைப்பம். சும்மா வளவளா எண்டு கதைக்கமாட்டம்!

மஞ்சு:- ராணி ரவிக்கு உன்னிலை கொஞ்சம் இன்ரறெஸ்டா?

ராணி:- என்னவோ மஞ்சு. எனக்குத் தெரியாது!

மஞ்சு:- இருக்கும், இருக்கும். அதுதான் கதை கட்டிவிட்டது! (வெறுப்புடன்) உப்படிப் பட்டது சோதினை பாஸ் பண்ணியிருக்கக் கூடாது!

ராணி:- அப்பிடிச் சொல்லாதை மஞ்சு! வாசிற்றிக்கு வந்தது ஒன்றும் பெயில் பண்ணக்கூடாது! பாவம்தானே?

மஞ்சு:- அதுதான் பாஸ்பண்ணிட்டாரே! ஆனா நல்ல பாடம் படிச்சுட்டார்!

ராணி:- மஞ்சு, இனியாவது திருந்தி நடக்கட்டும்.

காட்சி 6

இடம்:- பஸ்கலைக் கழக மாணவர்கள் குடியிருக்கும் ஒரு வீடு

ரவி:- குமார், உனக்கும் மூண்டு பி. அவளவை ராணி, மஞ்சுவுக்கும் மூண்டு பி. எல்லாருக்கும் நல்ல ரிசல்ட். எனக்கு மட்டும்தான் மூண்டு சி!

குமார்:- டேய் ரவி எல்லாருக்கும் எண்டு சொல்லாதை. படிச்சவை எல்லாருக்கும் எண்டு சொல்லு! (சிரிக்கிறான்)

ரவி:- ராணி என்னைப் பேய்க்காட்டிப் போட்டு, தான் நல்லாப் படிச்சுட்டான்!

கும:- மச்சான் ரவி, அநியாயமாப் பொய் சொல்லாதே. அவள் எங்கை உன்னைப்பேய்க் காட்டினாள்? நீ அவளுக்குப் பின்னாலே சுத்தித்திரிஞ்சா, அதுக்கு அவளா பொறுப்பு?

ரவி:- (சேகமமாக) ஓமடா குமார், அதுகும் சரிதான்?

கும:- ரவி நீ படிச்ச படிப்புக்கு ஜீ, ஏ. க்யூ. பாஸ்பண்ணினதே பெரிய சாதனை! (சிரிக்கிறான்)

ரவி:- அதை நானும் ஒத்துக்கொள்ளுறேன் மச்சான். ஆனாலும் ராணியும் எத்தினையோ பொடியங்களோடை கதைச்சுக்கொண்டு திரிஞ்சுவள்.

கும:- டேய் ரவி, சும்மா கதைச்சாக் காதலா? இந்தக்காலத்திலே பெட்டையள் எல்லாரோடும் தான் கதைக்கிறாளாவை. அப்பிடிக் காதல்லை மினைக்கெட்டிருந்தா, அவள் இப்பிடிக் திறமாப் பாஸ் பண்ணியிருப்பளா?

ரவி:- காதலிச்சுக் கொண்டு படிச்சிருக்கலாம்தானே?

கும:- நீ காதலிக்கேல்லை. சும்மா அவளுக்குப் பின்னாலே திரிஞ்சாய். உன்னாலே மூண்டு சீ தானே எடுக்க முடிஞ்சது? இந்த லட்சனத்திலே ராணி ஆரையன் காதலிச்சிருந்தா, எப்பிடிக் திறமாப் பாஸ் பண்ணுறது சொல்லு பாப்பம்?

ரவி:- ஓமடா மச்சான், அதுகும் சரிதான்.

கும:- மச்சான் ரவி, இனிமேலாவது சும்மா ஆக்களோடை கதைச்சுக்கொண்டு திரியாமல், மற்றவை கதைக்கினம் எண்டு கதை கட்டித்திரியாமல், கவனமாப்படி!

ரவி:- ஓம் மச்சான் குமார். இனிக் கவனமாப் படிக்கப்போறன்!

இலங்கை வானொலி

20. 8. 1986

மறதி

பாத்திரங்கள்:

பத்மராஜா	-	ஓர் ஆசிரியர்
கோமளம்	-	அவரது மனைவி
அம்மா	-	அவரது அம்மா
சீலன்	-	அவரது மகன்
குமாரதாசன்	-	ஓர் ஆசிரியர்
காராளசிங்கம்	-	கார்ச் சொந்தக்காரன்

காட்சி 1

இடம்: யாழ்ப்பாணம் கல்லிக் கந்தோர் வளாகம்.
(வேப்பமரங்களின் கீழே பத்மராஜாவும் குமாரதாசனும் சந்திக்கிறார்கள்)

பத்மராஜா:- (வந்து) ஓ குமாரதாசன்!

குமாரதாசன்:- ஓ பத்மராஜா! வாவா. என்ன இன்ரவியூவுக்குப் போலை?

பத்:- என்ன குமாரதாசன் நீயும் அதுக்குத்தானே?

குமா:- ஓம் ஓம். அதுக்குத்தான். இஞ்சை நிக்கிறவை எல்லாருமே இன்ரவியூவுக்குத்தான் வந்திருக்கினம் போலை!

பத்:- அப்பிடிப் போல்தான் இருக்கு. ஒரு ஐம்பது பேராவது இருக்கும்.

குமா:- இதுக்கை எங்கை கிடைக்கப் போகுது? சும்மா வந்ததுதான் (சிரிக்கிறான்)

பத்:- குமாரதாசன், உப்பிடி நம்பிக்கை இல்லாமல் இன்ரவியூவுக்குப் போகக் கூடாது!

குமா:- அப்ப உனக்கு நிறைய நம்பிக்கை போலை? (சிரிக்கிறான்)

பத்:- ஓ இருக்குது. வயது 45 ஆகுது. இருபது வரிய சேவிஸ்!

குமா:- பத்மராஜா, உப்பிடி எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? அப்பிடியெண்டா எல்லாருக்கும் புறமோஷன் குடுக்கிறாங்களே?

பத்:- குமார்! அதைப் பற்றி எனக்குத்தெரியாது. எனக்குத் தகுதி இருக்கு. நல்ல நம்பிக்கையும் இருக்கு. நல்ல கரெக்டர் சேர்ட்டிபிக்கட், சாதனை சேர்ட்டிபிக்கற்றுகளோடே தான் வந்திருக்கிறன்!

குமா:- பத்மா! நான் ஆசைக் கல்வித் தசைமைச் சான்றிதழோடே மட்டும் தான் வந்திருக்கிறன். தந்தாத் தாரூங்கள். தராட்டாப் போரூங்கள்!

பத்:- குமார் நான் ஆய்த்தத்தோடே தான் வந்திருக்கிறன். எவ்வளவு காலமாகக் காத்திருந்த இன்ரவியூ!

குமா:- பத்மா எனக்கெண்டா உதிலை நம்பிக்கை இல்லை. சும்மா கடன்வழிக்கு வந்தனான்.

பத்:- அப்ப நீ இன்ரவியூவுக்கு வராமல் இருந்திருக்கலாமே?

குமா:- பத்மா எல்லாரும் போரூங்களே எண்டுட்டு நானும் வந்தன். அதோடே என்றை பென்சாதியும் ஒரேகரைச்சல், புறமோஷன் எடு, எடு எண்டு! (சிரிக்கிறான்)

பத்:- என்றை பென்சாதியும் நச்சரிப்புத்தான். பதவி உயர்வு இல்லாட்டா மதிக்கிறுளில்லை!

குமா:- அப்பிடியா? (சிரித்து) ஐயோ பாவம்! பத்மராஜா எங்கை பாப்பம் உன்ரை சேட்டிபிக்கேற்றுக்களை!

பத்:- இதோ பார். (ஃபைலைக் கொடுக்கிறான்)

குமா:- (ஃபைலைப்பார்த்து) ஓ வி.சி.செயர்மன், எ.ஜி. ஏ.பிறின்சிப்பல் மூண்டு சேர்ட்டிபிக்கற் இருக்கு. எங்கை பத்மா இன்ரவியூவுக்கு அழைப்பு விட்ட கடிதத்தைக் காணேல்லை?

பத்:- காணேல்லையா? உத்தப் ஃபைலுக்கைதானே இருந்தது

குமா:- இதுக்கை இல்லையே! இந்தா பார்!

பத்:- (ஃபைலை வாங்கிப் பார்த்துப் பதற்றத்துடன்) ஓ இல்லை. வைச்சனான். எங்கை போயிருக்கும்?

குமா:- பத்மா நல்லா யோசிச்சுப் பார்! வைக்க மறந்திருப்பாய்.

பத்:- ஓமடா குமாரதாசன்! மறந்தும் இருப்பன். அந்தக் கடிதம் வேணுமா?

குமா:- ஓமடா பத்மா. கட்டாயம் வேணும். இல்லாட்டா நீதான் அழைக்கப்பட்ட ஆள்எண்டதை எப்பிடி கண்டுபிடிக்கிறது

பத்:- அட முக்கியமான கடிதத்தை மறந்துட்டனே! இப்ப என்ன செய்யிறது?

குமா:- போய் எடுத்துக்கொண்டு வாடா. வீடு எங்கை கன தூரமா?

- பத்:- அராலிக்குப் போக வேணும் இதிலே இருந்து ஆறுமைல்
- குமா:- அப்ப போய் வரேலாது.
- பத்:- மோட்டச்சைக்கிள் இருக்கு. குமார், போகப் பதினைஞ்சு நிமிஷம். வரப்பதினைஞ்சு நிமிஷம். அரைமணித்தியாலத்திலே வந்துடுவன்!
- குமா:- அப்பிடியா? அப்ப போட்டோடியா. இன்ரவியூ இன்னும் தொடங்கேல்லை. வந்துடலாம்.
- பத்:- அப்பிடித் தொடங்கினாலும், அல்ஃபபெற்றிக்கல் ஓடரிலே தானே கூப்பிடுவங்கள்? என்ரை பேர் பத்மராஜா. பின்னுக்குத்தானே வரும்?
- குமா:- சரி டக்கெண்டு போட்டோடியா. கடிதம் முக்கியம்.
- பத்:- அப்பிடித் தொடங்கீட்டாலும் பிறகு சொல்லிக் கேட்டுப் பாக்கலாம் என்ன? அப்ப போட்டு வாறன் குமார்!
- கங்:- ஆகவும் அவசரப்பட்டு ஓடாதை! மோட்டச்சைக்கிளல்லே? கொஞ்சம் கவனமாப் போ! நிதானமாப்போ!
- பத்:- வாறன் மச்சான் குமார்
(பத்மராஜா மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி வேகமாக ஓடுகிறான்)

காட்சி 2

இடம்: கல்லுண்டாய் வெளி.

பத்மராஜா ஓடி வந்த மோட்டார் சைக்கிள் நின்று விடுகிறது.

- பத்:- (எரிச்சலாக) இதென்னடா இந்தச் சைக்கிள் நடுவழிலே நிண்டுட்டுதே! அதுகும் இந்தக் கல்லுண்டாய் வெளிலே. உதவிக்கும் ஆள்கிடையாது. என்ன பிழையெண்டு தெரியேல்லை! எனக்கும் மெக்கானிசம் தெரியாது! என்ன செய்யிறது? உளக்குவம். (முசிமுசி ஆவேசமாக உழக்குகிறார். மோட்டார் சைக்கிள் ஸ்ராட் ஆகவில்லை. பத்மராஜாவிற்கு வியர்த்து வழிகிறது) அதுஸ்ராட் ஆகாதாம். (சந்தோஷமாக) ஆ அங்கை ஒரு கார் வருகுது. மறிச்சு உதவி கேப்பம்! (கார்ஓன்று வருகிறது. பத்மராஜா காரை மறிக்கிறார். கார் நிற்க) அண்ணை! அண்ணை!
- கார:- (கார்க்காரர் இறங்கி வருகிறார்) என்ன கல்லுண்டாய் வெளிலே நிண்டு மறிக்கிறியள்? என்ன விசேஷம்?
- பத்:- (கிரித்து) அண்ணை ஓடிவந்த சைக்கிள் நிண்டுட்டுது. ஒருக் காத் தள்விவிடுறியளா?

- கார:- தள்ளினுப்போலை ஒரீதா? எவ்வளவு தூரமெண்டு தள்ளுறது? இந்தக் கல்லுண்டாய் வெளி முழுக்கத் தள்ளுறதா? (சிரிக்கிறார்)
- பத்:- (பரிதாபமாக) அண்ணை கோபியாதையுங்கோ! நான் அவசரமாகப் போகவேணும். தயவு செய்து தள்ளிவிடுங்கோ!
- கார:- ஓடியந்த சைக்கிள் நின்றுட்டா, அதிலே வேற ஏதோ பிழை!
- பத்:- (அசடாக சிரித்து) எனக்கு ஒருமெக்கானிசமும் தெரியாது. ஒருக்காப் பாருங்கோ தயவு செய்து. உமக்குப் புண்ணியங்கிடைக்கும்! அவசர அலுவல்!
- கார:- விடுங்கோ பாப்பம். (பெற்றோல் ராங்கைத் திறந்து பார்த்து) இஞ்சாருங்கோ ராங்கிலை பெற்றோல் இல்லை. அதைப்பாக்காமல் போட்டு உள்ளக்கூறியன், நல்ல ஆள்தான்! (சிரிக்கிறார்)
- பத்:- (அசடுவழிய) நான் மறந்துட்டன். ஹி ஹி, நான் ஒரு இன் ரவியூவுக்கு போனான். வரேக்கை ' ரவுணிலை பெற்றோல் அடிச்சுக்கொண்டு வாறதெண்டு நினைச்சான். ஒரு முக்கிய பத்திரத்தை விட்டுட்டு வந்ததாலே திரும்ப வீட்டை போறன், அதை எடுக்க. என்றை அவசரத்திலே நான் பெற்றோல் அடிக்க மறந்துட்டன். ஹி ஹி
- கார:- இப்ப என்ன செய்யப்போறியன்?
- பத்:- (சிரித்து) கொஞ்சம் பெற்றோல் தந்தியளெண்டாப் பெரிய புண்ணியமாப்போகும்!
- கார:- எனக்கு அளவாத்தான் இருக்கு.
- பத்:- ஒரு போத்தில் தந்தாப் போதும்! ஒரு போத்தில்! (அசட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கிறார்)
- கார:- சரி இந்தாடும் ஊத்தும்.
(கார்க்காரர் ஒரு போத்தில் பெற்றோல் கொடுக்கிறார் பத்ம ராஜா அதை வாங்கி ஊற்றுகிறார்)
- பத்:- தாங்ல்! மெத்தப் பெரிய உபகாரம். உங்களை நான் ஒரு நாளும் மறக்கமாட்டன்! உங்கடை பேரென்ன?
- கார:- காராளசிங்கம்.
- பத்:- காராளசிங்கம்! காரிலை கடவுள்மாதிரி வந்த காராளசிங்கம் நீங்கள் காராளசிங்கம் இல்லை அண்ணை. என்னைப் பொறுத்தவரை தாராளசிங்கம்! நான் உங்களை மறக்கவேமாட்டன்!
- கார:- என்னை மறந்தாப் பறவாயில்லை. இனிமேல் ராங்கிலை பெற்றோல் ஊத்தமறவாதேங்கோ! (சிரித்து) சரி வாறன். (காரும் மோட்டார் சைக்கிளும் புறப்பட்டுப் போகின்றன)

காட்சி 3

இடம்: அராலி. பத்மராஜா வீடு.

கோமளம்:- என்ன உடனே வந்திட்டியள்? இன்ரவியூ முடிஞ்சதா?

பத்:- இல்லை கோமளம். அந்த இன்ரவியூக் கடிதத்தை விட்டுட்டுப் போட்டன்!

(பத்மராஜா அவசரமாக வீட்டுக்குள் ஓடுகிறார். கோமளம் பின்னால் வந்து)

கோ:- அதுதானே முக்கியமான கடிதம்? ஏன் விட்டுட்டுப் போனீங்கள்?

பத்:- (எரிச்சலாக) நான் இனி உனக்கு மறுமொழி சொல்லிக் கொண்டு நிக்கட்டா?

கோ:- இப்ப இதுக்கெண்டா திரும்பி வந்தனீங்கள்?

பத்:- (எரிச்சலாக) வேறே எதுக்கு? சரி பேசாதை! (ஒவ்வொரு லாச்சியாக இழுத்துப் பார்க்கிறார்)

கோ:- இதென்ன லாச்சியைப் போட்டடிக்கிறியள்?

பத்:- இதுக்கைதானப்பா வைச்சான். காணேல்லை!

கோ:- அப்ப மற்ற லாச்சியைப் பாருங்கோ!

பத்:- அது தெரியாதெண்டு நீ சொல்லித் தாறியா? (பார்த்து) அந்தையும் பாத்துட்டன். அதுக்கையும் இல்லையப்பா!

கோ:- வடிவாப் பாருங்கோ. உங்களுக்கு அவசரம்!

பத்:- கோமளம்! மேசை லாச்சியெல்லாம் கிண்டிக் கிளறிப் பாத்துட்டன்!

கோ:- ஒரு பொருளைக் காணுட்டா, ஒரு நாளும் கிண்டிக்கிளறிப் பாக்கக்கூடாது! எல்லாம் குழம்பிப்போம். நிண்டு நிதானமாப் பாக்கவேணும்!

பத்:- கோமளம்! இந்தநேரத்திலே நிண்டு உபதேசம் செய்யாதை!

கோ:- அப்ப நான் ஒருக்காப் பாக்கிறன். விலகுங்கோ!

பத்:- நான் பாத்துக் கிடைக்கேல்லை. இனி நீ கண்டுபிடிக்கப் போறியே? பெரிய கெட்டிக்காறி. நேரம் போகுது! தேடு! கெதியாத்தேடு!

கோ:- பேசாமல் நிலிலுங்கோ கொஞ்ச நேரம். (கோமளம் லாச்சிகளில், தேடுகிறார்) பாத்திட்டன். இல்லையப்பா!

பத்:- உந்த சூட்கேஸ் டிறங்குப் பெட்டியனைப் பாக்கட்டே?

கோ:- அதுகளுக்கை ஏன் போகுது கடிதம்? அதுகள் எல்லாம் பூட்டிக் கிடந்ததுகள்! அதுகளுக்கை உடுப்புகள் நகைய எல்லோ கிடக்கு?

- பத்:- (கோபித்து) கோமளம்! நீதான் எடுத்து எங்ஙையோ வைச்சிருக்கிறாய்!
- கோ:- ஏன் என்னிலை பாயிறியள்? நான் ஏன் எடுக்கிறன் அதை?
- பத்:- ஒருவேளை கடிதத்தைக் காத்தெடுத்துக் கீழை போட, நீ அதையும் சேத்துக்கூட்டி அள்ளிக் குப்பைக் கூடேக்கை போட்டியோ?
- கோ:- நான் ஏன் அப்பிடிச் செய்யிறன்? எனக்கென்ன மூளை யில்லையா? அப்பிடி ஏதும் விழுந்துகிடந்தா, எடுத்து மேசேலை வைப்பன்.
- மத்:- (எரிச்சலாக) அப்ப எங்கை கடிதம்?
- கோ:- எனக்கு எப்பிடித் தெரியும்? வைச்ச உங்களுக்கே தெரியேல்லை!
- பத்:- (பதட்டப்பட்டு) இப்ப என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல் லையே! நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கு. இன்ரவியூ தொடங்கப் போகுது!
- கோ:- இஞ்சாருங்கோ, நான் கேக்கிறதுக்குப் பதில் சொல்லுங்கோ! எப்ப வந்தது கடிதம்?
- பத்:- (எரிச்சலாக) மனிசனுக்கு இருக்கிற எரிச்சல் காணாதெண்டு நீ வேறே கேள்வி கேக்கிறியா? நான் பதில் சொல்லவா? (ஏளனமாகச் சிரிக்கிறான்)
- கோ:- கோபிக்காதேங்கோ! உங்களுக்குச் சரியான மறதி. நான் உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தப் பாக்கிறன், ஒருவேளை கடிதம் வந்தஉடனே அதை வாங்கிப் பொக்கட்டிலை வைச்சுக் கொண்டு, எங்கையாவது வெளிலை போய், போன இடத் திலை கடிதத்தைப் போட்டிட்டியளோ?
- பத்:- என்ன கோமளம் உன்ரை கதை? நான் அப்பிடிச் செய்யிறனே? எத்தனை வரியம் காவல் இருந்து எவ்வளவு ஆவலாக வாங்கின கடிதம்? வாங்கிப் பக்குவமா மேசேலை வைச்சுளுப்பா!
- கோ:- ஒருவேளை சேட்டோடை லோன்றிக்கு அனுப்பீட்டியளோ?
- பத்:- சீ! உதென்ன கதை? நான் வீட்டிலைதான் வைச்சுளுன். உது ஆரோ எடுத்திருக்கினம்! எங்கை அவன் சிலன்? அவனைக் கூப்பிடு!
- கோ:- ஏன் சிலன் எடுத்திருப்பன் எண்டோ? அவன் ஏன் உதை எடுக்கிறான்?
- பத்:- நீயும் எடுக்கேல்லை எண்டா, வேறே ஆர்? அவன்தான்! நேரமும் போகுது. கூப்பிடு அவனை இஞ்சை! (உரத்தகுரலில் சிலன்! சிலன்!

- கோ:- அவன் உந்த அறேக்கை வாறதும் இல்லை!
- பத்:- (கோபித்து) நல்லா வாறவன். இந்த மேசேலை தன்ரை புத்தகங்களைப் போடுறவன். இதிலே இருந்து எழுதாறவன்! (உரத்தகுரலில்) சிலன்! சிலன்!
- சிலன்:- (வந்து) என்னம்மா?
- கோ:- இஞ்சை அப்பா வரட்டாம்.
- சில:- என்னப்பா?
- பத்:- சிலன்! இந்த மேசேலை இருந்து ஒரு கடிதம் எடுத்தனியே?
- சில:- இல்லைப்பா.
- பத்:- உனக்குத் தெரியாமல் கிரியாமல்?
- சில:- இல்லைப்பா. நான் உதிலே இருந்து ஒண்டும் எடுக்கேல்லை!
- பத்:- (கோபமாக) நொருக்கிப்போடுவன். உள்ளதைச் சொல்லு!
- கோ:- அவனை நொருக்கினாக் கடிதம் வருமே? அதை வடிவாத் தேடுங்கோ. அவனிலே ஏன் பாயிறியள்?
- பத்:- டேய் சிலன்! சிலவேளை உன்ரை புத்தகம் கொப்பியனை இந்த மேசேலை கொண்டந்து வைக்கிறனியல்லே?
- சில:- ஓமப்பா. போட்டுட்டு, உடனை எடுத்திடுவன்.
- பத்:- போட்டுட்டு எடுக்கேக்கை இந்தக் காயிதத்தையும் சேத்து எடுத்திருக்கிறாய் என்ன?
- சில:- (கலங்கி) இல்லைப்பா! நான் எடுக்கேல்லை எண்ணுறன்!
- பத்:- இந்த மேசேலை புத்தகம் கொப்பியனைப் போடவேண்டாம், இதிலே இருக்க வேண்டாம் எண்டு. எத்தனை நாள் சொல்லியிருக்கிறன்? சிலன்! சொன்னனாலே இல்லையோ?
- சில:- (பயந்து) சொல்லியிருக்கிறியள் அப்பா!
- பத்:- அப்ப பிறகும் ஏன்ரா இதிலே வந்து இருக்கிறனி?
- சில:- எப்பவாவது இரவிலே வீட்டுவேலை செய்யவேண்டியிருந்தா, உதிலே இருக்கிறனாப்பா.
- பத்:- அதுக்கும் ஏன் இதிலே இருப்பான்? உன்ரை மேசேலை இருந்து செய்யலாமே?
- கோ:- உந்த மேசை விளக்குக்காகத்தான். அவனுக்கும் ஒரு ரேபிள் லாம்ப் வாங்கிக் குடுங்கோ!
- பத்:- ரேபிள் லாம்ப் வாங்கக் காசெங்கை இருக்கு? மாதம் முடியக் காசும் முடிஞ்சு போகுது. பொறு, பொறு! பதவி உயர்வு வரட்டும். வந்தாச் சம்பளம் உயரும். அப்ப வாங்கித் தாறன்.
- கோ:- அதுக்குத்தான் கடிதத்தை காணைல்லையே!
- பத்:- இவன் சிலன் ஒண்டிலும் கவனமில்லை! ஒண்டிலும் ஒழுங்

கில்லை! உங்கை [பார் அவன்ரை அறேக்கை புத்தகம்
கொப்பியள் கிடக்கிற மாதிரியை! பொறுக்கி அடுக்கடா!

கோ:- நீங்கள் இப்ப இன்ரவியுவுக்குப் போறதை விட்டுட்டு
சீலன்ரை கொப்பியள் புத்தகங்களை அடுக்கப்போறியளே?

பத்:- கோமளம். அப்ப கடிதம் எங்கை போயிருக்கும்? எனக்
குத் தலை சுத்தாது! நேரமும் போகுது!

கோ:- வேர்த்து வழியுது. வேர்வையைத் துடைச்சுட்டு, உப்பிடி
உந்தக் கதிரேக்கை இருங்கோ! நான் தேடித் தாறன்.
வைக்கேக்கை ஞாபகமா வைக்கேல்லை. சரியான மரண
மறதி உங்களுக்கு! இப்ப நிண்டு அந்தரப்படுறியள்!

பத்:- ஒருவேளை அவன் சின்னவன் சதீஸ் எடுத்திருப்பனோ?

கோ:- ஆக ஐஞ்சு வயது. அவனுக்கேன் உதை? (சிரிக்கிறாள்)

பத்:- எடுத்துத் தோணி கப்பல் செய்து விளையாடியிருப்பன்.

கோ:- சும்மா எல்லாரிலும் சந்தேகப்படாமல் இருங்கோ. நான்
தேடுறன்.

பத்:- எங்க வீட்டிலே இனி வேறே ஆரீ? என்ரை அம்மாதான்
ஒருவேளை அவ எடுத்திருப்பவோ?

கோ:- (நக்கலாக) ஒஹ, மாமிதான். கூப்பிட்டு விசாரியுங்கோ!
(சிரிக்கிறாள்)

பத்:- அவவையும் ஒருக்கா விசாரிச்சிடுவம். கடிதத்தைக்கா
ணைல்லையே! அம்மா! அம்மா!

அம்மா:- (வந்து) என்னடா பத்மராஜா! என்னடா?

பத்:- இந்த மேசேலை இருந்து ஒரு கடிதம் எடுத்தனியே அம்மா?

அம்:- (சிரிப்புடன்) எனக்குக் கடிதத்தை ஏன்ரா? கடுதாசியை
ஏன்ரா?

பத்:- ஒருவேளை கீழை விழுந்து கிடக்க, வெறும் கடதாசி எண்டு
நினைச்சு, எடுத்து வெத்திலை கித்திலை மடிச்சியோ?

அம்:- டேய் பத்மராஜா! எனக்கு வெத்திலை வைக்க வெத்திலைப்
பெட்டி இருக்கடா.

பத்:- அதுதான்மா எடுத்தனியோ எண்டு சும்மா கேட்டனான்.
கோபியாதை! கோபியாதை!

அம்:- என்ன கடிதமடா அது? முக்கியமான கடிதமோ?

கோ:- மாமி! அது பதவி உயர்வுக்கு, நேர்முகப் பரீட்சைக்கு, வரச்
சொல்லி வந்த அழைப்புக் கடிதம். எங்கையோ வைச்சுட்டு
மறந்து போய் நிண்டு அந்தரப்படுறார்.

அம்:- உவன் சின்னன்லை இருந்தே உப்பிடித்தான்! ஒண்டிலும்
கவனமில்லை! ஒழுங்கில்லை! போட்டது போட்ட இடத்திலை,
நான் தான் எடுத்து வைக்கிறது.

கோ:- பாத்தியளே, நீங்கள் சீலனை திட்ட, அம்மா உங்களைத் திட்டு!

பத்:- (எரிச்சலாக) தெரியாமல் கேட்டுட்டனம்மா, உள்ள அந் தரத்துக்கை நீயும் திட்டாதை!

அம்:- பொறுப்புணர்ச்சி இல்லை! வயது நாப்பத்தைஞ்சாயும் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லை!

பத்:- அம்மா! உப்பிடிக் கதைச்சுக்கொண்டு போனியெண்டா, எனக்கு விசர் வரும்! நேரமும் போகுது! இன்ரவியு முடியப்போகுது!

கோ:- கத்தாதேங்கோ. துவாயை எடுத்து முகத்தைத் துடைச் சுட்டு இந்தக் கதிரேலை இருங்கோ!

பத்:- (கவலையாக) நேரம் போச்சு! இனிக்கடிதம் கிடைச்சாலும் இன்ரவியுவுக்குப் போகேலாது! உடுப்பைக் களட்டுவம், இந்த சேட்டிபிக்கேற்றுகளாலும் ஒரு சுகமும் இல்லை! இன் ரவியுவும் போச்சுது! எல்லாத்தையும் கட்டி, ஒரு மூலைக்கை போடுவம்!

கோ:- ஒருவேளை வாற வரியம் அழைப்பு வந்தா? எல்லாத்தையும் பத்திரமா ரூபகமா அடுக்கி வையுங்கோ, எங்கையாவது!

பத்:- (வெறுப்பாக) அலுமாரி அடித்தட்டிலை போடுறன். கிடக்கட் டும்.(உள்ளே சென்று கடிதத்துடன் திரும்பிவந்து சந்தோஷ மாக) இஞ்சை பார் கோமளம், கடிதத்தை! எஸ். பத்ம ராஜா. ஒ எனக்கு வந்த அதே இன்ரவியு கடிதம்தான்!

கோ:- உதுக்கை வைச்சுட்டா உலகமெல்லாம் தேடி அலைஞ்ச லீங்கள்?

அம்:- நான் சொன்னனே மருமேள், உவன் உப்பிடத்தான். ஆத்திலை போட்டுட்டு குளத்திலை தேடுறவன்! (சிரிக்கிறாள்)

பத்:- (மகிழ்ச்சியாக) கடிதம் பக்குவமா, பாதுகாப்பா இருக்கட்டு மெண்டு நான் தான் இதுக்கை கொண்டந்து வைச்சது! மறந்திட்டன்!

கோ:- பொருள்களை எப்பவும் வழக்கமாக வைக்கிற இடத்திலை வைக்கவேணும்! பக்குவம் பாதுகாப்பெண்டு புது இடங் களைத் தேடப்போனா, பிறகு குழப்பம்தான்!

பத்:- சரி கோமளம் நேரம் இருக்கு. நான் ஓடுறன். இன்ரவியு வுக்கு!

கோ:- பொறுங்கோ. நல்லாக் களைச்சப் போனியள். தண்ணி குடிச் சிட்டுப் போங்கோ.

பத்:- தண்ணி குடிச்சுக்கொண்டு நிக்க, இன்ரவியு முடிஞ்சு போமப்பா!

- கோ:-** உப்பிடியே போனா, அவங்கள் கேக்கிற கேள்வியளுக்கு சரியா மறுமொழி சொல்ல மாட்டியள். நீங்கள் தலை இழுத்து முகத்துக்குப் பவுடர் பூசங்கோ. நான் ஒருநிமிசத்திலே ரீ தாறன்.
(கோமளம் ஓடுகிறாள். சிலநிமிடங்களில் திரும்பி தேவீர் கிளாகடன் வருகிறாள்)
- பத்:-** சரி நான் ரெடி.
- கோ:-** இந்தாருங்கோ ரீ. நானும் ரெடி.
(தேவீரைக் கொடுக்கிறாள்)
- பத்:-** (தேவீரைக் குடித்து விட்டு) சரி வாறன்.
- அம்:-** மோட்டச் சைக்கிள். கவனமாப்போடா!
(பத்மராஜா மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி வேகமாக ஓடுகிறான்)

காட்சி 4

- இடம்:** யாழ்ப்பாணம். கல்விக் கந்தோர்.
(பத்மராஜா அவசரமாக வருகிறான்)
- குமா:-** ஓ பத்மராஜா. போட்டு வந்துட்டியா? கெட்டிக்காறன் தான்! கடிதம் கொண்டந்தியா?
- பத்:-** விடுவனா? இஞ்சை இருக்கு. என்ன குமாரதாசன், இன் ரவியூ முடிஞ்சதா?
- குமா:-** இப்பதான் தொடங்கினது. இன்னும் எங்கடை ரேண் வரேல்லே. பத்மா, நீ இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு சேட்டிபிக் கேற்ஸ் எடுத்தந்திருக்கிறாய். உனக்கு இந்த முறை புறமோசன் கட்டாயம் கிடைக்கத்தான் போகுது!
(சிரிக்கிறான்)
- பத்:-** என்னடா குமார் சிரிக்கிறாய்? எனக்கு கிடையாமல் போகுமா?
- குமா:-** நல்ல நம்பிக்கையோடதான் இருக்கிறாய்! ஆ? எங்கை சேட்டிபிக்கேட்டைப் பாப்பம். புறமோசன் வருமோ எண்டு. (சிரிக்கிறான்)
- பத்:-** இந்தா பார். (ஃபைலைப் பார்த்துப் பதறி) எட மற்ற சேட்டிபிக்கேற்றுக்களைக் காணேல்லையே! இந்தக் கடிதம் கிடைச்ச புளுகத்திலே, இதைத் தூக்கிப் ஃபைலுக்கை போட்டுக்கொண்டு அதுகளை விட்டுட்டு வந்துட்டன்!
- குமா:-** டேய் பத்மா! நீதான்ரா மறதி மன்னன் எண்டது!
(சிரிக்கிறான்)
- பத்:-** (பரிதாபமாக) குமார் இப்ப என்னடா செய்ய?

- குமா:- இனிப் போய் வரேலாது. அந்தச் சான்றிதழ்கள் இல்லாமலே இன்ரவியூவுக்குப் போ. நடந்ததைச் சொல்லு.
- பத்:- (கவலையாக) எவ்வளவு பாடுபட்டுத் தேடிவைச்ச சான்றிதழ்கள்! இந்தச் சந்தர்ப்பம் இனி எப்ப கிடைக்கப் போகுது?
- குமா:- கவலைப்படாதையடா பத்மா! அது கிடைக்கிறதானாகக் கிடைக்கும்! (ஃபலைப் வாங்கிப் பார்த்து) டேய் பத்மா உன்ரை கடிதத்தைப் பார்!
- பத்:- (பதறி) என்ன? என்னடா குமா?!
- குமா:- இதிலே உள்ள திகதியைப் பார்!
- பத்:- (பதறி) என்ன திகதி?
- குமா:- (7. 10. 86) இது நேற்றையில் திகதியடா!
- பத்:- உண்மையா? இஞ்சை தாடா பாப்பம். (வாங்கிப்பார்த்து ஏங்கி) ஓமடா குமாரதாசன்!
- குமா:- உன்ரை இன்ரவியூ நேற்று முடிஞ்சது! (சிரிக்கிறான்)
- பத்:- (கவலையாக) இன்ரவியூ கடிதம் கிடைச்ச புளுகத்திலே திகதியைக் கூடச் சரியாப் பாக்காமல், கடிதத்தைக் கொண்டு போய் அலுமாரி அடித்தட்டிலை வைச்சுட்டன், பாதுகாப்பாக! அட அருமையான சந்தர்ப்பம் கைநழுவிப் போச்சே!
- குமா:- அது கைநழுவிப் போகேல்லையடா பத்மா! வாற வறியம் திரும்பி வரும்! அப்ப நானும் வருவன்! நீ இதுகளையெல்லாம் பத்திரமாக அடுக்கி வைச்சிருந்திட்டு, வரேக்கை ஞாபகமாக எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வா! (பலமாகச் சிரிக்கிறான்)

இலங்கை வாடுவூலி

8. 10. 86

பருவத்தே பயிர் செய்

பாத்திரங்கள்:

ராசநாயகம்	- குடும்பத் தலைவர்
கனகம்	- அவரது மனைவி
பவானி	- அவர்களது மகள்
சந்திரன்	- அவர்களது மகன்
மோகன	- சந்திரனது காதலி
ரவீந்திரன்	- குடும்ப நண்பன்

காட்சி 1

இடம்: யாழ்ப்பாணம். ராசநாயகம் வீடு.

கனகம்:- இஞ்சாருங்கோ, பிள்ளை பவானியின்ரை கலியாணத்தைக் கொஞ்சம் அக்கறையாப் பேசிப் பொருத்துங்கோவன்!

ராசநாயகம்:- கனகம், என்ன சொல்லுராய்? பேசிக்கொண்டு தானே இருக்கிறன்.

கன:- (வெறுப்பாக) பேசறியன் பேசறியள், பத்து வரியமாக! பெட்டைக்கு வயது முப்பதாச்சு!

ராச:- சும்மா கலியாணம் எண்டுட்டுக் கண்டவனுக்கும் செய்ய முடியுமே? பொருத்தமாயல்லே வரவேணும்?

கன:- எத்தினை பொருத்தமான கலியாணம் வந்தது இதுவரேலை! ம்! (பெருமூச்சு விடுகிறாள்)

ராச:- எங்கை வந்தது? கனகம். ஒண்டுகூடப் பொருத்தமா வரேல்லே.

கன:- உப்பிடி நுணுக்கம் பாத்தா ஒண்டும் தான் பொருந்தாது!

ராச:- (உருக்கமாக) கனகம், சாதாரண குடும்பமெண்டா ஒண்டையும் பாக்காமல் மாப்பிளையையும், உத்தியோகத்தையும் பாத்துட்டுக் கல்யாணம் செய்திடலாம். எங்களுடையது சாதிக்காறக் குடும்பம். பரம்பரைக் கௌரவமுள்ள குடும்பம். இப்பவும் செல்வம் செல்வாக்காய் இருக்கிறம்!

- கன;- (கிண்டலாக) ஓ செல்வம் செல்வாக்கான குடும்பமெண்டர் பொம்பிளைப் பிள்ளையள் வாழாமல் இருக்கவேணுமாக்கும்!
- ராச;- கனகம். பகிடி விடாதை! பேசாமல் இரு!
- கன;- கடைசியாகப் பேசிவந்த கலியாணத்தைச் செய்யுங் கோவன்!
- ராச;- பொடியன் என்ன, ஒரு வாத்திதானே? ட்றெயின்ட் ரீச்சர்.
- கன;- அதுகும் உத்தியோகம் தானே? அவனுக்குச் செய்தா என்ன?
- ராச;- நாங்கள் குடுக்கப்போற சீதனைத்தின்ரை பெறுமதி என்ன? வீடுவளவு, வயல், காசு ஒரு லட்சம், இவ்வளவையும் ஒரு சாதாரண றெயின்ட் ரீச்சருக்குக் குடுக்கட்டே?
- கன;- அவனுக்கா குடுக்கிறியள்? உங்கடை பிள்ளைக்குத் தானே?
- ராச;- ஒரு எஞ்ஜினியர் டாக்குத்தருக்குக் குறைஞ்சு பிள்ளையைக் குடுக்க மாட்டன்!
- கன;- (கிண்டலாக) பிள்ளையை மட்டுமில்லை, இந்தப்பொருளையும் குடுக்க மாட்டியள்! எனக்குத் தெரியும். இந்தப் பொருளைக் கைவிட மனமில்லாமல்தானே, பிள்ளையையும் கட்டிக் குடுக்காமல் வைச்சிருக்கிறியள்?
- ராச;- (கோபமாக) சும்மா விளக்க குறை பேசாதை! அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும் என்றை பிள்ளைக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்க!
- கன;- போன மாதமும் ஒரு எஞ்சினியர் பேரி வந்தது...
- ராச;- அவன் சாதி குறைவல்லே?
- கன;- என்ன குறைவு? எங்கடை சாதிதான். வெள்ளாம் சாதி.
- ராச;- (பெருமையாக) வெள்ளாம் சாதி! என்றை குலம் கோத்திரம் உனக்குத் தெரியுமல்லே?
- கன;- (வெறுப்பாக) இந்தக் காலத்திலை ஆர் சாதியைப் பாக் கிறுன்? நீங்கள் சாதிக்கை சாதி பாருங்கோ!
- ராச;- பாக்கிறவன் பாக்கட்டு. பாக்காதவன் விட்டடு. அது நான் பாப்பன்! (சிரிக்கிறார்)
- கன;- (நக்கலாக) உங்கடை சாதிப் பெருமையைப் பற்றித்தான் இப்ப எல்லாரும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! (சிரிக்கிறார்)
- ராச;- ஓ பேசுறங்கள் தான்! உனக்கு என்ன தெரியும் அது பற்றி?
- கன;- இவள் பவானியாலை தமையன் சந்திரனும் கட்டாமல் இருக்கிறுன்! அவனுக்கும் வயது முப்பத்தைஞ்சு ஆச்சு!

- ராச:- அவனை ஆர் கட்டவேண்டா மெண்டது!
- கன:- சந்திரன் தங்கச்சிக்குக் கலியாணம் நடவாமல் தான் கட்டமாட்டானாம்!
- ராச:- இவளுக்கு எங்களிடடை வேண்டிய சீதணம் இருக்கு. அவனைக் கட்டச் சொல்லு!
- கன:- அவன் கட்ட, நீங்கள் விட்டாத்தானே? அவனுக்கு வாற பொம்பிளைக்கும் சாதி, காசு பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறியள்!
- ராச:- ஓ வாற இடம் எனக்குத் திருப்தி எண்டாத்தான், சம் மதிப்பன்!
- கன:- (சோகமாக) அப்ப பிள்ளையள் கலியாணம் கட்டின மாதிரித்தான்!
- ராச:- கனகம் அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ பேசாமல் போ! (பவானி வருகிறாள்)
- பவா:- (வந்து) அம்மா. சும்மா ஏன் சண்டைபிடிக்கிறியள்?
- கன:- எங்களுக்கு வேறே என்ன சண்டை பிள்ளை? உன்னுடைய கலியாணம் பற்றித்தான்...
- பவா:- என்னுடைய கலியாணத்துக்காக நீங்கள் வீணாச் சண்டைபிடியாதேங்கோ!
- கன:- சண்டை பிடியாட்டாக் கலியாணம் நடவாது. (சிரிக்கிறாள்)
- பவா:- நடவாட்டாப் போகட்டம்மா! வீட்டிலே சண்டை வேண்டாம். நிம்மதியா இருப்பம்.
- ராச:- பிள்ளை பவானி, கொம்மா குலம் கோத்திரம் உத்தியோகம் செல்வம் ஒண்டையும் பாராமல், உனக்குக் கலியாணம் கட்டி வைக்கப் பாக்கிறா. அப்பிடிப் போக உனக்குச் சம்மதமா?
- பவா:- அப்பா, நான் உதுகள் ஒண்டும் பாக்கிறதில்லை! மனிசர் எல்லாருமே ஒரு சாதி எண்டதுதான் என்னுடைய கருத்து!
- ராச:- ஓ! அப்ப நீ கொம்மாவுக்கும் ஒரு படி மேலை போட்டாய்! நீங்கள் பாராட்டா விடுங்கோ. நான் எல்லாம் பாத்துத் தான் செய்து வைப்பன்!
- பவா:- அப்பா என்னவாய் இருந்தா என்ன. வீட்டிலே என்னை யிட்டுச் சண்டை வேண்டாம்.
- ராச:- இஞ்சை கொம்மா நிம்மதியா இருக்கவிடா. நான் வாறன். (ராசநாயகம் வெளியே போகிறார். மற்ற இருவரும் வீட்டினுட் செல்கிறார்கள். சில நிமிடங்களில் ரவீந்திரன் வருகிறான்)
- ரவீந்திரன் (வந்து) பவானியக்கா! பவானியக்கா!
- பவா:- (வந்து) ஓ! ரவீந்திரன். இப்பதானே யாழ்ப்பாணம்

ரவுணிலை இருந்து வாராய்? நான் சொன்ன புத்தகங்கள் மகசீன்கள் வாங்கியந்தனியே?

ரவீ:- இந்தாருங்கோ அக்கா. (புத்தகங்களைக் கொடுத்து) என்னக்கா ஒரு மாதிரி இருக்கிறியள்?

பவா:- ஒண்டும் இல்லை ரவி.

ரவீ:- ஏதோ இருக்கு. மழுப்பூறியள். முகபாவம் சொல்லாது!

கன:- பவானி அக்காவுக்குக் கலியாணம் பொருந்தாதில்லை எண்டு, நானும் ராசநாயகம் மாமாவும் சண்டை பிடிச்சனாங்கள். அதுதான்!

ரவீ:- கனகம் மாமி. எங்கடை அக்கா சுசீலாவுக்கு என்ன சீதணம் இருந்தது? நாங்கள் அவவைக் கட்டிக்குடுத்தும் மூண்டு வரியமாகுது. பவானி அக்காவுக்கா பொருந்தாது? எவ்வளவு சீதணம் இருக்கு!

கன:- இந்தச் சீதணம் தான் தம்பி இவளின்ரை கலியாணத்துக்குத் தடையாய் இருக்கு! பொருளைக் கைவிட மனமில்லாததாலே, அவர் கலியாணத்தைப் பொருந்தாறூரில்லை!

ரவீ:- பவானி அக்காவுக்கு ஏன் சீதணத்தை? அக்காவின்ரை அழகுக்குச் சீதணம் இல்லாமலே ஆரன் கொத்திக் கொண்டு போயிருவன்! (சிரிக்கிறான்)

பவா:- என்னடா ரவி, பகிடி பண்ணுறியா? எனக்கு இப்ப வயது முப்பது!

ரவீ:- முப்பதெண்டாக் கிழவியா அக்கா? (சிரித்து) நீங்கள் இப்பவும் அழகுதான்!

கன:- சரி, சரி. பகல் முழுக்கக் கடேலை நிண்டு களைச்சுப்போய் வந்தனி. போய்ப் சாப்பிட்டுக் களை ஆறு.

ரவீ:- ஓம் மாமி. கடேலை நிண்ட நிலையாய் நிண்டது. கால் கடுக்குது. நான் வாறன்.

பவா:- நாளைக்குப் போகேக்கை வந்திட்டுப்போ. என்ன ரவீந்திரன்?

ரவீ:- ஓமக்கா. (ரவீந்திரன் போகிறான்)

கன:- பிள்ளை பவானி. உவன் ரவியை அடிக்கடி இஞ்சை கூப்பிடாதை!

பவா:- (பரிதாபமாக) அம்மா! இஞ்சை வீட்டிலே என்ளுடை பேச ஆர் இருக்கினம்? அப்பா வீட்டிலேயே இருக்கிறதில்லை. உனக்குச் சமைக்கவும் அப்பாவோடை சண்டை பிடிக்கவும்தான் நேரம் சரி. அண்ணை கொழும்பிலே. எனக்குப் பேசிப்பறைய, ரவியை விட்டா ஒரு ஆத்மா

இல்லை. தட்டத்தனிய இருந்து முளிசிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்!

கன:- பவானி, அவன் ஒரு இளந்தாரிப் பொடியன்.

பவா!:- என்னையும் விட ஐஞ்சு வயசு குறைவு.

கன:- எண்டா, இளந்தாரிதானே பிள்ளை?

பவா:- (உருக்கமாக) அம்மா, எனக்கு ரவியைத் தவிர வேண்டியதைச் செய்துதர, வாங்கித்தர, ஆர் இருக்கினம்? துணிமணி வாங்குவிப்பன். புத்தகம் சஞ்சிகை வாங்குவிப்பன். இதுகளும் இல்லையெண்டா, எனக்குப் பொழுதே போகாது! விசர்தான் பிடிக்கும்!

கன:- விசர் உனக்கு மட்டும் இல்லைப்பிள்ளை. கொப்பருக்கும் தான்! எனக்கும் பிடிக்கும் போலை தான் இருக்கு, எல்லாம் இப்பிடியே போய்க்கொண்டிருந்தா! ம்! (பெருமூச்சு)

காட்சி 2

இடம்:- யாழ்ப்பாணம் - ராஜநாயகம் வீடு.

ரவீந்திரன்:- (வந்து) பவானி அக்கா! பவானி அக்கா!

பவானி:- (வந்து) ஓ ரவி, வந்துட்டியா? நிண்டுகொள் வாறன். (உள்ளே போய் வந்து காசைக் கொடுத்து) இந்தா இதிலே நூறு ரூபாய் இருக்கு. நான் சொன்ன துணி ரூபகம் இருக்குத்தானே?

ரவீ:- என்னக்கா, ஏதும் விசேஷமே? (சிரிக்கிறான்)

பவா:- அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை. ஏன் கேட்டனி?

ரவீ:- இல்லை, துணியெல்லாம் வாங்கிச் சட்டையள் தைக்கிறியள்? (சிரிக்கிறான்)

பவா:- எனக்கு இதுதானே பொழுதுபோக்கு? உனக்குத் தெரியாதா? ரவீந்திரன் அப்பிடி ஏதும் விசேஷம் எண்டா உனக்குத் தெரியாமலா? (சிரித்து) நான் அடிக்கடி ரவுணுக்குப் போகப் பஞ்சிப்பட்டு உன்னிட்டைத்தாறன். ஏன் உனக்குக் கஷ்டமா?

ரவீ:- என்னக்கா சொல்லாறியள்? உங்களுக்கு உதவி செய்யிறது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கு தெரியுமா? நான் சும்மா கேட்டன் பிழையா விளங்காதேங்கோ!

பவா:- (சோகமாக) ரவி, அப்பாவின்ரை சாதிவெறி அடங்கூற அண்டைக்குத்தான் எனக்குக் கலியாணம்! (சிரிக்கிறான்)

- ரவி:- ஓ ராசநாயகம் மாமா பெரிய சாதிக்காறந்தான்!
- பவா:- (வெறுப்புடன்) சாதியை என்ன செய்யிறது? கழுவிக்குடிக்கிறதா?
- ரவி:- ராசநாயகம் மாமாவுக்குப் பெருமைதானே?
- பவா:- பெருமை எண்டு அவரே சொல்லிக் கொண்டு திரிய வேண்டியதுதான்!
- ரவி:- அக்கா உங்களைப் பாக்க எனக்குப் பாவமாயிருக்கு!
- பவா:- ரவி, ஏன் அப்பிடிப் பாவம் பாக்கிறாய்?
- ரவி:- (அனுதாபமாக) பெரிய கௌரவமான குடும்பம். சீதணம், அழகு, எல்லாம் இருந்தும் வாழாமல் இருக்கிறியளே!
- பவா:- ஓம் ரவி. பாவம்தான்! காசு இருக்கிற பாவம்! (சோகமாகச் சிரிக்கிறாள்)
- ரவி:- நாங்கள் ஒண்டும் இல்லாதனங்கள். அக்காவுக்குக் கவியாணம் செய்துட்டம். இப்ப அவவுக்கு ஒரு பிள்ளையும் இருக்கு.
- பவா:- சரி சரி, ரவி, உதுகளைப் பற்றிப் பேசாதை!
- ரவி:- அக்கா உங்களிட்டை இருக்கிற காசுக்கும் அழகுக்கும்...
- பவா:- என்றை அழகை நீதான் புகழவேணும்! (சிரித்து) சரி நேரமாகுது போட்டுவா!
- ரவி:- ஓமக்கா சரியா எட்டரை மணிக்குக் கடேலை நிக்கவேணும். இல்லாட்டா முதலாளி பேசுவர். இனி உந்தக் கல்லுண்டாய் வெளிக்காலை சைக்கிள் உளக்கவேணும்.
- பவா:- ஏன் ரவி ஓடுறது கஷ்டமா.
- ரவி:- கல்லுண்டாய் வெளி. சரியான காத்து.
- பவா:- அப்ப கடைக்குப் போய்ச் சேரவே களைச்சுப் போவியே?
- ரவி:- களையோ? களைக்கு ஒருக்கா இருக்கவும் முடியாது! மாலை ஏழு மணிவரையும் ஒரு நிலையாய் நிக்கவேணும். இவ்வளத்துக்கும் சம்பளம் ஆக மாதம் 250 ரூபாய்
- பவா:- அப்ப உதை விட்டுட்டு வேறை வேலை பாக்கலாமே? (சோகமாக) வேறை என்ன வேலை? எங்கை இருக்கு? ஆர் தருகினம்?
- பவா:- வெளிநாடு போய் உழைக்கலாமே?
- ரவி:- வெளிநாடா? அதுக்கும் காசு வேணுமே! பவானி அக்கா நாங்கள் அன்றாம் சோத்துக்கே கஷ்டப்படுற ஏழையள். வெளிநாடு போறது பற்றி நினைச்சும் பாக்கேலாது!
- பவா:- (அனுதாபமாக) ரவி, உன்னைப் பாக்க எனக்குப் பாவமா இருக்கு!

- ரவீ:- (சோகமாக) அக்கா என்னைப் பாத்து அனுதாபப்படா தேங்கேர. நான் ஏழையாப் பிறந்திட்டன். அம்மா, தம்பி தங்கச்சி எல்லாருக்கும் அடிச்சுக்குடுக்க வேண்டியது என்னுடைய கடமை. இதுதான் என்னுடைய தலைவிதி!
- பவா:- நான் பணக்காரியாப் பிறந்திட்டன். இதுதான் என்னுடைய தலைவிதி! (சிரிக்கிறாள்) இப்பிடியே இருக்க வேண்டியதுதான்!
- ரவீ:- சரி அக்கா, நான் போட்டுவாறன் (ரவீந்திரன் போகிறான்)

காட்சி 3

- இடம்:- கொழும்பு. கோல்ஃபேஸ் திடல்.
- மோகன:- சந்திரன், நாங்கள் இன்னும் எத்தனை நாளைக்குக் கோல்ஃபேசிலே சந்திச்சுக் காதலிச்சுக் கொண்டிருக்கிறது?
- சந்திரன்:- அப்ப என்ன மோகன மவுண்ட்லெவினியாவிலே சந்திப்பம் என்று சொல்லுறியா? (சிரிக்கிறான்)
- மோ:- (ஊடலாக) பெரிய சிரிப்புத்தான்! என்ன நெடுகக் காதலிச்சுக் கொண்டிருக்கப் போறியளா?
- சந்:- மோகன, காதலிக்கிறத்திலைதான் திறில்! கல்யாணத்தில் என்ன திறில் இருக்கு? (சிரிக்கிறான்)
- மோ:- இப்ப ஐஞ்சு வரியமாக ஒரே திறிலே அனுபவிச்சு, எனக்குத் திறிலே அலுத்துப்போச்சு!
- சந்:- காதல் திறில் அலுத்துப் போச்சா? இனி கல்யாணத் திறில் வேணுமா? (சிரிக்கிறான்)
- மோ:- சந்திரன் நீங்கள் இன்னும் வீட்டிலே சொல்லாமல் இருக்கிறியள்!
- சந்:- மோகன, சொல்லத்தான் போறன். அப்பா என்ன சொல்லுவரோ என்று பயமாயிருக்கு!
- மோ:- சந்திரன், உங்களுக்கு ஒரு பொறுப்பும் இல்லையே?
- சந்:- தங்கச்சி இருக்கிறாள். ஆன அவளுக்கு வேண்டிய சீதணம் இருக்கு.
- மோ:- அப்ப எதுக்குப் பயம்? ஏன் தயங்க வேணும்?
- சந்:- முந்தியே சொல்லியிருக்கிறன் மோகன. அப்பா ஒருமாதிரி என்று.
- மோ:- என்னமாதிரி?
- சந்:- சாதி, குடும்ப கௌரவம், அந்தஸ்து என்று பேசிக்கொண்டு நிப்பர்.
- மோ:- சந்திரன் நீங்கள் என்ன சாதி?

- சந்:- நான் பெரிய உயர்ந்த சாதியெண்டு அப்பா சொல்லி கொள்ளுறார். (சிரிக்கிறான்)
- மோ:- அப்ப நீங்கள்? (சிரிக்கிறான்)
- சந்:- மோகனா நான் சாதி பாக்கிறதே இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரேலை மனிதர் எல்லாரும் ஒரு சாதி!
- மோ:- எங்களுடைய அடியும் யாழ்ப்பாணம் தான். நாங்கள் இப்ப மூண்டு தலைமுறையாக கொழும்பிலை இருக்கிறம். நாங்கள் என்ன சாதியெண்டதே மறந்துபோச்சு! (சிரிக்கிறான்)
- சந்:- அதுதான் நல்லது. அதை நினைச்சுக் கொண்டு கஷ்டப் படத்தேவையில்லை, அப்பாவைப் போலே! (சிரிக்கிறான்)
- மோ:- (பயந்து) அவர் என்ன சொல்லுவரோ?
- சந்:- மோகனா, நானல்லோ அவரை வழிக்குக் கொண்டாறன்!
- மோ:- ஒருவேளை அவர் கலியாணத்துக்கு மறுத்தா?
- சந்:- நாங்களே கட்டிக்கொள்ள வேண்டியது தான்! (சிரிக்கிறான்)
- மோ:- சந்திரன், அப்ப கெதியாய்ப் பேசுக்கோ!
- சந்:- மோகனா, அடுத்தமுறை யாழ்ப்பாணம் போய் வரேக்கை ஒரு நல்ல முடிவோடை வருவன்!

காட்சி 4

இடம்: யாழ்ப்பாணம் ராசநாயகம் வீடு.

- கன:- பிள்ளை பவானி, இவன் ரவீந்திரனை சீனி வாங்கியரச் சொன்னன். ஆளை இன்னும் காணேல்லை.
- பவா:- அம்மா ரவியிட்டை ஒண்டும் கேக்க வேண்டாம், ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம் எண்டு எனக்குச் சொல்லீட்டு, நீ வேலை வாங்குறியே?
- கன:- நான் சொல்லலாமடி பெரியாள். நீ குமர்ப்பிள்ளை, கண்டதையும் கேக்கக்கூடாது!
- பவா:- அம்மா, நான் இஞ்சை வாங்க முடியாததுகளை ரவுணிலை இருந்து வாங்குவிக்கிறன். நீ இஞ்சை ஊரிலை கடைக்கே அனுப்புகுறியே?
- கன:- அவசர தேவைக்கு அனுப்பினா என்னடி?
- பவா:- அம்மா, அப்பாவுக்கு என்ன இதுகளெல்லாம் செய்ய? அவருக்கு ஊர் உலாத்து! நீ ரவீந்திரனிட்டை வேலை வாங்கு. எனக்கு உதுகள் எல்லாம் பிடிக்கேல்லை!
- கன:- அவன் மறுக்காமல் போறான். நீ ஏன்ரி குழப்பூறும்?

- பவா:- நீ ரவியை இஞ்சை வராமல் பண்ணுறதுக்கு வழி பண்ணாராய்!
- கன:- ஓ உனக்கு அந்தக் கவலை! சரி பவானி. ரவி வந்தா, அது களை வாங்கி வை. நான் பின்வளவுக்குப் போய், ஆடு மாடுகளைப் பிடிச்சுக்கொண்டு வாறன். (போகிறான்)
(ரவீந்திரன் பொருட்களுடன் சைக்கிளில் வந்து இறங்குகிறான்)
- பவா:- ஓ ரவியே? வா வா. அம்மா இவ்வளவும் காவல் நினைட்டு, இப்பதான் போற பின்வளவுக்கு.
- ரவீ:- இந்தாருங்கோ அக்கா தேயிலை சினி. கொண்டு போய் வையுங்கோ. என்ன தேத்தண்ணி போடப்போறியளே? (ரவீந்திரன் பொருட்களைக் கொடுக்கிறார். பவானி அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்)
- பவா:- இதுகளை வைச்சிட்டு வாறன். (உள்ளே போய் திரும்பி வந்து) என்ன ரவி தேத்தண்ணி போட்டா? (சிரிக்கிறார்)
- ரவீ:- வேண்டாம் அக்கா. நான் சும்மா கேட்டனா (சிரிக்கிறார்)
- பவா:- இல்லை ரவி. வேணுமெண்டாப் போட்டுத்தாறன்!
- ரவீ:- உங்கடை கையாலை தேத்தண்ணி போட்டா நல்ல ரேஸ் ராத்தான் இருக்கும்! (சிரித்து) நான் சும்மா கேட்டனா அக்கா!
- பவா:- ரவி பொறு! உனக்கு நீ போட்டுத்தர எனக்கும் ஆசை! ஒரு நிமிசத்திலை தாறன்! (பவானி வீட்டினுள் போகின்றார்)
- ரவீ:- சீ வேண்டாம். இஞ்சை வாருங்கோ அக்கா. ஒரு கதை.
- பவா:- (திரும்பி வந்து) என்ன கதை பேசப்போறாய்?
- ரவீ:- போனகிழமை ஒரு கலியாணம் பேசி வந்துதே! என்ன ஆச்சு?
- பவா:- அதுகும் குழம்பிப்போச்சு!
- ரவீ:- ஏன் சாநி சரியில்லையா?
- பவா:- அவை ஒரு லட்சம் இனம் கேட்டினம்!
- ரவீ:- காசு இருக்குத்தானே? குடுத்திருக்கலாமே?
- பவா:- அப்பாதான் முடியாதெண்டுட்டார். இனம் குத்தா அவமானமாம்.
- ரவீ:- ராசநாயகம் மாமா சீதணமே குடுக்க மனமில்லாதவர். இனமா குடுப்பார்? (சிரிக்கிறார்)
- பவா:- அப்பாவின்ரை காசும் வீட்டிலை இருக்கும். நானும் வீட்டிலை இருக்கிறன்! (சோகமாகச் சிரிக்கிறார்)
- ரவீ:- அக்கா, நான் மட்டும் ஐஞ்சு வரியம் முந்திப்பிறந்திருந்தா... (சிரிக்கிறார்)

- பவா:- (ஆவலாக) முந்திப் பிறந்திருந்தா...?
- ரவி:- உங்கடை அழகுக்கும் நல்ல குணத்துக்கும் உங்களையே கட்டியிருப்பன்! சீதணம் வாங்காமல் கட்டியிருப்பன்! (சிரிக்கிறான்)
- பவா:- (நாணத்துடன்) சும்மா பகிடி பண்ணுதை ரவி!
- ரவி:- (உணர்ச்சி பொங்க) உண்மைதானக்கா, சொல்லுறன்!
- பவா:- (உணர்ச்சியுடன்) ரவி! கலியாணத்துக்கு வயது ஒரு தடையில்லை!
- ரவி:- அக்கா இதிலை வயது மட்டுமா? காசு, கௌரவம், அந்தஸ்து --
- பவா:- (உணர்ச்சியுடன்) இதுகள் கூடத் தடையில்லை! ரவி கலியாணத்துக்கு வேண்டியது ஒரு தனியான ஆணும், ஒரு தனியான பெண்ணும்! அவ்வளவு தான்!
- ரவி:- இதொண்டையும் பாக்காமல் எல்லாரும் கலியாணம் செய்வினமா?
- பவா:- தேவையானவை செய்வினம். (சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- (பயந்து) பேசாதேங்கோ அக்கா! இனி உந்தக் கதையைப் பேசாதேங்கோ! நான் சும்மா ஒரு கதைக்குச் சொன்னன்!
- பவா:- ஏன் ரவி பேசினான் என்ன?
- ரவி:- (பயந்து) ஆற்றையன் காதிலை விழுந்தா, என்ன நினைப்பினம்?
- பவா:- என்ன நினைப்பினம்?
- ரவி:- முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படுகிறான் எண்டு பிழையாக விளங்கிடுவினம்!
- பவா:- கொம்புத்தேன் உச்சாரக் கொப்பிலை இருந்து ஆருக்கு என்ன பயன்?
- ரவி:- அதை ஆரும் எடுக்க வேணுமா? நிச்சயமாக அது முடவனாலே முடியாது!
- பவா:- (உணர்ச்சி பொங்க) ரவி! நீங்கள் முடவனில்லை. கை கால் உடல் வலிமையுள்ள அழகான இளைஞன்! உங்களாலே கொம்புத்தேனை எடுக்க முடியும்!
- ரவி:- (பதற்றமடைந்து) இதென்னக்கா சொல்லுறியள்? பேசாதேங்கோ! பேசாதேங்கோ!
- பவா:- பேசினான் என்ன? பயமா? என்ன பயம்?
- ரவி:- (பயந்து) பயம்தான்! நான் இஞ்சை சும்மா வந்துபோறதே மாமாவுக்குப் பிடிக்கேல்லை! இந்தக் கதையைக் கேட்டா, அடிச்சுத் துரத்தீடுவர்!

பவா:- அவை துரத்தினு நீங்கள் ஓடிடுவீங்களா?

ரவி:- ஓடாமல் என்ன செய்யிறது?

பவா:- (உருக்கமாக) ரவி, ஆர் என்ன சொன்னாலும் நீ இஞ்சை வராமல் விட்டுடாதை! உன்னோடை ஓராளோடைதான் இஞ்சை மனம் விட்டுப் பேசக்கூடியதாயிருக்கு! நீயும் வராட்டா எனக்கு விசர்தான் பிடிக்கும்!

ரவி:- அக்கா, நீங்கள் இனிமேல் உந்தக் கதையைப் பேசேல்லை என்று சொல்லுங்கோ! நான் வாறன்!

பவா:- சரி, சரி. நான் இனிமேல் இதுபற்றிப் பேசேல்லை. சரி தானே?

பவா:- சரியக்கா. நானும் வழமைபோல் வந்து போறன். இப்ப நேரமாகுது. போட்டு வாறன்.

பவா:- நிண்டுகொள் ரவி. நான் சொன்ன புத்தகத்தை வாங்கியாறியா?

ரவி:- சரி அக்கா.

(பவானி காசெடுக்க விட்டினுக்குள் போகிறாள்)

ரவி:- (தனக்குத்தானே) பவானி அக்கா என்ன சொல்லுறா? என்னை விரும்புறவா? அதுதான் தெளிவாய் சொல்லீட்டாவே! சிலேடைலை சொல்லீட்டாவே! உரிய காலத்திலே பெற்றார் கலியாணம் செய்து வைக்காததாலே ஏற்பட்ட விரக்திலே ஏற்பட்ட ஆசையாக இருக்கலாம். அப்பிடியெண்டா நான் பவானி அக்காவை... சீ! இவ்வளவு காலமும் அக்கா அக்கா என்று பழகிட்டு... அக்கா வெண்டா என்ன? இவ என்னோடை கூடப்பிறந்த அக்காவா? வயதுக்கு மூத்தவ, பக்கத்து வீடு, அடிக்கடி சந்திக்கிறது... நாக்குத் தெறிக்கப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிடக்கூடாதெண்டு அக்காவைச் சேத்துச் சொன்னு, இவ அக்காவாகி விடுவவா? அவ யாரோ, நான் யாரோ! அப்பிடியானால்... சீ! என்ன கெட்ட நினைவுகள்! இதெல்லாம் நடக்கக் கூடிய காரியமா? இப்பிடியான நினைவுகளுக்கு மனதிலே இடம் குடுக்கக் கூடாது! இப்பிடியான நினைவோடை இனிமேல் நான் பவானி அக்காவோடை களங்கமில்லாமல் பழக முடியுமா? இனிமேல் இப்பிடியான நினைவுகளுக்கு மனதிலே இடம் குடுக்கவே கூடாது! இடம் குடுக்கவே கூடாது!

பவா:- (வந்து) இந்தா ரவி.

ரவி:- (காசை வாங்கிக்கொண்டு) வாறன் அக்கா. (போகிறாள்)

காட்சி 5

- இடம்:- யாழ்ப்பாணம். ராசநாயகம் வீடு.
- சந்:- அம்மா!
- கன:- என்னடா சந்திரன்?
- சந்:- நீ எனக்கொரு உதவி செய்யவேணும்!
- கன:- (வியப்புடன்) என்னடா உதவி சந்திரன்? புதுமையாக கேக்கிறாய்!
- சந்:- நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன்மா!
- கன:- என்னடா சந்திரன்? காதலா? இந்த வயதிலையா?
- சந்:- வயது போனாலும் நான் இன்னும் கலியாணம் கட்டாதவன் தானே அம்மா? (சிரிக்கிறான்)
- கன:- (ஆவலாக) ஆரடா அந்தப் பெண்?
- சந்:- கொழும்புப் பெண். என்னோட கந்தோரிலே வேலை செய்யிற பெண்!
- கன:- என்றா இப்பிடிக் காதல்லை விழுந்தாய்?
- சந்:- காதல் வந்த காரணத்தைச் சொல்ல முடியாதம்மா!
- கன:- இப்ப என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்? இப்ப அப்பா அறிஞ்சா என்ன சொல்லுவரே?
- சந்:- அதுக்குத்தான்மமா உன்னைத் தூது பிடிக்கிறேன். (சிரித்து) எப்பிடியாவது இதை எடுத்துச் சொல்லி, அவரைச் சம்மதிக்க வைக்கிறது உன்னை பொறுப்பு.
- கன:- நான் எப்பிடியடா அவரோடே பேசுறது? நான் சொன்ன மனிசன் என்னைத் திண்டு தண்ணி குடிச்சிடும்! நீயே சொல்லு!
- சந்:- (பயந்து) எப்பிடியம்மா சொல்லுறது?
- கன:- வயது முப்பத்தாறு. (சிரித்து) இப்பவும் அப்பாவுக்குப் பயப்பிட்டிடுக் கொண்டு... எப்பிடிக் காதலிச்சியோ, அப்பிடிக் (சிரிக்கிறான்)
- சந்:- ஐஞ்சு வரியமாக் காதலிச்சன் அம்மா.
- கன:- (வியப்புடன்) அவ்வளவு காலமா?
- சந்:- இந்தமுறை யாழ்ப்பாணம் வரேக்கை அப்பாவின்ரை சம்மதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வாறன் எண்டுட்டு வந்தனன் அவளுக்கு. அப்பா வாரார். அம்மா நான் என்ன செய்ய?
- கன:- துணிஞ்சு சொல்லடா. நீயே சொல்லு! (ராசநாயகம் வருகிறார்)

- சந்:- (தயக்கத்துடன்) அப்பா!
- ராச:- என்னடா சந்திரன்?
- சந்:- உங்களோடே ஒரு விஷயம் பேசவேணும்ப்பா!
- ராச:- என்னோடையா? என்ன பேசப்போறாய்?
- சந்:- (தயக்கமாக) நான் ஒரு பெண்ணை காதலிக்கிறேன்ப்பா!
- ராச:- (வியப்புடன்) என்னடா சந்திரன், காதலா? யாரவள்? எங்கை?
- சந்:- கொழும்பிலையப்பா. என்னோடே வேலை செய்யிறவள்.
- ராச:- சந்திரன்! அவளுக்கு நிறையச் சீதணம் இருக்கா?
- சந்:- இருக்க வீடு இருக்கு!
- ராச:- காசு களஞ்சு?
- சந்:- அப்பிடியொண்டும் கிடையாதப்பா. வேலை பாக்கிறுள். சம்பளம் எடுக்கிறுள், மாதம் மாதம்.
- ராச:- (உறுதியாக) சந்திரன்! இஞ்சை உனக்கு வீடுவாசல், காசு, களஞ்சு, நகை நட்ளோடை கலியாணம் செய்து வைக்க இருக்கிறேன் நான்!
- சந்:- அப்பா, நான் அவளைத்தானே காதலிக்கிறேன்?
- ராச:- அவள் என்ன சாதி? அதையாவது விசாரிச்சியா?
- சந்:- கொழும்பிலை சாதி பாக்கிறதில்லையப்பா?
- ராச:- நான் பாக்கிறேனா? நாளைக்கு ஆரன் உன்ரை மேன் ஆரைக் கட்டினவன்? எந்தச் சாதிலை கட்டினவன்? எண்டு கேட்டா? நான் என்ன சொல்லுறது?
- சந்:- மனித சாதிலை எண்டு சொல்லுங்கோ!
- ராச:- (கோபமாக) பகிடி வீடுறாய்! என்னடா?
- சந்:- உள்ளதுதானே அப்பா! மனித சாதி தானே?
- ராச:- டேய் சந்திரன்! இவ்வளவு காலமும் ஒழுங்காய் இருந்திட்டு, இப்ப முப்பத்தைஞ்சு வயதிலை காதலிக்கிறியே!
- கன:- ஒழுங்காய் இருந்த காலத்திலை நீங்கள் பாத்து ஒழுங்காக் கல்யாணத்தைச் செய்து வைச்சிருந்தா, அவனேன் காதலிக்கப் போறான்?
- ராச:- (கோபித்து) இஞ்சா கனகம்! நீ பேசாதை! நீ இதிலை தலையிடாதை! நான் உதுக்குக் கடைசி வரையும் சம்மதிக்க மாட்டன்!
- கன:- பொம்பிளைப்பிள்ளையை வாழாவெட்டியா வைச்சிருக்கிறியள்! ஆம்பிளைப்பிள்ளையாவது வாழவிடுங்கோவன்!
- ராச:- இவன் ஊர் பேர் தெரியாதவனை, குலம் கோத்திரம்

ஒண்டும் பாராமல் கட்டிக் கூட்டியந்தா, நாளைக்கு பவா
னிக்கு எப்பிடிக்க கலியாணம் செய்து வைக்கிறது?

கன:- (நக்கலாக) இவ்வளவு காலமும் செய்து வைச்சியனே!
அந்த மாதிரித்தான்! (சிரிக்கிறாள்)

சந்:- அப்பா நான் கலியாணம் கட்டப்போறது கொழும்பிலை.

ராச:- கொழும்பு என்னடா உதிலைதானே இருக்கு? அந்தக்
கதையெல்லாம் இஞ்சை வரும்! பிறகு இந்த ராசநாயகம்
ஊர் உலகத்திலே தலைகாட்ட முடியுமே? என்றை மதிப்பு
என்கிறது?

கன:- (நக்கலாக) ஓ இப்ப எல்லாரும் உங்களை மதிச்சுக்கொண்டு
தான் இருக்கிறாங்கள்! நீங்கள் கடைசிலே ஒரு பிள்ளையை
யும் கலியாணம் கட்டவிடாயள். உங்கடை சாதியையும்
பணத்தையும் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டிருங்கோ!

ராச:- (கோபமாக) கனகம்! இந்த ராசநாயகத்தின்ரை மதிப்
பைப்பற்றி உனக்குத் தெரியாது! நீ வாயை மூடிக்
கொண்டிரு!

கன:- எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்! (கிண்டல் சிரிப்பு)

சந்:- அப்பா உங்கடை சண்டை இருக்கட்டும். எனக்கு இப்ப
என்ன சொல்லுறியள்?

ராச:- சந்திரன்! நான் சொன்னாச் சொன்னதுதான்! என்னு
டைய சாதிக்கும் அந்தஸ்துக்கும் குறைஞ்சு நான் சம்மந்தம்
செய்யப்போகமாட்டன்!

சந்:- (உணர்ச்சி பொங்க) அப்பா! நீங்கள் உங்களுடைய சாதி
யையும் பணத்தையும் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டிருங்கோ!
நானும் எனக்குத் தெரிஞ்சதைச் செய்யிறன்!

ராச:- (கோபமாக) ஓ நீ செய்யிறதைச் செய்! குடும்ப கௌர
தைக் கொண்டு போய்க் குழி தோண்டிப் புதை!

கன:- (கவலையாக) தம்பி, அவசரப்பட்டு ஒண்டும் செய்து போ
டாதையடா?

சந்:- எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் அம்மா.

காட்சி 6

இடம்; ராசநாயகம் வீடு. யாழ்ப்பாணம்.

பவா:- அண்ணை! எனக்காக நீ காவல் இராதை! உன்னுடைய
கலியாணத்தைப் பிற்போடாதை!

சந்:- (உருக்கமாக) தங்கச்சி பவானி! நான் இவ்வளவு காலமும்

கலியாணம் செய்யாமல் காவல் இருந்ததே உனக்காகத் தானே?

பவா:- அண்ணை, நீ இவ்வளவு காலமும் காவல் இருந்ததும் வீண் தானே? நீயாவது கலியாணத்தை செய்!

சந்:- தங்கச்சி! நான் ஒருநாளும் உன்னை விட்டுட்டுப் போய்க் கலியாணம் செய்யமாட்டன்!

பவா:- அண்ணை உன்னுடைய காதலி மோகனாவை நினைச்சுப் பார்! அவள் உனக்காக எவ்வளவு காலம் காவல் இருக்கிறாள்? அவளும் பெண்தானே?

சந்:- தங்கச்சி நான் அவளைக் கைவிடுறன் என்று சொல்லேல் லையே? நீ கலியாணம் செய்த பிறகு நான் கலியாணம் செய்யிறன்!

பவா:- (சோகமாக) அண்ணை எனக்கு கலியாணமே நடவாது!

சந்:- (தழுதழுத்து) அப்பிடிச் சொல்லாதை தங்கச்சி!

பவா:- (தழுதழுத்து) அப்பாவின்ரை சாதிவெறியும் பணப்பித்தும் தெளிஞ்ச அண்டைக்குத்தான் எனக்கு கலியாணம்!

சந்:- (சோகமாக) தங்கச்சி அப்ப நானும் கட்டாமலே இருக்கிறன்!

பவா:- (தழுதழுத்து) நீ இருந்தாப்போலை எனக்குக் கலியாணம் நடக்கப்போகுதா? இரண்டு பேருமே இருக்கவேண்டியது தான். அண்ணை நான் பொம்பிளை. அப்பாவின்ரை சொல்லை மீறாற துணிவு எனக்கு இல்லை! நீ ஆம்பிளை. எதையும் துணிஞ்ச செய்யலாம். நீ கலியாணத்தைச் செய் அண்ணை!

சந்:- (உருக்கமாக) தங்கச்சி உன்னைப் பாக்க எனக்குப் பாவமா இருக்கு!

பவா:- பாவம்தான் அண்ணை! நாங்கள் பாவம் செய்ததால்தானே இப்பிடிப்பட்ட சாதிவெறியும் பணப்பித்தும் கொண்ட தகப்பனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தம்? அந்தப் பாவத் துக்கு அனுபவிப்பம்! நீ கலியாணத்தைச் செய் அண்ணை!

சந்:- சரி தங்கச்சி. நான் கலியாணம் செய்யிறன். அதோடை உனக்கும் கலியாணம் செய்துவைப்பன்!

காட்சி 7

இடம்: ராசநாயகம் வீடு யாழ்ப்பாணம்

பவா:- ரவி! நான் உமக்கு ஒரு பொருளைத் தரப்போறன். ஏற்றுக்கொள்வீரா?

ரவி:- என்னக்கா தரப் போறியள்?

பவா:- உமக்கு இப்ப மிகவும் தேவையான பொருள்! (சிரிக்கிறாள்)

- ரவி:- (வியப்புடன்) அதென்னக்கா அது?
- பவா:- ரவிந்திரன் நீர் இளந்தாரி.
- ரவி:- ஓம் அது தெரியும் தானே?
- பவா:- வாழ வேண்டிய வயது.
- ரவி:- சுத்தி வளைக்காமம் சொல்லுங்கோ அக்கா.
- பவா:- உம்முடைய வாழ்வுக்கு அவசியமான ஒரு பொருளைத் தரப் போறன்!
- ரவி:- என்ன எண்டுதான் சொல்லுங்கோவன், புதிர் போடாமல்!
- பவா:- இது தான் அது! (பதக்கம் சங்கிலியை நீட்டுகிறான்)
- ரவி:- (வியப்புடன்) பதக்கம் சங்கிலி!
- பவா:- என்னுடையது. உமக்குத்தாறன்!
- ரவி:- எனக்கா? எனக்கா? நம்பேலாமலிருக்கு!
- பவா:- (உணர்ச்சியுடன்) மனமுவந்து தாறன் ரவி! நீர் இதை வித்துக் காசாக்கி வெளிநாடு போகலாம். உழைக்கலாம்!
- ரவி:- (தயக்கத்துடன்) வேண்டாமக்கா!
- பவா:- என்ன ரவி.. நான் தாறதை நீர் வாங்கக்கூடாதா?
- ரவி:- வாங்கலாம்.. நல்லா வாங்கலாம்! உங்களிடடை இருந்து எதையும் நான் வாங்கத் தயார்!
- பவா:- பிறகு என்ன யோசனை?
- ரவி:- அப்ப உங்களுக்கு நகை?
- பவா:- எனக்கு வேறே இருக்கு.
- ரவி:- இந்த நகை இல்லையே, பதக்கம் சங்கிலி?
- பவா:- இது தேவையில்லை. போட ஒண்டிருந்தாச் சரிதானே?
- ரவி:- ஒரு கலியாணம் கார்த்திகை எண்டு வந்தா?
- பவா:- கலியாணமா? எனக்கா? அது இந்தப் பிறவிலே இல்லை ரவி! (விரக்தியாகச் சிரிக்கிறான்)
- ரவி:- அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாதக்கா! எல்லாம் நடக்கும்!
- பவா:- இல்லை, இல்லை! ரவி அதைப்பற்றிப் பேசாதை!
- ரவி:- பதக்கம் சங்கிலி எங்கை எண்டு ஆராவது கேட்டா?
- பவா:- இதேமாதிரி ஒரு இமிடேஷன் சங்கிலி வாங்கி வைச்சிருக்கிறன், பெட்டிக்கை!
- ரவி:- (பயந்து) அக்கா! இது எவ்வளவு பெரிய கள்ளவேலை?
- பவா:- இதிலே களவொண்டும் இல்லை! யாருக்கும் பயன்படாமல் கம்மா கிடக்கிற பொருளை உனக்குத்தாறன்! (உணர்ச்சி வசப்பட்டு) அன்பிலே தாறன்!

- ரவீ:- அக்கா பயன்படாததால் தாறியளா?
- பவா:- (உணர்ச்சி வசப்பட்டு) ரவி. உனக்குப் பயன்பட்டுமே என்று தாறன்! இது இனி உன்னுடைய பொருள்! நீ இதை எதுவும் செய்யலாம்!
- ரவீ:- (உணர்ச்சி வசப்பட்டு) நான் இதை எப்பிடி உங்களுக்குத் திருப்பித் தரப்போறன்?
- பவா:- உன்னுடைய உடமை என்று தந்த பொருளைத் திருப்பித் தரப்போறியா?
- ரவீ:- (உணர்ச்சி) அக்கா இவ்வளவு பெரிய அன்பளிப்பை என்னுடைய தாங்கிக்கொள்ளேலாது!
- பவா:- (உணர்ச்சி) ரவி, அன்பு காரணமாகத் தந்த பொருளை ஏற்க மறுக்கக்கூடாது!
- ரவீ:- அக்கா, நான் உழைச்சுக் கொண்டந்து தருவன்!
- பவா:- (உணர்ச்சி பொங்க) வேண்டாம் ரவி! நீ பிறகு தரவேண்டாம்! நீ தாறதான இப்பவே தா! இதுக்குப் பதிலாக வேறே எதையாவது தா!
- ரவீ:- (ஆவலாக) அக்கா, நான் என்னத்தைத் தர?
- பவா:- (மென்மையாக) உன்னுடைய அன்பை!
- ரவீ:- அதுதான் தந்துட்டனே அக்கா! எப்பவோ தந்துட்டன்!
- பவா:- ரவி. நான் அந்த அன்பைச் சொல்லேல்லை...
- ரவீ:- (புதட்டப்பட்டு) பவானி அக்கா! நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்...?
- பவா:- என்ன ரவீந்திரன், அக்கா என்று அழைச்சுப் பழகிட்டனே என்று யோசிக்கிறாயோ? நான் என்ன உனக்கு உடன் பிறந்த அக்காவா? சும்மா மரியாதைக்கு அக்கா வெண்டு அழைச்சது தானே?
- ரவீ:- (பயந்து) அக்கா எனக்குப் பயமா இருக்கு. இதைக் கேட்டா மாமா, மாமி, மற்றவை என்ன சொல்லுவினம்?
- பவா:- ரவி! இப்ப வீட்டிலே ஒருத்தரும் இல்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்காகப் பல நாட்கள் காத்திருந்து சொன்னன்! மற்றவை என்ன நினைக்கினம் செரீல்லுகினம் எண்டது பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை!
- ரவீ:- (பயந்து) அக்கா! எனக்குத் துணிவில்லை! அக்கா எனக்குத் துணிவில்லை! நான் உதுக்குத் தகுதியில்லை!
- பவா:- (உணர்ச்சி) ரவி! தகுதி இருக்கிறத்திலேதான் நான் கேட்டன்!
- ரவீ:- எனக்குத் தகுதியில்லை அக்கா! என்னை விட்டுடுங்கோ!

- பவா:- ரவி! நான் ஒரு பெண். துணிஞ்சு முன்வந்திருக்கிறன்! நீ என்ன அவ்வளவு கோழையா?
- ரவி:- (பதற்றத்துடன்) பவானி அக்கா! நீங்கள் பணக்காறிகுடும்பம், அந்தஸ்து, கௌரவம், எல்லாம் இருக்கு. நீங்கள் எதையும் செய்யலாம். நான் ஏழை! எனக்குத் தகுதி இல்லை!
- பவா:- ரவி உமக்கு எல்லாத் தகுதியும் இருக்கு!
- ரவி:- (பயந்து) இல்லைபக்கா எனக்குப் பயமா இருக்கு! எனக்குத் துணிவில்லை! என்னை விட்டுடுங்கோ!
- பவா:- சரி விடு ரவி! இந்தச் சங்கிலியை வைச்சுக்கொள்! உனக்காக இல்லாட்டாலும், உன்னுடைய குடும்பத்துக்காக ஏற்றுக்கொள்! எல்லாருக்கும் பயன்பட்டும்!
- ரவி:- சரி அக்கா! (சங்கிலியை வாங்கிக் கொள்கிறான்)

காட்சி 8

- இடம்:- கொழும்பு. கோல் ஃபேஸ் திடல்
- மோ:- சந்திரன் உங்களுடைய அப்பா சம்மதிக்காமல் எப்பிடி?
- சந்:- மோகனா நாங்கள் நெஜிஸ்டர் கலியாணம் செய்யும்! ஐஞ்சு வரியமாக் காதலிச்சம். இன்னும் எவ்வளவு காலம் காவல் இருக்கிறது?
- மோ:- சந்திரன்! உங்களுடைய தங்கச்சி என்ன சொல்லாறு?
- சந்:- பவானி, எங்களுடைய கலியாணத்துக்குச் சம்மதம்!
- மோ:- அப்ப பவானிக்குக் கல்யாணம்...?
- சந்:- தங்கச்சிக்குச் சீதணம் நிறைய இருக்கு. பேசிச் செய்து வைக்க வேண்டியதுதானே? அப்பா கலியாணம் பேசவும் மாட்டார். பொருத்தவும் மாட்டார். நான் தான் தங்கச்சிக்கும் பேசிப் பொருத்தவேணும்!
- மோ:- ஓம் சந்திரன். நானும் உதவி செய்யிறன். கெதியிலே பவானிக்கும் ஒரு கலியாணம் செய்துவைப்பம்!
- சந்:- மோகனா! முதல்லை எங்களுடைய கலியாணத்தைச் செய்வம்! (இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்)

காட்சி 9

- இடம்: யாழ்ப்பாணம். ராசநாயகம் வீடு.
(சைக்கிள் மணிச்சத்தம் கேட்கிறது?)
- ராச:- மணி அடிக்குது, கடிதம் போலை, கனகம் போய்ப்பார்; ஆர் போட்டிருக்கிறது?

(கனகம் கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறாள்)

கன:- தம்பி சந்திரன்தான் எழுதியிருக்கிறான்.

ராச:- இஞ்சை தா பாப்பம்.

கன:- பொறுங்கோ நானே வாசிக்கிறன். (வாசிக்கிறாள்) அன்புள்ள அப்பா, அம்மா, நான் உங்களுக்கு ஒரு சுப செய்தி சொல்லப் போகிறேன். நான் சென்ற வெள்ளிக்கிழமை எனது காதலி மோகனவைப் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டேன்!

ராச:- (கோபித்து) அவளைக் கட்டிடடானா? பாவிப்பயல்! இந்த ராசநாயகத்தின்ரை மானம் மரியாதை எல்லாம் போச்சே!

கன:- கத்தாதேங்கோ! பொறுங்கோ! மிச்சத்தையும் வாசிக்கிறன். (வாசிக்கிறாள்) எத்தனை நாளைக்குத்தான் நானும் காவல் இருப்பது? மோகனவும் பாவம்தானே? உடம்பில் சிறிதளவு இளமை இருக்கும் பொழுதாவது கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் என்று, இந்த முடிவை எடுத்தேன். என்னை நீங்கள் மன்னிக்கச் சம்மதமானால், உவ்விடம் வருகிறேன். இல்லையேல் ஆறுதலாகச் சந்திப்போம். தங்கச்சி பவானிக்கு விரைவில் கலியாணம் செய்து வைக்கவேண்டும். நானும் மாப்பிள்ளை தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். கிடைத்தால் எழுதுகிறேன். தங்கச்சிக்கும் இந்தச் சுப செய்தியைச் சொல்லவும். இப்படிக்கு அன்புள்ள மகன் சந்திரன்.

ராச:- (ஆத்திரப்பட்டு) குடியைக் கெடுத்தானே பாவி!

கன:- எத்தனை நாளைக்குத்தான் பிள்ளையளும் காவல் இருக்கிறது?

ராச:- என்றை சாதிப்பெருமை, குலப்பெருமை, எல்லாம் போச்சு! எல்லாமே போச்சு!

கன:- போனதுதான் நல்லது! அதுகள் இவ்வளவு காலமும் இருந்ததுதான் பிள்ளையளையும் வாழ விடேல்லை!

ராச:- உது நடந்தது கொழும்பிலை. உந்தக் கதை இஞ்சை ஒருத் தருக்கும் தெரியாது!

கன:- இனிப் பவானிக்காவது கலியாணத்தைச் செய்துவையுங்கோவன், உதுகளைக் கட்டி அழாமல்!

ராச:- கட்டி அழுறதோ?

கன:- தங்கச்சி, தங்கச்சி, பவானி!

ராச:- கனகம்! அவளை ஏன் இதுக்கை கூப்பிடுறாய்?

கன:- இந்த மங்களகரமான செய்தியை பவானிக்கும் சொல்லுவம்! தமையன்ரை கலியாணமெல்லே?

ராச:- (கோபித்து) மங்களச் செய்தியோ?

- கன:- பவானி! பவானி! எங்கை இவளைக் காணேல்லை?
(கனகம் வீட்டினுட் போகிறாள்)
- ராச:- எங்கை உங்கினைதான் நிப்பன்.
- கன:- (கையில் ஒரு கடிதத்துடன் திரும்பி வரும் கனகம் பதற்ற மடைந்திருக்கிறாள்) இஞ்சாருங்கோ ஒரு கடிதம்!
- ராச:- இன்னொரு கடிதமா? ஆற்றை கடிதம்?
- கன:- பவானிதான் எழுதி வைச்சிருக்கிறாள்! (வாசிக்கிறாள்) அன் புள்ள அப்பா! நீங்கள் என்னைப் பெற்று வளர்த்துப் படிப் பித்து ஆளாக்கினீர்கள். அதற்கு நன்றி. ஆனால் உங்களது மகளின் பருவ உணர்ச்சிகளை உணர்ந்து கொள்ளத் தவறி விட்டீர்கள்! அப்பா, உங்களுக்குச் சாதியும் பணமும் அந் தஸ்தும்தான் பெரிதாகிப் போய்விட்டன, மகளின் வாழ் வைவிட! எனவே நானே எனக்கு ஒரு துணையைத் தேடிக் கொண்டேன்! அது வேறு யாரும்ல்ல, பக்கத்துவீட்டு ரவீந்திரன் தான்! இதற்காக ரவியைத் திட்டாதிர்கள்! இந்தத் தீர்மானம் முழுக்க முழுக்க என்னுடையது! நான் தான் ரவீந்திரனை வற்புறுத்தி இந்தத் திட்டத்திற் குச் சம்மதிக்க வைத்தேன். அம்மா அப்பா இருவருக்கும் எனது வணக்கங்கள்! இப்படிக்கு தங்கள் அன்புள்ள மகள் பவானி.
- ராச:- (ஆத்திரம் பட்டு) அடிபாவி! இவளும் இப்பிடிச் செய்துட் டாளே!
- கன:- நீங்கள் முறையாக் கட்டி வைச்சிருந்தா அவள் ஏன் இப்பிடிச் செய்யப்போறாள்?
- ராச:- (கவலையாக) போச்சு! போச்சு! எல்லாம் போச்சு!
- கன:- போகட்டன்! உங்களுக்குத்தான் உங்களுடைய சாதியும் பணமும் அந்தஸ்தும் மிஞ்சியிருக்கே!
- ராச:- (கவலையாக) நான் எப்பிடி வெளியீலை தலைகாட்டுறது?
- கன:- தலை காட்டாதேங்கோ! வீட்டுக்குள்ளே ஒதுங்கியிருங்கோ! இனிப் பிள்ளையளின்ரை காலம்தானே? அதுகள் வெளிக் கிட்டு உலகத்திலே தலைகாட்டட்டும்!
(கனகம் சிரிக்கிறாள். ராசநாயகம் விதைத்துப் போய், வெ றித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்.)

இலங்கை வானொலி

18. 10. 1986

இடமாற்றம்

பாத்திரங்கள்:

ஜெயராசன்	- ஒரு கொழும்பு உத்தியோகத்தன்
தர்சியா	- அவரது மனைவி
கந்தையா	- ஜெயராசனது அப்பா
மார்க்கண்டு	- கந்தையாவின் நண்பன்
பார்வதி	- மார்க்கண்டுவின் மனைவி
பாஸ்கரன்	- கொழும்பு வீட்டுக்காரன்
ரஞ்சனி	- அவனது மனைவி

காட்சி 1

இடம்:- யாழ்ப்பாணம். மார்க்கண்டு வீடு.

மார்க்கண்டு:- பார்வதி! ஜெயராசனும் தர்சினியும் வருகினம்.

பார்வதி:- ஆர் கந்தையா அண்ணைன்றை மேன் ஜெயராசனும் பெண்சாதியுமோ? எப்ப வந்தவை கொழும்பிலே இருந்து?

மார்க்கண்டு:- ஆரோ சினேகிதமாருடைய கலியாணத்துக்காக வந்த தெண்டு கேள்வி. பக்கத்திலையல்லே? வருகினம். வா தம்பி ஜெயராசா. (ஜெயராசனும் தர்சினியும் வருகிறார்கள்)

பார்:- வா பிள்ளை தர்சினி! எப்ப கொழும்பிலே இருந்து வந்தனீங்கள்?

தர்:- நேற்றுத்தான் பார்வதி மாமி.

ஜெய:- மார்க்கண்டு மாமா, நீங்கள் புது வீடு கட்டிக் குடிபுகுந்த தெண்டு கேள்விப்பட்டம். அதுதான் பாத்துட்டுப் போவமெண்டு...

மார்க்கண்டு:- நாங்கள் சொந்தக்காரர் எல்லாருக்கும் சொல்லித்தான் குடி பூந்தனங்கள். நீங்கள் கொழும்பிலே.

ஜெய:- அதிலே என்ன மாமா. அப்பாவுக்குச் சொன்னதுதானே? (கிரிக்கிறான்)

பார்:- இருங்கோவன் பிள்ளையன். இருங்கோவன்.

- ஜெய:- இல்லை மாமி. முதல்லை வீட்டைப் பாப்பம். எங்களுக்கும் நேரம் அரும்பொட்டு. போகவேணும். (சிரிக்கிறான்)
- பார்:- சரி சரி. பாருங்கோ! நல்லாப் பாருங்கோ!
- ஜெய:- என்ன மார்க்கண்டு மாமா, சின்ன வீடாக் கிடக்கு?
- மார்:- சின்னவீடோ தம்பி? இதைக் கட்ட நான் பட்டபாடு! இப்பவே ஒரு லட்சம் முடிஞ்சது!
- தர்:- இவ்வளவு காலமும் உழைச்சுக் காசு சேத்துப் பாடுபட்டுக் கட்டின வீட்டைக் கொஞ்சம் பெரிசாக் கட்டியிருக்கலாம்.
- மார்:- பிள்ளை தர்சினி, என்னிட்டை ஏது காசு? நான் உழைச்சது, சாப்பிட்டது, பிள்ளையளை வளத்ததோடைசரி. (சிரிக்கிறார்) இது என்னுடைய மகன் திருஞானம் வெளிநாடு போய் உவழச்சு அனுப்பின காசிலையல்லோ கட்டினது!
- ஜெய:- இதைன்ன மாமா, சுவர் பிளாஸ்தர் பண்ணேல்லை. நிலம் பொலிஷ் பண்ணேல்லை... (சிரிக்கிறான்)
- மார்:- சொன்னே தம்பி, வேலை முடிக்கேல்லை யெண்டு!
- தர்:- லைட் போட்டுட்டியள் மாமா.
- மார்:- லைட் போடாமல் எப்பிடிப் பிள்ளை இருக்கிறது? (வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வந்து இருக்கிறார்கள்)
- தர்:- ஒண்டுக்கையும் ஃபேணிச்சர் கிடையாது. (சிரிக்கிறார்)
- பார்:- இப்பதானே குடிவந்திருக்கிறம் பிள்ளை!
- தர்:- அடுக்களேக்கையும் சமையல் சாமாங்கள், எலக்ட்ரிக் குட்ஸ் ஒண்டும் இல்லை.
- பார்:- பிள்ளை தர்சியா வீடு கட்டினதே கடன்பட்டு! உதுகளுக்கு எங்கை போறது? (சிரிக்கிறார்)
- மார்:- தம்பி ஜெயராசா, உம்மைப்போலை மாமனார் எனக்குச் சீதணவீடா தந்தவர் அந்தக் காலத்திலே? (சிரித்து) இது நான் பாடுபட்டுக் கட்டின வீடல்லோ?
- ஜெய:- மார்க்கண்டு மாமா, என்றை மாமனார் தந்த வீடு, இஞ்சையாழ்ப்பாணத்திலே இருக்கு. நான் அங்கை கொழும்பிலே வாடை வீட்டிலே இருக்கிறன். (சிரிக்கிறான்)
- பார்:- கொழும்பிலே நீங்கள் இருக்கிறது பெரிய வீடா தம்பி?
- தர்:- நல்ல பெரிய வீடு மாமா! திறமாக ஃபேனிஸ் பண்ணியிருக்கு. எல்லா வசதியும் இருக்கு. எயர்கண்டிஷன் பண்ணாத குறை! (சிரிக்கிறான்)
- ஜெய:- வீட்டிலே ஃபாணும் இல்லை. ஃபிரிஜ்ஜும் இல்லை.
- பார்:- தம்பி ஜெயராசா, பிறிஜ்ஜுக்குள்ளை வைக்க எங்க

ளிட்டை என்ன இருக்கு? நாங்கள் தான் ஏறி இருக்க வேணும் அதுக்கை! (சிரிக்கிறார்)

தர்:- பார்வதி மாமி, ஓபான் இல்லாமல் புளுங்காதா?

பார்:- இஞ்சை புளுங்காது பிள்ளை. நல்ல சோளக்கக் காத்து வீசுது. (சிரிக்கிறார்)

மார்:- அது கொழும்பிலைதான் புளுங்குறது. (சிரிக்கிறார்)

தர்:- ஓபான், பிறிஜ் எல்லாம் வீட்டுக்கு அழகு மாமி!

மார்:- அழகுதான் பிள்ளை. அதை வாங்கிவைக்கக் காசல்லோ வேணும்?

ஜெய:- மார்க்கண்டு மாமா, உத்யோகமாகிக் கொழும்புக்குப் போனதிலை இருந்து, வசதியாகத்தான் இருந்து வந்தான், தனி அறேலை. பிறகு கவியாணத்துக்குப் பிறகு பெரிய வீடு எடுத்து இன்னும் வசதியாக இருக்கிறன்!

தர்:- நான் ஒரு மாதிரிச் சமாளிப்பன் மாமா. இவரலை ஏலாது. வசதியள் இல்லாட்டாத் தவிப்பர். தண்ணிக்காலை எடுத்தும்போட்ட மீன் மாதிரி! (சிரிக்கிறார்)

ஜெய:- எனக்கு எல்லாம் ரிப்ரொப்பா இருக்கவேணும்!

பார்:- சரி சரி இருங்கோ பிள்ளையள். தேத்தண்ணி போட்டாறன். (பார்வதி உள்ளே போகின்றார்)

ஜெய:- ஒரு ரி. வீ. வாங்கிப் பூட்டுங்கோ மாமா.

மார்:- என்ன தம்பி பகிடி பண்ணுறீர்? வீடு கட்டி முடிக்கேல்லை. கட்டின கடன் குடுக்கேல்லை!

(பார்வதி தேவீர்க் கோப்பைகளுடன் வருகிறார்)

பார்:- சரி இந்தாருங்கோ, தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ! (தேவீரைக் குடிக்கின்றார்கள்)

ஜெய:- மார்க்கண்டு மாமா, ஒருக்காக் கொழும்புக்கு வாருங் கோவன்.

மார்:- எனக்குக் கொழும்பிலை என்ன வேலை தம்பி? (சிரிக்கிறார்)

ஜெய:- கொழும்பைப் பார்க்கலாம்.

மார்:- இஞ்சை வீட்டைப் பாக்கவே நேரம் இல்லாமலிருக்கு... கொழும்பைப் பாத்து என்ன செய்யிறது? (சிரிக்கிறார்)

தர்:- எங்க வீட்டிலை தங்கலாம். வசதியான வீடு. அதோடை வீட்டை எப்பிடி ஓபேணிஷ் பண்ணுறதெண்டும் பாத்து அறியலாம். (சிரிக்கிறார்)

பார்:- பிள்ளை நீங்கள் கொழும்பிலை அலங்கரிக்கிறது போலை, இஞ்சை யாழ்ப்பாணத்திலை சோடிக்கத் தேவையில்லை! நாங்கள் இஞ்சை ஊரோட ஒத்தபடி ஏதோ செய்யிறம்.

- ஜெய:- மாமா, ஒருக்காக் கொழும்புக்கு வாருங்கோ கொழும்பையும் பாக்கிறதாகுது.
- மார்:- சரி ஏதோ பாப்பம். தம்பி ஜெயராஜன், எப்ப பயணம்?
- ஜெய:- நானைக்கே வெளிக்கிடுறம்.
- தர்:- மாமா, இவர் கொழும்பை விட்டுட்டு இஞ்சை இருக்க மாட்டார். (சிரிக்கிறார்)
- ஜெய:- தர்சினி, என்ன சிரிக்கிறாய்? வீடுவாசலல்லே? இனி அந்த வசதியளோடை வாழப்பழகிட்டு... சரி வாறம்.
- மார்:- சரி சரி போட்டு வாருங்கோபிள்ளையள்.
- தர்:- போட்டு வாறம் மாமி.
- பார்:- சரி போட்டு வாருங்கோ பிள்ளையள். (ஜெயரரசாவும் தர்சினியும் போகிறார்கள்) என்ன கனக்கப் புளுகிட்டுப் போறான் ஜெயராசா?
- மார்:- பார்வதி! அதுதானே அவன்ரை குணம். கந்தையற்றை புளுகு அப்படியே இருக்கு. மகனிலை! (சிரிக்கிறார்)
- பார்:- அவள் தர்சியாவும் சேந்தல்லே நெளிச்சாள் எங்கடை வீட்டை?
- மார்:- அதுக்கெண்டே வந்திருப்பினம்! அவை சொல்லுறதைச் சொல்லட்டும். கொழும்பிலை உள்ள மாதிரி இஞ்சை வீடு வாசல் வைச்சிருக்க முடியுமா?

காட்சி 2

- இடம்: யாழ்ப்பாணம். மார்க்கண்டு வீடு.
- பார்:- இஞ்சாருங்கோ, தம்பி திருஞானம் வாற சனிக்கிழமை வாறமெண்டு எழுதியிருக்கிறான்.
- மார்:- ஓ வந்தா வருவன்தானே? வரட்டன்.
- பார்:- ஐஞ்சு வரியத்திப் பிறகு வாறான் இங்கிலாந்திலை இருந்து. ஏதும் சாமான் சக்கட்டுக் கொண்டருவன். உதவி தேவையாய் இருக்கும். கொழும்புக்குப் போய்ப் பாத்துக் கூட்டியாருங்கோவன்.
- மார்:- அவனுக்கு என்ன உதவி? அவன் வருவன்.
- பார்:- முதல் உந்த அடையாள அட்டையைக் கொண்டுபோய்க் குடுங்கோ, அவன் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர.
- மார்:- ஓம் பார்வதி. அது கொண்டு போகத்தான் வேணும்.
- பார்:- அப்ப போய், ஜெயராசா வீட்டிலை நிண்டு, தம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கோவன்.

- மாள்:- பார்வதி. அப்ப நீயும் வாவன் கொழும்புக்கு?
- பார்:- என்னுடைய உந்த பஸ்ஸுகள் ஏறிக் கஸ்டப்படேலாது. நீங்கள் தான் போட்டு வாருங்கோ.
- மாள்:- அங்கை நிக்க, அதுகள் என்ன சொல்லுதுகளோ?
- பார்:- அதுகள் ஒண்டும் சொல்லாதுகள். வசதிபான வீடு வாசல். வரச்சொல்லீட்டல்வே போனதுகள்?
- மாள்:- சரி கந்தையா அண்ணையோடை கரைச்சு, மகனுக்குக் கடிதம் எழுதிச்சுட்டுப் போவம்.

காட்சி 3

- இடம்: யாழ்ப்பாணம். கந்தையா வீடு.
- கந்:- ஓம் மார்க்கண்டு கேள்விப்பட்டான். மகன் திருஞானம் கன சாமான்கள் கொண்டாராறே, இங்நிலாந்திலே இருந்து? (சிரிக்கிறார்)
- மாள்:- கந்தையா அண்ணை, அவன் ஐந்து வரியமல்வே இருந்துட்டு வாரான். கொண்டரானே? அதுதானே நானும் அவசரப்பட்டு ஓடிப்போறன் கொழும்புக்கு. நீங்களும் வாருங்கோவன் கொழும்புக்கு.
- கந்:- சீ! எனக்கு என்னத்துக்கு கொழும்பை?
- மாள்:- கொழும்பு ரவுணைப் பாத்தவீங்களோ?
- கந்:- முந்தி ஒருக்காப் போய்ப் பாத்தான்.
- மாள்:- அது முந்தி, இப்ப கன மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். வாருங்கோவன் என்னுடைய, பன்பலாப் போவம்.
- கந்:- வரலாம்தான் ..
- மாள்:- வந்தா மகனுக்குச் சிலவாகும் என்று யோசிக்கிறியளோ? (சிரிக்கிறார்)
- கந்:- (பெருமையாக) சீச்சீ! அவனுக்கு உதொரு சிலவே? அவன் பெரிய கிளாஸ் வண் உத்தியோகத்தன்! (சிரிக்கிறார்)
- மாள்:- அப்ப என்ன கந்தையா அண்ணை. மகன் வீட்டிலே தங்க இடம் இருக்குமோ என்று யோசிக்கிறியளோ? (சிரிக்கிறார்)
- கந்:- மார்க்கண்டு! நீ என்ன கதைக்கிறாய்? அவன் எந்தப் பெரிய வீட்டிலே இருக்கிறான்! மாளிகைமாதிரி வீடு. எவ்வளவு வசதிகள். எத்தனை பேரும் தங்கலாம்!
- மாள்:- அப்பென்ன வாருங்கோவன் அண்ணை. பன்பலாப் போட்டு வருவம்.

- கந்:- மார்க்கண்டு நாங்கள் அங்கை போய் இறங்க ...
- மார்:- என்னண்ணை? போனா என்ன?
- கந்:- கொழும்பு நாகரிக நகரம். அவேன்ரை சிநேகிதர் எல்லாம் நாகரீககாறர். அதுக்கை நாங்கள் போய் இறங்க, அது களுக்குச் சங்கடமாயிருக்கோ?
- மார்:- சங்கடமெண்டாச் சங்கீதத்தைப் பாட்டன். (சிரித்து) பிள்ளேட்டை தகப்பன் போறதுக்கு, உதெல்லாம் பாக்க முடியுமா?
- கந்:- நல்ல பகிடி விடுறாய் மார்க்கண்டு. (சிரித்து) சரி ரண்டு பேருமாகப் போவம். கொழும்புக்கு!
- மார்:- சரி உடனடியாகக் கடிதம் எழுதிப் போடுங்கோ மகனுக்கு! பிறகு அதுகள் எங்களைக் கண்டுட்டுத் திகைக்காமல். (சிரிக்கிறார்)

காட்சி 4

- இடம்: கொழும்பு. ஜெயராசன் குடியிருக்கும் அனெக்ஸ்.
- ஜெய:- தர்சினி! இஞ்சை கடிதம் வந்திருக்கு. யாழ்ப்பாணத்திலே இருந்து அப்பாவும் மார்க்கண்டு மாமாவும் கொழும்புக்கு வருகினமாம்.
- தர்:- ஏனம் வருகினம் கொழும்புக்கு?
- ஜெய:- அதுதான் தெரியேல்லை. எழுதேல்லை. (கவலையாக) இப்ப என்ன செய்யிறது?
- தர்:- வரட்டுக்கன். ஏன் கவலைப்படுறியள்?
- ஜெய:- தர்சினி உனக்கு மூளை இருக்கா? ஊரிலே என்ன புளுகு புளுகியிருக்கிறம்! மறந்துட்டியா? கடைசியாகப் போன பொழுதுகூடப் புளுகினம். எந்தப் பெரிய வீட்டிலே இருக்கிறம்! எவ்வளவு வசதியள் இருக்கு! வந்து பாருங்கோ என்று!
- தர்:- ஓம்பா! இப்பதான் ஞாபகம் வருது!
- ஜெய:- மார்க்கண்டு மாமா வந்து, நாங்கள் அனெக்ஸ் எண்ட இந்தக் குச்சுக்கை அடைஞ்சு கிடக்கிறதைப் பார்த்தா, என்ன நினைப்பர்? பெரிய அவமானம்!
- தர்:- அப்ப ஏன் புளுகினியள்?
- ஜெய:- மாமா கையோடை கொழும்புக்கு வருவர் என்று நான் கண்டனா? நீயும் தானே சேந்து புளுகியாய். நீ ஏன் புளுகியாய்? (சிரிக்கிறார்)

- தர்:- நீங்கள் புளுகினியள். நான் விட்டுக்குடுக்கக்கூடாதெண்டு அதுக்கும் மேலாலை புளுகிவிட்டன் (சிரிக்கிறார்)
- ஜெய:- அப்பா வந்தாப் பறவாயில்லை. மார்க்கண்டு மாமாவு மல்லே வாறார். இந்தக் கதை ஊரிலே பரவிச்சு தெண்டா, என்றை மானம் மரியாதை எல்லாம் போ யிடும்!
- தர்:- அப்ப என்ன செய்யப்போறியள்?
- ஜெய:- (கவலையாக) அதுதான் தெரியேல்லை! யோசிக்கிறன்.
- தர்:- அப்ப எழுதிவிடுங்கோ, வரவேண்டாமெண்டு.
- ஜெய:- அது சரியில்லை. அதோடை அப்பாவுமல்லே வாறார்.
- தர்:- அப்ப நாங்கள் எங்கையாவது போவம், அவை வரமுன்னம். (சிரிக்கிறார்)
- ஜெய:- சீ அது சரியில்லை. அவை வந்து அந்தரிச்சுப் போவினம்.
- தர்:- அப்ப உடனடியாகப் பெரிய வீட்டுக்கு மாறுவம்.
- ஜெய:- உடனே எப்பிடி? அதுக்கும் காசு வேணுமே? இருபதாயிரம், முப்பதினாயிரம் எண்டு வைச்சிருக்கிறியா?
- தர்:- கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளைக்கு. (சிரித்து) மாட்டிப் போட்டு நிண்டு முளிக்கிறியள்! (சிரிக்கிறார்)
- ஜெய:- (எரிச்சலாக) தர்சியா! சும்மா இளியாதை! இப்ப என்ன செய்யிறது?
- தர்:- எனக்கு ஒண்டுமில்லை. வந்து நிண்டுட்டுப் போகட்டன்.
- ஜெய:- (எரிச்சலாக) ஒ உனக்கு ஒண்டும் இல்லை. ஏனென்டா நீ கிளாஸ் வண் கிளறிக்கல் சேவன்ட் இல்லையே! உன்றை மானம் போகாதே!
- தர்:- அப்ப என்ன செய்யப்போறியள்?
- ஜெய:- தர்சியா! ஒரு ஐடியா!
- தர்:- என்ன ஐடியா?
- ஜெய:- (குரல்தாழ்த்தி) இந்த வீட்டுக்காறரையே கேட்டா என்ன, அவை போகும் வரையும் அனெக்கிலே மாறி இருக் கச் சொல்வி? நாங்கள் வீட்டுக்காறர் போலை மெயின் வீட்டிலே இருப்பம்!
- தர்:- ஐடியா நல்லாத்தான் இருக்கு! பாஸ்கரனும் ரஞ்சனியும் சம்மதிப்பினமா?
- ஜெய:- சம்மதியாட்டாக் கெஞ்சிப் பாப்பம்! இனி பாஸ்கரன் என்றை ஃபிறண்தானே! சம்மதிப்பன்.
- தர்:- நல்ல சனம். சம்மதிக்ககூடும். அதுகும் இரண்டு நாளைக் குத்தானே!

ஜெய:- வேறே வழியில்லை. தர்சியா! நீயும் வா கேப்பம்.
 தர்:- என்னை ஏன்?
 ஜெய:- ரஞ்சனியோடும் பேச வேணும். ரண்டு பேரோடும் பேசி
 னுத்தான் காரியம் சித்திக்கும்.
 தர்:- சரி வாறன். கேட்டுப் பாப்பம்.
 ஜெய:- உடனடியாக இடம் மாறவேணும். வியாழக்கிழமை வரு
 கினம்!

காட்சி 5

இடம்: கொழும்பு. பாஸ்கரன் வீடு.
 (ஜெயராசாவும் தர்சினியும் வருகிறார்கள்)
 பாஸ்:- என்ன ஜெயராசா? என்ன விசேஷம்?
 ரஞ்:- ஒ தர்சினியும் வாறா. சோடியா வாறியள். (சிரித்து)
 வாருங்கோ! இருங்கோ! என்ன விசேஷம்?
 தர்:- விசேஷம்தான் ரஞ்சினி அக்கா.
 ரஞ்:- இருங்கோ! என்ன விசேஷம்? சொல்லுங்கோ. சொல்
 லுங்கோ.
 (ஜெயராசாவும் தர்சினியும் கதிரைகளில் இருக்கிறார்கள்)
 ஜெய:- ஒரு சின்ன உதவி எதிர்பார்த்து வந்திருக்கிறம்.
 பாஸ்:- என்ன ஜெயராசா உதவியா? என்ன உதவி? உங்களுக்குச்
 செய்யாத உதவியா? (சிரித்து) சொல்லுங்கோ!
 ஜெய:- பாஸ்கரன்! யாழ்ப்பாணத்திலே இருந்து என்னுடைய அப்
 பாவும் அவருடைய சிநேகிதன் ஓராளும் வியாழக்கிழமை
 கொழும்புக்கு வருகினம்.
 பாஸ்:- அவைக்கு தங்க இடம் தேவையா? உங்கடை அனைக்
 சிலை இடமில்லைப்போலே? இஞ்சை தங்கலாம். ஒரு
 அறையை ஒதுக்கித் தாறம்.
 ரஞ்:- அதுதானே, இப்பிடி ஒரு அந்தரத்துக்கு உதவாமல்?
 ஜெய:- (தயங்கி) அதில்லை. நாங்கள் எதிர்பார்த்து வந்தது,
 இதையும் விடப் பெரிய உதவி.
 பாஸ்:- (வியப்புடன்) அதென்னது?
 ஜெய:- பாஸ்கரன்! உனக்குச் சொன்னா என்ன? ஊரிலே என்னைப்
 பற்றிப் பெரிசாப் புளுகியிருக்கிறன். பெரிய வீட்டிலே
 எல்லா வசதியனோடும் இருக்கிறனெண்டு.
 பாஸ்:- அப்பிடியா ஜெயராசா? ஏன் அப்பிடிப் புளுகினாய்?
 (சிரிக்கிறான்)

ஜெய:- பாஸ்கரன்! நான் ஒரு ஸ்ராப் கிறேட் ஒஃபசர்தானே? நான் அதுக்குத் தகுந்தபடி இருக்க வேண்டாமோ? என்னைப் பற்றி ஊரிலே பெரிசா நினைக்க வேண்டாமோ? அதுக்காகச் சொன்னன். ஆஹ இஞ்சை வீட்டுக்கக் குடுக்க வேண்டிய அட்வான்சும் கீமணியும் அங்கை அவைக்குத் தெரியுமா?

பாஸ்:- ஒம் ஒம் கொழும்பிலே வீட்டுக்கிறது எவ்வளவு கஸ்டம்!

ரஞ்சு:- தர்சினி! நாங்கள் இந்த அனெக்சையே, உங்களுக்குக் கெண்டதிலே தந்தனாங்கள். இல்லாட்டாத் தந்திருக்க மாட்டம்.

ஜெய:- அதுதான் அவை வந்து நான் இருக்கிற நிலைமையைப் பாத் தினமெண்டா, என்ரை மானம் போயிடும்!

பாஸ்:- ஜெயராசா! அப்பாதானே வாரூர்? வரட்டுமன்!

ஜெய:- அப்பா மட்டுமில்லை. அவற்றை சிநேகிதன் மார்க்கண்டு மாமாவும்லே வாரூர். அவர் இந்தக் கதையைக் கொண்டு பேர்ய் ஊரிலே விட்டாரெண்டா... மானம் போயிடும்!

ரஞ்சு:- அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது?

ஜெய:- அதுதான் அவை வந்து நிக்கேக்கை நாங்கள் தான் இந்த வீட்டுக்காறர் போலையும், நீங்கள் அனெக்சிலே இருக்கிற ஆக்கள் போலையும் நடிக்க வேணும்!

பாஸ்:- அந்த அனெக்சுக்கை நான் இருக்கவா? என்னலை ஏலாது!

ரஞ்சு:- இவர் ஒரு மாதிரிப் பூந்திருந்தாலும் என்னலை துப்பரவா ஏலாது! (சிரிக்கிறான்)

பாஸ்:- ஜெயராசா, இவ்வளவு வசதியாக இருந்துட்டு, உந்த அனெக்சுக்கை கிடந்தா, எனக்கு நித்திரையே வராது! (சிரிக்கிறான்)

ஜெய:- பாஸ்கரன் ஒரு ஃபிரெண்ட் எண்ட முறேலை கேக்கிறன். இந்த உதவியை நீ கட்டாயம் செய்ய வேணும்!

பாஸ்:- உடம்புக்கு ஒத்து வராதே! என்ன செய்ய?

தர்:- ஆக ரண்டு நாளைக்குத்தானே? ரஞ்சனி அக்கா, நீங்க சொல்லுங்கோ!

ரஞ்சு:- ரண்டு நாளைல் தர்சியா, ஒரு நாளைக்கே என்னலை அதுக்கை இருக்கேலாது! அதால்தானே அதை வாடைக்குத் தந்தனாங்கள்?

பாஸ்:- ரண்டு நாளேலை அவை போகாட்டா? கிழமைக்கணக்கிலே இருந்துட்டா?

தர்:- இல்லை, இல்லை, போயிடுவினம். நிக்காயினம்!

- ரஞ்:- அதுக்கிடேலை எங்களுக்கு ஆராவது விசிட்டேர்ஸ் வந்தா?
- ஜெய:- அப்பிடி வந்தாக் கஷ்டம்தான்! ஆனா அவை அந்த நேரம் பாத்தா வரப்போகினம்?
- பாஸ்:- தற்செயலா வந்துட்டா?
- ஜெய:- நாங்கள் உடனை இடம் மாறறம்!
- பாஸ்:- சரி ஜெயராசன், ஒரு ஃபிறண்டுக்காகச் சம்மதிக்கிறன்!
- ரஞ்:- நான் எப்படித்தான் சமாளிக்கப்போறனோ?

காட்சி 6

- இடம்: கொழும்பு. பாஸ்கரன் வீடு.
(கந்தையாவும் மார்க்கண்டுவும் வருகிறார்கள்)
- மார்:- கந்தையா அண்ணை! இதுதானோ ஜெயராசாவின்ரை வீடு?
- கந்:- ஓம். நம்பர் சரி. இதுதான் வீடு.
- மார்:- அவன் சொன்னது சரிதான்! நல்ல பெரிய வீடுதான்!
- கந்:- மார்க்கண்டு, அவன் பெரிய உத்தியோகத்தனல்லே? அதுக்கு ஏத்த வீட்டிலைதானே இருக்க வேணும்? (பெருமிதச் சிரிப்பு சிரிக்கிறார்)
- மார்:- போட்டிக்கொவுக்குக் கீழை கார் நிக்குது. மகன் காரும் வைச்சிருக்கிறாரோ?
- கந்:- இல்லையே! அவன் கார் வாங்கினதாச் சொல்லல்லையே!
- மார்:- அவர் பெரிய உத்தியோகத்தன். திடீரெண்டு கார்தேவைப் பட்டிருக்கும். வாங்கியிருப்பார். (சிரிக்கிறார்)
- கந்:- ஓம் மார்க்கண்டு, திடீரெண்டு தேவை ஏற்பட்டிருக்கும்! (சிரிக்கிறார்)
- மார்:- (வியப்புடன்) வீட்டுக்குள்ளை கதிரை மேசையள் ஷோ கேசுகள்!
- கந்:- மார்க்கண்டு! அவன் படிப்பு உத்தியோகத்தோடை இது களிலும் கெட்டிக்காறன்! இந்த அழகுபடுத்தும் கலேலை. அவனையும்விட அவன்ரை மனிசி தர்சினி வலு கெட்டிக் காறி! (சிரிக்கிறார்)
- பாஸ்:- (வீட்டினுள்ளே யிருந்து) ரஞ்சினி! ரண்டு பேர் வருகினம். யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து போலை. ஜெயராசாவின்ரை ஆக்களாக்கும். நாளைக்கு வாறமெண்டுட்டு, இண்டைக்கு வந்துட்டினம்.
(பாஸ்கரனும் ரஞ்சனியும் முன்விறுந்தைக்கு வருகிறார்கள்)
- பாஸ்:- நீங்கள் ஆரைத் தேடுறியள்?

- கந்:- தம்பி, இதுதானே ஜெயராசாவின்ரை வீடு?
- பாஸ்:- ஓம், ஓம் அவற்றை வீடுதான். நீங்கள் ஆர்?
- கந்:- நான் அவருடைய தகப்பன். யாழ்ப்பாணத்திலே இருந்து வாறன். இது அவருடைய சொந்தக்காற ஆள். நீங்கள் ஆரெண்டு தெரியேல்லைத் தம்பி?
- பாஸ்:- நாங்கள் அவற்றை வீட்டிலே, ஒரு பக்கத்திலே, அனெக்கிலே வாடைக்கு இருக்கிறம்,
- கந்:- பக்கத்திலே? அனெக்கிலே?
- மார்:- அப்ப ஜெயராசா எங்கை தம்பி?
- பாஸ்:- அவர் பின்னுக்கு இருக்கிறார்.
- கந்:- இதென்ன தம்பி, வீட்டுக்காறர் பின்னுக்கு இருக்கிறார். நீங்கள் வாடைக்காறர் முன்னுக்கு வந்து இருக்கிறியள்? (சிரிக்கிறார்)
- மார்:- விநோதமாயிருக்கு! என்ன?
- கந்:- ஓம் மார்க்கண்டு, விநோதமாய்த்தான் இருக்கு! கொழும் பல்லே?
- பாஸ்:- இருங்கோவன். மாமா! உலகத்திலே எத்தினையோ விநோ தமான விஷயங்கள் நடந்து கொண்டதானே இருக்குது! (சிரிக்கிறான்)
- கந்:- ஜெயராசா எங்கை தம்பி?
- பாஸ்:- சரி இருங்கோ வாறன். ரஞ்சனி, வா வா அனெக்கக்குப் போவம்.
- ரஞ்:- (சினுங்கி) என்னண்டு போறது? எல்லாத்தையும் போட்டது போட்டபடியே விட்டுட்டு?
- பாஸ்:- ரஞ்சனி! ரண்டுநாள்க்குத்தானே? சகிச்சுக்கொள்! வாவா! (பாஸ்கரனும் ரஞ்சனியும் வெளியே போகிறார்கள்)
- மார்:- பெண்சாதியும் புருஷனுமாய் வந்தல்லே முன்னுக்கு இருக்கினம்? ஜெயராசாவைக் காணேல்லை!
- கந்:- அவன் ஜெயராசா அப்படித்தான். அடக்கமானவன்! ஓதுங்கியிருப்பன்! இருக்கிற இடம் தெரியாது! தண்ணைக் காட்டிக்கொள்ளுறதில்லை. அதிகம் பேசான். புளுகான்!
- மார்:- ஓம் ஓம் ஜெயராசா அதிகம் புளுகறதில்லை! வலு அடக்கம்! (ஜெயராசா வருகிறான்)
- கந்:- ஓ. தம்பி ஜெயராசா வந்துட்டியே? வா வா எங்கை இருந்தனி?
- ஜெய:- நான் அங்கை பின்னுக்கு இருந்தனாப்பா.

- கந்:- வாடைக்காற்றை முன்னுக்கு நடுவீட்டுக்கை இருத்திவிட்டுட்டு, நீ போய்க் கோடக்கை இருந்திருக்கிறாய் என்ன? உப்பிடி விட்டுக்குடுக்கக்கூடாதடா! மனிசர் மதிப்பா இருக்க வேணும். அவன் நடுவீட்டுக்கை இருந்ததைப்பாத்துட்டு, நான் அவன்தான் வீட்டுக்காறன் என் டெல்லே நினைச்சுட்டன்! (சிரிக்கிறார்)
- மார்:- கந்தையா அண்ணை! நானும் அப்பிடித்தான் நினைச்சன் (சிரிக்கிறார்)
- ஜெய:- ஓம்பா, அவர்தான் வீட்டுக்காறன்!
- மார்:- என்ன தம்பி, அவர்தான் வீட்டுக்காறனோ?
- ஜெய:- இல்லை, இல்லை, அப்பிடி மற்றவை நினைப்பினம் எண்டன்! (சிரிக்கிறான்)
- மார்:- தற்செயலாக நடந்தது. அதை விடு கந்தையா அண்ணை.
- கந்:- இல்லை மார்க்கண்டு தெரியாததைச் சொல்லிக் குடுக்க வேணும். ஜெயராசா, அவன் ஆர் பொடியன்?
- ஜெய:- அவரும் ஒரு உத்தியோகத்தன்தானப்பா! பேர் பாஸ்கரன்!
- கந்:- என்ன ஏதும் சில்லறை உத்தியோகத்தனே?
- ஜெய:- இல்லை அப்பா, நல்ல பெரிய உத்தியோகத்தர்!
- கந்:- அப்பிடித் தெரியேல்லையேடா. பெரியவனெண்டா முகத்திலே அந்தக் களை தெரியுமடா!
- மார்:- கந்தையா அண்ணை, கொழும்பிலே வந்து நிண்டு உதுகளை விசாரித்துக்கொண்டு நிற்கிறாய்? (சிரிக்கிறார்)
- கந்:- அது நான் மகனோடே பேசுறன். டேய் ஜெயராசன், எனக்கு அவனைப்பற்றி நல்லபிப்பிராயம் இல்லை!
- ஜெய:- வாருங்கோ அப்பா. வந்து குளிச்சுச் சாப்பிடுங்கோ.
- கந்:- கார் ஒண்டு எடுத்திருக்கிறாய்?
- ஜெய:- (தடுமாறி) ஓம். ஓம். கார். கார்...
- கந்:- எப்ப எடுத்தனி?
- ஜெய:- இப்பதானப்பா!
- கந்:- இப்பவெண்டா, எப்ப?
- ஜெய:- இப்பதான் கிட்டலை! வந்தனீங்கள் களையாறுங்கோவனப்பா!
- கந்:- ஏன்ரா கார் வாங்கினனி?
- ஜெய:- கார் என்னத்துக்கப்பா? ஓடத்தான். (சிரிக்கிறான்)
- கந்:- எனக்கு எழுதவுமில்லை, சொல்லவுமில்லை.
- ஜெய:- அதுக்கெல்லாம் நேரமில்லையப்பா.

- மார்:- கந்தையா அண்ணை, அவை பெரிய உத்தியோகத்தர்மார்.
எத்தினை அவசர தேவையிருக்கும்?
- நீ உதுகளையெல்லாம் விசாரிச்சுக்கொண்டு.
- ஜெய:- ஓமப்பா அவசரதேவை அதாலை வாங்கிட்டன்! எழுதமுடியேல்லை.
- மார்:- சரி சரி தம்பி. நாங்கள் களை ஆறுவம்.
(ரஞ்சனி வருகிறாள்)
- ரஞ:- (வந்து) மாமா! ஓ மார்க்கண்டு மாமாவும், வந்திருக்கிறார்.
வாருங்கோ! வாருங்கோ!
- கந:- பிள்ளை ரஞ்சினி! நீயும் கோடக்கை போயிருந்துட்டாய்!
என்ன? (சிரிக்கிறார்)
- ரஞ:- சும்மா கதை பேசிக்கொண்டிருந்தனங்கள் மாமா.
(அசட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கிறாள்)
- கந:- சரி சரி எங்களுக்குத் தண்ணி சாப்பாட்டை ஆயத்தப்
படுத்து பிள்ளை.
- ரஞ:- சரி மாமா (தனக்குத்தானே குழம்பி) குசினி எங்கை?
அங்கை என்ன இருக்கு? எப்படி ஆய்த்தப்படுத்தபோறன்?
- கந:- என்ன பிள்ளை சொல்லுறாய்?
- ரஞ:- நான் டக்கெண்டு சமைச்சுப் போடுவன். நீங்கள் குளிச்சு
சுட்டு வாருங்கோ மாமா!
- மார்:- தம்பி ஜெயராசா, முதல்லை குளிச்சு, உடுப்பு மாத்தினுத்
தான் இந்தக்களை, றெயில்களை மாறும்!
- கந:- தம்பி அறையைக் காட்டடா. இதுகளை வைப்பம்,
- ஜெய:- சரி சரி வாருங்கோ.

காட்சி 7

- இடம்: கொழும்பு- பாஸ்கரன் வீடு.
- கந:- தம்பி ஜெயராசன், இனித்தான் நாங்கள் வந்த காரியத்
தைச் சொல்லப்போறன். மார்க்கண்டு மாமாவின்ரை
மகன் திருஞானம் இங்கிலாந்திலே இருந்து வாரார். அது
தான் எயர்போட்டுக்குப் போய் அவரை வரவேற்க
வேணும்.
- ஜெய:- வருவார்தானே? நாங்கள் என்ன செய்யிறது?
- கந:- ஐஞ்சுவரியம் இங்கிலாந்திலே இருந்துட்டு வாரார். நிறையச்
சாமான்கள் கொண்டருவர்.
- ஜெய:- அதெல்லாம் கிளியர் பண்ணிக் குடுப்பங்கள்.

- மார்:- உதவி செய்யவேண்டும்தானே? அதுதான் கந்தையா அண்ணையையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான்.
- ஜெய:- சரி மார்க்கண்டு மாமா. போய்ப் பாப்பம்.
- கந்:- நாங்கள் போய் வேலையில்லையடா தம்பி. கஸ்ரம்சிலேவேலை செய்யிற ஒரு பெரியவனைப் பிடிக்க வேணும்! உனக்கு ஆரையன் தெரியுமே?
- ஜெய:- அப்பா ஏன் கஸ்ரம்ஸ் ஒஃபீசர்?
- கந்:- தெரியாதேடா? சாமாங்களோடை வாரூர். வரியள் தீர்வையனைக் கொஞ்சம் பாத்து அடிப்பிக்கத்தான்! இல்லாட்டாக் கொண்டாற காசிலை, ஒரு பகுதி வரீலை போயிடும். (சிரிக்கிறார்)
- ஜெய:- அப்பா! அது அடிக்கவேண்டியது அடிச்சே திருவங்கள்! ஒஃபீசர் நிண்டும் சுகமில்லை!
- கந்:- டேய் சாட்டுச் சொல்லித் தட்டிக்கழியாதை! உனக்கு ஒருத்தரையும் தெரியாதுபோலே? (சிரிக்கிறார்)
- ஜெய:- (தடுமாறி) எனக்குத் தெரியும். தெரியும்!
- கந்:- அப்ப கெதியா அந்தானைத் தேடிப் பிடி!
- ஜெய:- நீங்கள் வரேக்கை இஞ்சை வீட்டிலை இருந்தாரே. அவரும் ஒரு கஸ்ரம்ஸ் ஒஃபீசர்தான்!
- மார்:- (வியப்புடன்) என்ன நாங்கள் வரேக்கை இஞ்சை இருந்தவரோ?
- கந்:- நான் நினைச்சன்! நான் நினைச்சன்! அப்பிடி இருக்குமெண்டு. (சிரிக்கிறார்)
- மார்:- ஏதும் சில்லறை உத்தியோகத்தனோ என்று விசாரிச்சுட்டு. இப்ப நினைச்சன்! நினைச்சன்! என்று முந்தூறியன்? (சிரிக்கிறார்)
- கந்:- இல்லை மார்க்கண்டு. நான் நினைச்சான், சொல்லேல்லை! (சிரித்து) தம்பி, அவர் என்ன பதவிலை இருக்கிறார்?
- ஜெய:- பாஸ்கரன் அஃஸ்ரன்ற் கொல்கரர்!
- கந்:- அந்தக்களை அந்தப் பிள்ளையின்றை முகத்திலை இருந்தது! நான் பார்த்தான். இருந்தது!
- மார்:- கந்தையா அண்ணை புளுகூரர். புளுகூரர்! என்ன மாதிரிச் சுத்தித் திரும்பூரர்! (சிரிக்கிறார்)
- கந்:- என்ன மார்க்கண்டு, அந்தப் பிள்ளையைப் பாக்க பெரிய உத்தியோகத்தன் மாதிரி இல்லையோ?
- மார்:- இருக்குது! இருக்குது! நீங்களல்லோ அப்பிடி இல்லையெண்டு வாதாடினது? (சிரிக்கிறார்)

- கந்:- மார்க்கண்டு! உனக்கு இப்ப அந்தானைப் பிடிக்கவேணுமோ இல்லையோ?
- மார்:- வேணும், வேணும்! கட்டாயம் வேணும்! பிடியுங்கோ கந்தையா அண்ணை!
- கந்:- தம்பி அவரிட்டையே உதவி கேப்பம்.
- ஜெய:- அப்பா! பாஸ்கரன் நேர்மையான ஆள். உதுகளுக்குச் சம்மதியார்.
- கந்:- நேர்மையோ தம்பி? நான் நினைச்சன். அப்பிடியே அந்தப் பிள்ளைன்றை முகத்திலை எழுதி ஒட்டியிருக்கு. நேர்மையான ஆளெண்டு!
- ஜெய:- அவர் சட்டத்துக்கு மாறாக ஒருத்தருக்கும் ஒரு சலுகையும் செய்யமாட்டார்!
- கந்:- சும்மா கேட்டுப்பாப்பம். அதிலை என்ன?
- ஜெய:- கேட்கிறதே மரியாதை இல்லை!
- கந்:- நீ சும்மா இரடா! நான் கேக்கிறன்.
- ஜெய:- அப்பா! என்ன கேக்கப் போறியள்?
- மார்:- தம்பி, எங்களுக்கு ஒரு சலுகையும் செய்ய வேண்டாம். வாற சாமாங்களை ஆறும் களவெடுக்காமல் பாத்து, உடையாமல் கிடையாமல் கொஞ்சம் கெதிப்பணி எடுக்க உதவிப்பண்ணிடுப் போதும்!
- ஜெய:- என்ன சொல்லுறாரோ தெரியேல்லை!
- தர்:- (வந்து) அவர் நல்ல மனிசன், உதவி செய்வர். போய்க் கேளுங்கோ மாமா!
- ஜெய:- தர்சினி உனக்கு எப்படித் தெரியும் அதெல்லாம்?
- தர்:- எனக்கு எல்லாம் தெரியும். அவர் சம்மதியாட்டாச் சொல்லுங்கோ. ரஞ்சனியோடை பேசி நான் சம்மதிக்க வைக்கிறன்!
- மார்:- பிள்ளை சொல்லுறதும் சரி! பொம்பிளையள் செல்வாக்குத் தான் பெரிய செல்வாக்கு!
- ஜெய:- சரி சரி நான் வாறன். வாருங்கோ போய்க் கேட்டுப் பாப்பம்.

காட்சி 8

- இடம்: கொழும்பு. ஜெயராசன் குடியிருக்கும் அனெக்ஸ்.
(கந்தையா, மார்க்கண்டு, ஜெயராசன் மூவரும் வருகிறார்கள்.)
- பாஸ்:- ஜெயராசன் வாறும் வாறும்! நீங்களும் வாருங்கோ மாமா.

- ஜெய:- இவர் தான் நான் சொன்ன ஒஃபீசர், பாஸ்கரன். இவர் என்னுடைய அப்பா. இவர் மார்க்கண்டு மாமா.
- பாஸ்:- முந்திச் சந்திச்சனாங்கள்தானே? இருங்கோவன்!
- கந்:- இருக்க இடமில்லை. இந்தப் பெரிய ஒஃபீசர் இதுக்கை வந்து இருக்கிறியளே!
- பாஸ்:- அதிலே என்ன? எங்கையோ இருந்தாச் சரிதானே மாமா?
- ஜெய:- பாஸ்கரன் உதைத்தான் நானும் அப்பாவுக்குச் சொன்னணை. இருக்க ஒரு இடம் இருந்தாச் சரிதானே?
- மார்:- பெரிய உத்தியோகத்தர் அதுக்குத் தகுந்த இடத்திலே தானே இருக்க வேணும்! (சிரிக்கிறார்)
- பாஸ்:- மார்க்கண்டு மாமா, எனக்குச் சின்ன இடமே போதும்! (சிரிக்கிறார்)
- கந்:- இல்லைத்தம்பி. தனக்குத் தனக்குத் தகுந்த இடத்திலே இருக்கவேணும்.
- பாஸ்:- முந்திப் பெரிய வீட்டிலே தான் இருந்தான். இப்பதான் இஞ்சை வந்திருக்கிறன்.
- மார்:- அதேன் தம்பி அப்பிடி மாறினவீர்?
- பாஸ்:- மற்றவைக்கும் இடம் குடுக்கவல்லே வேணும்? மாமா நாங்களே நெடுகப் பெரிய வீடுகளிலே இருந்து கொண்டா, மற்றவை நெடுகக் குச்சுக்கையே இருக்கிறது? (சிரிக்கிறார்)
- கந்:- தம்பிக்கு நல்ல பெரிய மனது! தாராள மனது!
- பாஸ்:- அது சரி, வந்த விஷயம் என்ன?
- மார்:- தம்பி பாஸ்கரன். சும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கை வந்த மாதிரி. நாங்கள் தங்க வந்த வீட்டிலேயே நீங்கள் இருக்கிறியள்!
- பாஸ்:- (வியப்புடன்) என்ன என்ன? என்ன விசேஷம்?
- ஜெய:- மார்க்கண்டு மாமாவின்ரை மகன், சனிக்கழமை இங்கிலாந்திலே இருந்து வாரார்.
- பாஸ்:- வந்தா, வந்து இறங்குவர் தானே? அதுக்கென்ன?
- மார்:- ஐஞ்சு வரியம் நிண்டுட்டு வாரார். நிறையச் சாமாங்கள் கொண்டருவர். அது தான் அதுகளுக்கு வரியள் தீர்வையனைப் பாத்துப் போட்டு...
- பாஸ்:- அது கஷ்டம் மாமா. வரி குடுக்கவேண்டியதுக்கு குடுக்கத் தான் வேணும்! மறுக்கக்கூடாது. அது நாட்டுக்குப் போக வேண்டிய பணம். நான் உப்பிடி வேலைக்குப் போறதில்லை
- ஜெய:- நான் சொன்னனே அப்பா, அவர் உப்பிடி வேலை செய்ய மாட்டார் என்று.

- கந்:-** ஓ நேர்மையான பிள்ளை! அது முகத்திலே எழுதியிருக்கு!
எண்டாலும் எங்களுக்கு ஒரு சலுகை...?
- பாஸ்:-** மாமா! நேர்மைக்கு மாறான வேலை நான் செய்யமாட்டன்!
- மார்:-** இல்லை தம்பி பாஸ்கரன். இப்பிடி வாற சாமான்களைச்
சிலர் களவெடுத்துப் போடுறாங்கள். பாசல்களைக் கண்ட
படி தூக்கிப் போட்டுச் சாமாங்களை உடைச்சுப் போடுறாங்
கள். அது தான் அதுகளைப் பாத்துப் பக்குவப்பண்ணி,
கொஞ்சம் கெதிப்பண்ணி எடுக்க உதவி செய்தா என்ன?
- பாஸ்:-** ஓம், ஓம் அதுகளை வேணுமெண்டாச் செய்து தரலாம்.
- கந்:-** அது போதும் தம்பி. அது போதும்!
- பாஸ்:-** அவர் எப்ப வந்து இறங்குறார்?
- மார்:-** சனிக்கிழமை. சனிக்கிழமை!
- பாஸ்:-** சனிக்கிழமை. ஞாபகமிருக்கு. கவனிக்கிறன்!
- மார்:-** அப்ப தம்பி நாங்கள் வாறம்.
- ரஞ்:-** பொறுங்கோ மாமா தேத்தண்ணி குடிச்சுட்டுப் போக
லாம்.
- கந்:-** சரி பிள்ளை கொண்டு வா! எங்களுக்கு உதவி செய்யிறத்
தோடை தேத்தண்ணியும் தாறியள். அது பெரிய மனி
ரெண்டா அப்பிடித்தான்! நான் சொல்லீட்டனே, வந்த
உடனை முகத்தைப் பாத்துச் சொல்லீட்டன்!
- மார்:-** ஓம் கந்தையா அண்ணை சொன்னனீங்கள்! சொன்னனீங்
கள்!
(ரஞ்சனி உள்ளே போய் தேனீர் கிளாககளுடன் வந்து)
- ரஞ்:-** இந்தாருங்கோ மாமா தேத்தண்ணி.
(ரஞ்சனி தேனீரைக் கந்தையா, மார்க்கண்டு இருவருக்கும்
கொடுக்கிறாள்)
- கந்:-** தா பிள்ளை. நல்ல மனிசர்! நல்ல தேத்தண்ணி!

காட்சி 9

- இடம்:** கொழும்பு. கட்டுநாயக்கா சர்வதேச விமான நிலையம்
- மார்:-** கந்தையா அண்ணை வந்த அலுவலும் முடிஞ்சது. இனி
வீட்டுக்குப் போனதும், யாழ்ப்பாணம் வெளிக்கிட
வேண்டியது தான்.
- கந்:-** திருஞானம் ஐஞ்சு வரியம் இருந்திட்டு வந்தவன். நிறை
யச் சாமாங்கள் கொண்டந்தவன். எல்லாம் வடிவாப்
பாசல் பண்ணி அனுப்பியாச்சு.

ஜெய:- திருஞானம் எங்கனோடை வரேல்லை எண்டது தான் ஒரு குறை!

மார்:- அவன்கூட வந்த சிநேகிதனோட நிக்கப்போறானும். நிண்டுட்டு வரட்டன். நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய்ப் பேசிக்கொள்ளுவம். நான் கந்தையா அண்ணைக்குத்தான் நன்றி சொல்லவேணும்!

ஜெய:- ஏன் மாமா அப்பிடி?

மார்:- தம்பி, நான் கொழும்புக்கு வர யோசிச்சுக்கொண்டு நிண்டனான். கந்தையா அண்ணைதான் என்றை மேலுக்கு அவரைத் தெரியும். இவரைத் தெரியும். எல்லாம் வடிவாச் செய்விச்சுத் தாறன் எண்டு கூட்டியத்தது. (சிரிக்கிறார்)

ஜெய:- அப்ப அப்பாவின்ரை சொல்லை நான் காப்பாற்றீட்டன்! மார்க்கண்டு மாமா, எல்லாம் வடிவாச் செய்து தந்திட்டன்தானே?

மார்:- ஓம் தம்பி ஜெயராசா எல்லாம் திருப்தி. அதுகும் அந்தப் பிள்ளை பாஸ்கரன் வீட்டிலை இருந்தது வசதியாப்போச்சு!

காட்சி 10

இடம்: கொழும்பு. பாஸ்கரன் வீடு.
(கந்தையா, மார்க்கண்டு, ஜெயராசன் மூவரும் வருகிறார்கள்)

கந்:- சரி வீடு வந்துட்டுது. மார்க்கண்டு சாமான்களை எடு. டக்கெண்டு வெளிக்கிடுவம். இரவு நெயிலைப் பிடிப்பம்!

ஜெய:- அப்பா, நிண்டு கொழும்பையும் பாத்துக்கொண்டு போங்கோவன்.

கந்:- எட தம்பி, யாழ்ப்பாணத்திலை வீடு வாசல், காணி கமம், எண்டு எவ்வளவு பாக்க இருக்கு? எங்களுக்கு கொழும்பிலை என்ன பாக்க? கோல் ரோட்டிலை கார் ஓடுறதைப் பாக்கலோ? (சிரிக்கிறார்)

மார்:- தம்பி எங்களுக்குக் காலாற நடக்கவேணும். உடம்பிலை சோளசுக்காத்துப் பிடிக்கவேணும். இப்பிடி அடைஞ்சு கிடக்கேலாது! (சிரிக்கிறார்)

ஜெய:- அப்ப சரி உங்கடை விருப்பம்.

கந்:- இதார் வீட்டிலை பேசிக்கேக்குது?

ஜெய:- தர்சினியும், ரஞ்சனியும்போலை.
(வீட்டினுள் தர்சினியும், ரஞ்சனியும் பேசுவது கேட்கிறது)

- ரஞ்சு:- என்ன தர்சினி, நீர் எப்பிடி அந்த அனெக்கக்குள்ளை சிவக்கிறீர்? எனக்கு ரண்டு நாள் இருந்து, உயிர் போறது போல இருக்கு. சகிக்க முடியேல்லை!
- தர்:- சரியான வெக்கை புளுக்கம்தான் ரஞ்சினி. நாங்கள் வேறறை எங்கை போறது?
- ரஞ்சு:- இப்பிடிச் சங்கடப்படுறத்திலும் ஊரோட போயிடலாமே?
- தர்:- ரஞ்சனி ஊரோடை போனாக் குடும்பமாக வாழேலாது.
- ரஞ்சு:- தர்சினி நானெண்டா, உப்பிடியெண்டா வீட்டை போயிடுவன்.
- தர்:- இந்த வீட்டிலை இவ்வளவு, வசதியா இருந்த உங்களுக்கு அதுக்கை இருக்கிறது கஷ்டம்தான். மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ ரஞ்சனி அக்கா. உங்கடை கஷ்டம் இண்டையோடை சரி! அவையாழ்ப்பாணம் வெளிக்கிடுகினம்.
- கந்:- (வியப்புடன்) தம்பி ஜெயராசா இதென்னடா கதை?
- ஜெய:- (தயங்கி) அதப்பா, அது வந்து வந்து...
- கந்:- நீயேடா, அந்த அனெக்கக்குள்ளை இருக்கிறாய்?
- ஜெய:- (பரிதாபமாக) என்னுடைய சம்பளத்துக்கு கொழும்பிலை இந்த மாதிரி ஒரு அனெக்கிலை இருக்கத்தான் கட்டுப்படியாகும்!
- கந்:- ஊரிலை புளுகினியேடா, எவ்வளவு பெரிய வீடு! எவ்வளவு வசதியாக இருக்கிறன்! எண்டு?
- மார்:- எனக்குமல்லே வீடு தேடி வந்து புளுகினார் தம்பி.
- ஜெய:- நான் பெரிய உத்தியோகத்தன். என்னைப் பற்றிப் பெரிசா ஊரிலை நினைக்கட்டுமே எண்டு அப்பிடிப் புளுகினன். என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ!
- தர்:- (வந்து) என்னையும் மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ! நானும் தான் புளுகினன்.
- ஜெய:- இந்தக் கதையைத் தயவு செய்து ஊரிலை சொல்லிப் போடாதேங்கோ!
- மார்:- இல்லைத் தம்பி நான் சொல்லமாட்டன்.
- கந்:- அப்ப தம்பி. உன்ரை உழைப்பெல்லாம் எங்கையடா?
- மார்:- (பரிதாபமாக) இஞ்சை மாறி மாறி இருந்த வீடுகளுக்கு அட்வான்சும் வாடகையும் குடுத்ததிலையே உழைப்பெல்லாம் முடிஞ்சுதப்பா!
- மார்:- அப்ப இவர் பாஸ்கரன் தம்பி, எப்பிடி பெரிய வீட்டுத்து இருக்கிறார்?

- பாஸ்:- பாஸ்கரன் வருகிறான் (வந்து) நான் மாமா ரஞ்சனீன்ரை சீதணக் காசிலை இருபது முப்பதெண்டு அட்வான்சும் வாடகையும் குடுத்துப் பெரிய வீட்டிலை வசதியாக வாழறன். (சிரிக்கிறான்)
- கந்:- ஓ தம்பி பாஸ்கரன், எப்ப வந்தனீர்? அங்கையே நிண்டீர்?
- பாஸ்:- நான் உங்களைப் பயணம் அனுப்பிப்போட்டுப் போக வெண்டு வந்தனான் மாமா.
- மார்:- அப்ப தம்பி பாஸ்கரன், உமக்கும் உழைப்பிலை மிச்ச மில்லை? (சிரிக்கிறான்)
- பாஸ்:- ஒரு சதமும் மிச்சமில்லை! உத்தியோகத்தனுக்கு, அதுகும் கொழும்பு உத்தியோகத்தனுக்கு, சம்பளத்திலை ஒரு சதமும் மிஞ்சாது! சும்மா காற்சட்டையும் போட்டுக் கொண்டு ஷோவாத் திரியிறதுதான்! (சிரிக்கிறான்)
- கந்:- அப்ப ஏன் தம்பியவை நிண்டு மிணக்கெடுறியள்? வாருங்கோவன் ஊருக்கு. (சிரிக்கிறார்)
- பாஸ்:- கந்தையா அம்மான்! நாங்கள் ஊருக்கு வந்தா, இப்பிடி உங்களைப்போலை வாறவைக்கு ஆர் உதவி செய்யிறது? (எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- கந்:- ஓ அதுகும் ஒண்டுதான்!
- ஜெய:- அப்பா, நாங்கள் இப்பிடியே படிப்பு உத்தியோகமெண்டு வாழ்ந்து பழகிட்டம். இனி ஊருக்கு வந்தும் எங்களாலை வேறா தொழில் செய்யேலாது! இப்பிடியே இழுபடுவம். என்ன செய்யிறது?
- மார்:- பெஞ்சன் கிட்டத்தானே தம்பி? அப்ப பெஞ்சனோடை வாருங்கோவன்!
- ஜெய:- ஓம் ஓம் மாமா, பெஞ்சனோடை வாறம்!
- பாஸ்:- பெஞ்சனோடை வாறம்!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)

தெய்வம் அன்றறுக்கும்

பாத்திரங்கள்:

சிதம்பரப்பிள்ளை	-	குடும்பத் தலைவர்
நல்லம்மா	-	அவரது மனைவி
ஆனந்தன்	-	அவர்களது மகன்
லச்சுமி	-	வீட்டு வேலைக்காரி

நல்லம்மா:- (உரத்து) தம்பி! எட தம்பி ஆனந்தன்! காலை ஆறுமணி யாப்போச்சு. நானும் கூப்பிடுறன் கூப்பிடுறன். நீயும் அசையாமல் படுத்திருக்கிறாய். எழும்பன்ரா.

ஆனந்தன்:- (அலட்சியமாக) ஓ, ஓ எழும்புவம்.

நல்:- எழும்படா. ஆனந்தன்! விடிஞ்சு எவ்வளவு நேரமாச்சு?

ஆன:- சும்மா சத்தம் போடாதை அம்மா! இந்த வீட்டிலை மனிசர் நிம்மதியா நித்திரை கொள்ளவும் வழியில்லை!

நல்:- நேரம் ஆறு மணி ஆச்சு. இனி என்னடா நித்திரை? எழும்பு.

ஆன:- (எரிச்சலாக) சும்மா சத்தம் போடாதையம்மா!

நல்:- எட காலமை வெள்ளை எழும்பிப் பாடத்தைப் படியன்!

ஆன:- (எரிச்சலாக) எல்லாம் படிக்க எனக்குத் தெரியும். இப்ப என்றை நித்திரையைக் குழப்பாதை அம்மா!

நல்:- பாருங்கோவன் அவன் சொல்லுற மறுமொழியை!

சித:- அவன் ஆனந்தனல்லே? நல்ல ஆனந்தமாய் நித்திரை கொள்ளுறான்! (சிரித்து) செல்லம் குடுத்துக் குடுத்து அவனைக் கெடுத்திட்டாய்! அதுசரி நல்லம்மா, காலமை வெள்ளை நேரத்தோடையே குளிச்சுக் கிளிச்சு ... எங்கை வெளிக்கிட்டிருக்கிறாய்?

நல்:- இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமையல்லே? ஒருக்காச் சிவன் கோயிலுக்குப் போட்டுவரப்போறன். (உரத்து) லச்சுமி! எடியே லச்சுமி!

சித:- ஏன் அவனைக் கூப்பிடுறாய்?

லச்சுமி:- (வந்து) என்னம்மா?

நல்:- இந்தக் கோப்பியை எங்கை வைச்சனி?

லச்:- இந்தாருங்கோ அம்மா.
(லச்சுமி கோப்பி கொடுக்கிறார் நல்லமமா வாங்கிக் குடிக்கிறார்)

நல்:- (கோபமாக) என்னண்டடி கோப்பி போட்டனி? சீ! படு மோசம்!

(லச்சுமி கிளர்ச்சி வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போகிறார்)

சித:- நல்லம்மா, அவள் போடுற கோப்பி சரியில்லையெண்டா, நீயே போட்டுக் குடியாதையன்!

நல்:- நான் கோப்பி போடுறதெண்டா, ஏன் வேலைக்காரியை வைச்சுச் சாப்பாடு போடுவான், வீட்டிலை? (உரத்து) லச்சுமி! லச்சுமி! அதுக்கிடேலை எங்கையோ போட்டாளி!

சித:- ஏன் பிறகும் கூப்பிடுறாய் அவளை?

நல்:- உந்த அரிச்சனைத் தட்டம் எடுத்துக் குடுத்தான் விளக்கச் சொல்வி.

லச்:- (வந்து) என்னம்மா?

நல்:- (கோபித்து) இன்னும் உந்த அரிச்சனைத் தட்டம் விளக்கேல்லையே?

லச்:- விளக்கறனம்மா.

(லச்சுமி அரிச்சனைத் தட்டத்தை விளக்குகிறார்)

நல்:- (எரிச்சலாக) குளிக்கப் போகேக்கை தந்துட்டுப் போனான்.

இன்னும் விளக்கி முடியெல்லை. வேலையைக் கடத்தாராய்!

சித:- குழந்தைப் பொட்டையல்லே! மெள்ள மெள்ளத்தானே செய்வன்?

நல்:- குழந்தையோ எல்லாம் வம்பு! சரியான விசமி!

சித:- ஆகப் பத்து வயது பெட்டைக்கு!

நல்:- பத்தோ? பதினைஞ்சாவது இருக்கும்! நல்லாக் காய்க்குக் கருவாடாப் போனான்!

லச்:- நான் உங்களுக்குக் கோப்பி கலந்தனம்மா. அதாலை செண்டுபோச்சு.

நல்:- கோப்பி கலந்தனியோ? குடிச்சனியோ?

லச்:- (பரிதாபமாக) நான் கோப்பி குடிக்கேல்லையம்மா!

சித:- இஞ்சார் நல்லம்மா, காலமை வெள்ளன் லச்சுமியையும் ஒரு கோப்பி கலந்து குடிக்க விடாதையன்?

லச்:- (கோபித்து) கோப்பியோ? அவளுக்கு என்னத்துக்கு கோப்பி?

- சித:- காலமை நாலரை மணலை எழுப்பி விட்டுட்டாய்! ஒரு சொட்டுத் தண்ணி ஊத்தாய். நீ மட்டும் கோப்பி குடிச்சுட்டாய்!
- நல்:- எனக்குக் காலமை வெள்ளன ஒரு சுடுதண்ணி குடியாட்டா உடம்பு இயங்காது! அதோடை எனக்கொரு முட்டு வாற தெண்டு உங்களுக்குத் தெரியாதே?
- சித:- அப்ப லச்சுமிக்கு முட்டு வந்தா? (சிரிக்கிறார்)
- நல்:- அவளும் நானும் சரியே?
- சித:- நல்லம்மா, ரண்டு பேரும் மனிசர் தானே? (சிரித்து) அவள் வறுமைப்பட்டதாலை வேலைக்கு வந்திருக்கிறாள். அதுதான் வித்தியாசம்.
- நல்:- (கோபித்து) ஓ நீங்கள் கட்டின பென்சாதி என்னை விட்டுட்டு, அவளுக்கு வேலைக்காறிக்கு நியாயம் பேசுங்கோ! லச்சுமி! இஞ்சை கொண்டாடி தட்டத்தை, நான் மினுக் கூறன்!
- ஸ:- (குழைவாக) நான் துடைச்சுத் தாறனம்மா.
- நல்:- (கோபித்து) விடடி தட்டத்தை! விடடி!
(நல்லம்மா தட்டத்தைப் பறிக்கிறாள். அது கீழே விழுகிறது) தட்டத்தைப் போட்டுட்டாள். வேணுமெண்டு போட்டுட்டாள்! உடைச்சுப் போட்டாள்!
(லச்சுமி தட்டத்தை எடுத்துத் துடைக்கிறாள்)
- சித:- இஞ்சார் நல்லம்மா. ஏன் பொய் சொல்லுறாய்? நீ தட்டத்தைப் பறிச்சதாலைதானே அது விழுந்தது?
- நல்:- அருமந்த தட்டம். நெளிஞ்சு போச்சு. எத்தினை ரூபாய் குடுத்து வாங்கின தட்டம்! அவளுக்கென்ன?
- சித:- விழுந்தா நெளியும் தானே?
- நல்:- (கோபித்து) தட்டத்தாலை குத்திவிட்டனென்டா தலேலை!
- சித:- ஆருக்கு? எனக்கா? (சிரிக்கிறார்)
- நல்:- (எரிச்சலாக) நீங்கள் இதுக்கை ஒண்டு. இவளின்ரை வம்புக்கு! (தேடிப்பார்த்து) இந்த வாழைப்பழங்கள் எங்கை? எந்த வாழைப்பழங்கள்?
- நல்:- நேத்துப் பொழுது படைக்கை வாங்கியந்து வைச்சனான். வெத்திலை கற்பூரம் எல்லாம் இருக்கு. வாழைப் பழத்தைக் காணைல்லை. நீங்கள் எடுத்தனீங்களே?
- சித:- நல்லம்மா நானேன் எடுக்கிறன்?
- நல்:- (கோபித்து) அப்ப இவள்தான் எடுத்திருக்கிறாள்! கள்ளி!
- ஸ:- (பரிதாபமாக) நான் எடுக்கேல்லையம்மா!

- நல்:- ஐயாவும் எடுக்கேல்லையாம். அப்ப ஆர் எடுத்தது?
- தசி:- எலி கொண்டு போயிருக்கும்.
- நல்:- என்ன எலி நாலு வாழைப் பழத்தையும் கொண்டு போகுமோ?
- சித:- (சிரித்து) நாலெலி வந்திருக்கும்.
- நல்:- (கோபித்து) சும்மா சிரியாதேங்கோ! எனக்கு எரிச்சல் வருது. அப்ப இவள்தான் எடுத்திருக்கிறாள்!
- சித:- நல்லம்மா நீ அரை வயித்துக்கும் கால் வயித்துக்கும் தின்னக் குடுத்திருப்பாய். பெட்டை பசிக்கு கொடுமையிலை எடுத்துத் திண்டிருக்கும்.
- நல்:- அதுக்குக் கோயிலுக்குக் கொண்டு போறபழத்தைத் தின்னாறதே?
- லச்:- (தழுதழுத்து) சத்தியமா நான் எடுக்கேல்லையம்மா!
- நல்:- (கோபித்து) எடுத்துத் திண்டதுமல்லாமல், பொய்யா பேசறாய்? நாயே!
- சித:- கோயிலுக்குக் கொண்டு போற பழத்தைக் குழந்தைப் பிள்ளை திண்டா, அதிலை என்ன நல்லம்மா? (சிரிக்கிறார்)
- நல்:- (கோபித்து) குழந்தைப் பிள்ளையே? கழுதை!
- சித:- அரிச்சனை எல்லாம் இஞ்சை வீட்டிலையே முடிஞ்சது! கள்ளி! நாய்! கழுதை! (சிரித்து) பிறகு அங்கை ஏன் கோயிலுக்குப் போவான்?
- நல்:- (கோபித்து) என்ன சொல்லாறியள்?
- சித:- சும்மா பழி சுமத்தாறதை! அவள் எடுத்ததை நீ கண்டனியோ?
- நல்:- நேரை காணவேணுமே? இவளை எனக்குத் தெரியாதே? முழியைப்பார்! திருட்டுமுழி முழிக்கிறாள்!
- சித:- நீ அடிச்சுக் கிடிச்சுப் போடுவாய் எண்ட பயத்திலை, பெட்டை முழிஞ்சது, (சிரிக்கிறார்)
- நல்:- பல்லுக் கொட்டிப்போடுவன்! உண்மையைச் சொல்லடி கெதியாய்!
- சித:- இஞ்சா நல்லம்மா நல்லா யோசிச்சுப்பார். நீ வைச்ச பொருளிலை தொட எனக்கே பயம்! (சிரித்து) இந்த லட்சணத்திலை இந்தச் சின்னப் பெட்டைக்கு அதுகளிலை தொடத் துணிவு வருமே?
- நல்:- (கோபித்து) சும்மா கேட்டாச் சொல்லாள். நாலுக்காறு இழுத்து விட்டனெண்டா, எல்லாம் தன்னாலை வெளிவரும்!

சித:- கோயிலுக்குப் போசேக்கை ஏழைப் பெட்டைக்கு அடிச்சப் பழியைத் தேடாதே!

நல்:- நீங்கள் வாயை [மூடிக்கொண்டிருங்கோ! நான் முறிச்சாறன் ஒரு பூவரசங் கம்பு!

(நல்லம்மா கம்பு முறிக்கப் போகிறாள்)

லச்:- (அழுகையுடன்) ஐயோ அம்மா! நான் எடுக்கேல்லை அம்மா!

சித:- லச்சுமி உண்மையைச் சொல்லு! நீ எடுத்தனியே?

லச்:- (அழுகையுடன்) இல்லை ஐயா! இல்லை ஐயா! அம்மாவை அடிக்க விடாதேங்கோ! அடிக்க விடாதேங்கோ! உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும் ஐயா!

சித:- நல்லம்மா நீ இப்ப இந்த அனாதைப் பெட்டைக்கு அடிச் சியோ, கோயிலுக்குப் போய்க் கும்பிடுற பலனும் இல்லாமல் போயிடும்!

நல்:- அதுக்காக அவளைக் கள்வெடுக்க விட்டே? உப்பிடித்தானே மற்றதுகளிலும்!

(நல்லம்மா லச்சுமிக்கு, அடிக்கிறாள்)

லச்:- (அழுகையுடன்) அடிக்காதேங்கோ அம்மா! அடிக்காதேங்கோ அம்மா! நான் எடுக்கேல்லை! நான் தின்னேல்லை!

சித:- நல்லம்மா இஞ்சை விடு! கம்பை விடு!

(சிதம்பரப் பிள்ளை கம்பையைப் பறிக்கிறார்.)

நல்:- (கோபித்து) நீங்கள் கம்பைப் பறிச்சாப் போலை என்ன? இண்டைக்கு இவளிட்டை உண்மையை எடுக்காமல் நான் விடப்போறதில்லை! பாருங்கோ தும்புக்கட்டை எடுத்தந்து விளாசினிடுறன்! அப்பதான் உண்மை கதறிக்கொண்டு வரும்!

(நல்லம்மா ஆவேசத்துடன் யடியில் ஏறிச் சறுக்கி விழுந்து வேதனையுடன்) அம்மா ஐயோ!

சித:- (பதறி) என்ன? நல்லம்மா என்ன? ஏன் விழுந்தனி? அவசரப்பட்டு ஏறினாய் வேகத்திலே? கொஞ்சம் மெதுவா ஏறாதையன் படலை?

நல்:- (வேதனையுடன்) உந்தப் படலை என்னவோ கிடந்து சறுக்கிட்டுது! ஆ! ஐயோ!

சித:- சரி சரி, எழும்பு!

நல்:- இந்தக் கால்! இந்தக் கால் தூக்கேலாதாம்! ஆ!

சித:- கால் சீப்புக் கீப்பு விட்டுப் போச்சோ தெரியேல்லை. காலை ஊண்டி எழும்பி நில் பாப்பம்!

- நல்:- ஆ! ஆ! நோகுது! தூக்கி விடுங்கோவன்!
- சித:- லச்சுமி, நீயும் பிடியடி பிள்ளை. (செதும்பரப்பிள்ளையும் லச்சுமியும்: நல்லம்மாவைத் தூக்கி விடுகிறார்கள்) ஆ, ஆ மெள்ள மெள்ள நல்லம்மா காலை நிலத்திலே ஊண்டு பாப்பம். முறிஞ்சு போச்சோ எண்டு பாப்பம். (மகிழ்ச்சியாக) ஆ! கால் நிலத்திலே பாலுது அப்ப முறியேல்லை! பயமில்லை! என்ன சறுக்கினதெண்டு பார்!
- நல்:- வாழைப்பழத் தோல்! அந்த வாழைப்பழத் தோல்! ஆரோ பழத்தைப் திண்டுட்டுத் தோலை இதிலே போட்டுட்டுதுகள்! ஐயோ! கால் வலிக்குது!
- சித:- நல்லம்மா இவள் லச்சுமி திண்டிருந்தா, தோலை இதிலே எதிரிலே போட்டிருப்பளே? எங்கையாவது ஒளிச்சல்லோ போட்டிருப்பள்? இது வேறே ஆரோதான் போட்டிருக்கினம். விளங்குதே?
- நல்:- விளங்குது விளங்குது! நீங்களும் இவளும் இல்லையென்டா, அப்ப வேறே ஆர் போட்டிருப்பினம்?
- சித:- வேறே ஆர்? உன்ரை புத்திரசிகாமணி ஆனந்தன்தான்! வாழைப்பழத்தை ஆனந்தமாய்ச் சாப்பிட்டுட்டுத் தோலை ஆனந்தமாய் போட்டிருப்பன்.
- நல்:- ஓ, போட்டிருப்பன். போட்டிருப்பன். அவன் ஒரு கவன மில்லாத விளையாட்டுப் பெடியன்! ஆ! ஆ! (வேதனையுடன்) அவன்தான் இன்னும் நித்திரையாலை எழும்பெல்லையே?
- சித:- ராத்திரி எடுத்துத் திண்டுட்டுப் போட்டிருப்பன்.
- நல்:- ஆ! ஆ! ஓ போட்டிருப்பன். போட்டிருப்பன்!
- சித:- ஏழரை மணிலே நித்திரை கொள்ளுறான். டேய் தம்பி ஆனந்தன்! எழும்படா கொம்மா வழுக்கி விழுந்து காலுக்கை நொந்து போச்சாம். ஆசுப்பத்திரிக்குப் போக வேணுமாம்.
- ஆன:- (அலட்சியமாக) ஓ எழும்புறன்!
- நல்:- அவன் எழும்பான். விளையாட்டுப் பொடியன்!
- சித:- அநியாயமா இந்தப் பெட்டைக்கு அடிச்சுப் போட்டியே காலமை வெள்ளை!
(நல்லம்மா தாண்டித் தாண்டி நடக்கிறாள்)
கடும் நோவே? நல்லாத் தாண்டுறாய்?
- நல்:- (வேதனையுடன்) கால் தூக்கி வைக்கேலாமல் இருக்கு. இஞ்சை இடுப்பிலே நோகுது! ஆ! ஆ!
- சித:- அரசன் அன்றறுப்பான். தெய்வம் நின்றறுக்கும்! எண்டது

பழமொழி. இது தெய்வம் கையோடை காட்டிப்போட்டுது! தெய்வம் அன்றே அறுத்திட்டுது! சக்தி உள்ள தெய்வம் போலே? (சிரித்து) இனி எண்ணை போட்டு மசாஜ் பண்ணி னுத்தான் மாறும்! வீட்டிலே நோ எண்ணையும் இல்லை.

நல்:- அப்ப நல்லெண்ணைலை போட்டு ஒருக்கா உரஞ்சுங்கோவன்!

சித:- நல்லம்மா, நான் இன்னும் குளிச்சச் சாப்பிடேல்லை. ஒப்பீசுக்கு வெளிக்கிட வேணும். நேரம் போகுது கடும் நோ இல்லைத்தானே? (சிரித்து) அவள் லச்சுமியைக் கொண்டு உரஞ்சுவி. லச்சுமி! போய் நல்லெண்ணைப் போத்திலே எடுத்தந்து, அம்மாவுக்கு நோகிற இடத்திலே போட்டு நல்லா உரஞ்சிவிடு!

நல்:- (கவலையாக) அவள் ஊத்தைக் கையாலை, என்றை குளிச்சு மேலிலே தொடப்போறாள்!

சித:- அவளையும் குளிக்க விட்டிருக்கலாமே காலமை? இனி என்ன செய்யிறது? நல்லம்மா! உனக்கு இப்ப எண்ணை போடவேணுமோ? வேண்டாமோ? வேணுமெண்டாப் போடுவி!

நல்:- (எரிச்சலாக) பின்பைப் போட்டு விட்டி எண்ணையை! ஆ! ஆ! (லச்சுமி நல்லம்மாவுக்கு எண்ணைய் போட்டு உறஞ்சி விடுகிறாள்)

சித:- என்ன இன்னும் நோ மாறேல்லையே?

நல்:- (வேதனையுடன்) அப்பிடியே இருக்குது! ஆ! ஆ!

சித:- இஞ்சா நல்லம்மா, உது தெய்வ நீதியா வந்தது கண்டியோ! காலமை நீ செய்த அநியாயத்துக்குக் கிடைச்ச தண்டனை! உது இனித் தெய்வத்திட்டைப் போய்க் கேட்டாத்தான் மாறும்! கெதியா வெளிக்கிடு கோயிலுக்கு!

நல்:- (வேதனையுடன்) என்னுலை நடக்க முடியேல்லை! எங்கையாலும் வழி தெருவிலே விழுந்திடப் போறன்! நீங்களும் வாருங்கோவன்!

சித:- எனக்கு எத்தனை வேலையள் இருக்கு? நான் ஒப்பீசுக்குப் போக வேணும். பிள்ளையள் பள்ளிக்குப் போகவேணும். அவள் லச்சுமியைத்தான் கூட்டிக்கொண்டு போ!

நல்:- அப்ப லச்சுமி நீ வாடி போவம்!

சித:- என்ன உப்பிடியே கூட்டிக் கொண்டு போப்போறியோ அவளை? பாக்கிறவை சிதம்பரப்பிள்ளையர் வீட்டிலே, ஒரு வேடுவப் பெட்டை இருக்கெண்டல்லலோ சொல்லப் போகினம்? (சிரித்து) லச்சுமியைக் குளிக்கப்பண்ணி,

தலைக்கு எண்ணை வைச்சுத் தலைசீவி வெளிக்கிட்டுத்திக்
கொண்டு போ!

நல்:- பின்னைப் போய்க் கெதியாக் குளிச்சுட்டு வாடி!
(லச்சுமி குளிக்க ஓடுகிறார்)

சித:- கெதியாக் குளியடி எண்ணூறாய், பெட்டை குளிச்சு ஆறு
மாதம்! (சிரித்து) ஊத்தை பிரட்டவே கடைசி ஒரு அரை
மணித்தியாலம் வேண்டாமே?

நல்:- போன கிழமையும் குளிச்சவள்! (வேதையுடன்) ஐயோ! ஆ

சித:- போனகிழமையோ? (கிண்டலாக) நல்லம்மா! உனக்கு எவ்
வளவு தாராள மனசு! வேலைக்காறப் பெட்டையை மனம்
வந்து ஒவ்வொரு கிழமையும் குளிக்க விட்டிருக்கிறியே!
(சிரிக்கிறார்)

நல்:- அதுதான் குளிக்கவிட்டுட்டனே! சிரியாதேங்கோ!
(லச்சுமி வருகிறார்)

லச்:- (வந்து) சரி அம்மா குளிச்சிட்டான்.

சித:- லச்சுமிக்கு ஒரு நல்ல சட்டையும் குடன். அவளின்ரை
சட்டேலை எத்தனை பொத்தல்?

நல்:- உங்கை சட்டை ஒண்டும் தோதாக இல்லை, அவளுக்குக்
குடுக்க.

சித:- அவள் பெரிய தங்கச்சி விஜயாவின்ரை பத்தாச் சட்டேலை
ஒண்டை எடுத்துக் குடன்!

நீ இரு. நான் எடுத்துக் குடுக்கிறன். (உள்ளே போய் ஒரு
சட்டையுடன் வந்து) இந்தாடி லச்சுமி. போய் மாத்திக்
கொண்டு வா சட்டையை.

லச்:- சரி ஐயா. (லச்சுமி சட்டையை வாங்கிக் கொண்டு போகிறார்)

சித:- சட்டை பத்தாமல் வந்தா, சும்மா பெட்டைக்கை அடுக்கி
வைக்கிறது வேலைக்காறிக்குக் குடுக்க மனம் வராது!
லச்சுமி சட்டை மாற்றிக் கொண்டு வருகிறார்)

லச்:- சரி அம்மா வெளிக்கிட்டுட்டன்!

சித:- இண்டைக்குத்தான் அவளைப் பாக்க லச்சுமி மாதிரி இருக்கு
நல்லம்மா நீ விழுந்த புண்ணியத்திலே, அவள் மனிசர்க்
கோலத்திலே நிக்கிறார்! (சிரிக்கிறார்)

நல்:- சரி சரி. வாடி போவம்.

சித:- அப்ப சாப்பாடு?

நல்:- உங்களுக்குச் சாப்பாடு எடுத்து வைச்சிருக்கு. நான்
விரதம்.

- சித:- நல்லம்மா நீ விரதம். லச்சுமி விரதமில்லையே? (சிரித்து) நீ போய்க் கும்பிட்டுட்டு வீட்டுக்கு வந்து சேரக் கடைசி பத்து மணியாவது செல்லும். அதுவரையும் அவள் பசியிருப்பளே? குழந்தைப் பெட்டை! சுருண்டு போவள்!
- நல்:- அதெல்லாம் அவள் இருப்பள். நீங்கள் பேசாமல் இருங்கோ!
- சித:- நல்லம்மா! சீவனுக்கு அன்பிலார் சிவனுக்கு அன்பிலர்! எண்டு சொல்லாவினம். கோயிலுக்குப் போக முன்னம், இந்த ஏழையின்ரை பசியைத் தீத்திட்டுக் கூட்டிப்போ!
- நல்:- அவள் தின்னூறத்துக்கு உங்கை தோதா ஒண்டும் இல்லையே!
- சித:- ஏன் சாப்பாடொண்டும் இல்லையே?
- நல்:- பழஞ்சோறெல்லாம் நாய்க்குப் போட்டாச்சு!
- சித:- ஏன் சுடு சோத்திலை தின்னட்டன் லச்சுமி?
- நல்:- காலமை உங்களுக்கு அவிச்ச இட்டலிதான் இருக்கு.
- சித:- அப்ப இட்லியைத் திண்டுட்டு வரட்டன்.
- நல்:- சீ! அவளுக்கேன் இட்லியை? அது எங்களுக்கல்லோ.
- நல்:- ஏன் லச்சுமியின்ரை வயித்திலை இட்லி இறங்காதே? போய்த் தின்னடி மேனே இட்லியை! சட்னியிலும் ஊத்தித்தின்! (சிரிக்கிறாள்)
- நல்:- (வேதனையுடன்) ஐயோ! அம்மா! ஆ! ஆ!
- சித:- நல்லம்மா. நீ இப்ப கால் வலிலை குளறாறியோ, அல்லது லச்சுமி இட்லியைத் தின்னூறாள் எண்ட கொதிலை அழுறியோ? (சிரிக்கிறாள்)
- நல்:- (எரிச்சலாக) போங்கோ, உங்களுக்கு எல்லாம் பகிடி. வாடி கெதியா!
- சித:- அவள் கன இட்லியைத் திண்டுட்டாலு மெண்டு அவ சரப்படுத்தாராய், என்ன? நீ ஆறுதலாச் சாப்பிட்டுட்டு வாடி மேனே! (சிரிக்கிறாள்)
- லச்:- (வந்து) சரி அம்மா, நான் சாப்பிட்டுட்டன் வாருங்கோ போவம்.
- நல்:- இவன் இன்னும் நித்திரையால எழும்பேல்லை. எட தம்பி ஆனந்தன்!
- ஆன:- (அலுப்புடன்) ஓ சத்தம் போடாதையம்மா!

நல்:- சரியா ஏழு மணியடா! நான் கோயிலுக்குப் போறன். ஆனந்தன்! எழும்படா! நீ பள்ளிக்குப் போக வேணு மல்லேடா?

ஆன:- ஓ ஓ!

சித:- அவன் ஆனந்தன் ஆனந்தசயனத்திலே இருக்கிறான்! (சிரித்து) நல்லம்மா. பாத்தியே உன்ரை பதினைஞ்சு வயதுப் பிள்ளையை! உன்னாலே அவனை நித்திரையாலே எழுப்பவே முடியேல்லை! இத்தப் பத்து வயதுப் பெட்டையை என்ன பாடு படுத்தீட்டாய்?

ஆன:- (கொட்டாவி விடுகிறான்) ஆ வ்!

நல்:- ஆனந்தன் எழும்பீட்டியேடா? ராத்திரி அந்த வாழைப் பழத்தை நீயே எடுத்துத் திண்டனி?

ஆன:- (அலட்சியமாக) எந்த வாழைப்பழம்?

நல்:- அந்த மேசேலை கிடந்தது.

ஆன:- ஓமம்மா. நான்தான் திண்டனான். அதுக்கு இப்ப என்ன?

நல்:- வாழைப்பழம் தின்ன ஆசையெண்டாக் கோயிலுக்குக் கொண்டு போக வைச்ச பழத்தையேடா தின்னாறது?

ஆன:- எனக்குத் தெரியுமே கோயிலுக்குக் கொண்டு போக வைச்ச பழமெண்டு? வாழைப்பழம் கிடந்தது. எடுத்துத் திண்டன். (சிரிக்கிறான்)

சித:- சரி திண்டதுதான் திண்டாய். அந்தத் தோலையாவது ஒரு மூலேக்கை போடாதையன்? நீ அதைப்படலை போட்டு, கொம்மா அதிலே ஏறிச் சறுக்கி விழுந்து ...

ஆன:- (சிரித்து) அம்மா விழுந்துபோனாவோ?

நல்:- பாருங்கோவன் அவன்ரை சிரிப்பை!

ஆன:- நான் சும்மா போட்டன். நீ ஏன்ம்மா அதுக்கு மேலை ஏறி திண்டனி? (சிரிக்கிறான்)

சித:- நல்லம்மா, பாத்தியே உன்ரை பிள்ளை பிழையைச் செய்ய, நீ இந்த ஏழைப் பிள்ளைக்கு அநியாயமா அடிச்சுப்போட்டியே, காலமை வெள்ளை!

நல்:- ஓ பிழைதான்! (வேதனையுடன்) ஆ!ஊ!

சித:- பிழையோ? பெரிய பிழை! சரி கோயிலுக்குப் போய் நல் லாக் கும்பிடு ஆண்டவனே நான் இனிமேல் ஒரு அநியாயமும் செய்யமாட்டன்! கருணை கூர்ந்து என்ரை கால் நோவை மாத்திவிடெண்டு! எல்லாம் உடனை மாறிப்போம்! (சிரிக்கிறார்)

முதலாம்பிள்ளை

பாத்திரங்கள்:

கதிர்காமநாதன்	-	ஒரு எஞ்சினியர்
மீனாம்பிகை	-	அவரது மனைவி
ஜெயரூபி	-	அவர்களது மகள்
அதிபர்	-	கல்லூரி அதிபர்
பத்மா	-	ஓர் ஆசிரியை
சிவமலர்	-	ஓர் ஆசிரியை

இடம்: கதிர்காமநாதன் வீடு.

கதிர்காமநாதன்:- ஜெயரூபி! ஜெயரூபி!

ஜெயரூபி:- (வந்து) என்னப்பா? ஏன் கூப்பிட்டியன்?

கதிர்:- இந்த முறை இரண்டாம் பிள்ளையாப் போனியே! உப்பிடிப் பிந்தினா, எப்பிடி யூனிவேசிட்டிக்குப் போறது?

ஜெய:- ஆக ஐஞ்சு மாக்ஸ் குறைவு. அதாலே ரண்டாம் பிள்ளை.

கதிர்:- அதேன் குறைஞ்சது? எந்தப் பாடத்திலே குறைஞ்சது?

ஜெய:- மத்ஸ் அப்பா. நல்லாப் படிச்சான். அது குறைஞ்சபோச்சு!

கதிர்:- ரியூஷனுக்கும் போனாய் பின்னேரம்?

மீனாம்பிகை:- பள்ளிக்கூடம் ரியூஷன், பள்ளிக்கூடம்,எண்டு, ரூபிக்கு இருபத்தினாலு மணித்தியாலமும் வெளியிலேதானே உலாத்து!

ஜெய:- அப்பிடித் திரிஞ்சாத்தானே படிக்கலாம்?

மீனா:- இஞ்சை வீட்டிலே ஒரு வேலையும் செய்யிறதில்லை!

ஜெய:- வீட்டிலே வேலை செய்யேலாது! வேலை செய்தாப் படிக்கேலாது!

கதிர்:- மீனாம்பிகை! நீ செய்யன் வீட்டுவேலையனை. ரூபி படிக்கட்டும்!

மீனா:- ஓ நான்தானே செய்யிறன்? பிள்ளை என்ன நீங்களோ, அவளோ வாறியளே?

கதிர்:- ஜெயரூபி! இது ஏ, எல். போட்டிப் பரிட்சை. முதலாம்

பிள்ளையா நின் டாத்தான், வாசிற்றிக்குப் போகலாம்!

ஜெய:- தெரியுமப்பா. நான் அடுத்த முறை முதலாம் பிள்ளையா வாறன்!

கதிர்:- நான் ஒரு என்ஜினியர்! நீ மத்ஸ் பாடத்திலை மாக்ஸ் குறைவா எடுக்கிறியே? என்ஜினியர் கதிர்காமநாதன்ரை மகன், மத்ஸ் பாடத்திலை குறைவெண்டா, எனக்கே அவமானம்!

ஜெய:- அப்பா, மத்ஸ் ரீச்சர் வேணுமெண்டு என்ரை மாக்சைக் குறைச்சவ!

கதிர்:- அதேன் அப்பிடிச் செய்தவ?

ஜெய:- தனக்குப் பிடிச்ச பிள்ளையாளுக்குத்தான் மாக்ஸ் கூடுதலாப் போடுவ.

கதிர்:- அப்பிடியா? அதேன் அப்பிடி?

ஜெய:- அவ ரியூஷன் குடுக்கிறவ. தன்னிட்டை ரியூஷனுக்கு வார ஸ்டுடென்ற்சுக்கு மாக்ஸ் கூடுதலாப் போடுவ!

கதிர்:- அப்பதான் தன்னிட்டை வருவினம் எண்டு? என்ன?

மீனா:- வாத்திமார் அப்பிடிச் செய்யினமே? உவள் தான் மாக்ஸ் குறைவா எடுத்ததுக்குச் சாட்டுச் சொல்லாரூள்!

ஜெய:- என்ன, வாத்திமார் ரியூஷன் குடுக்கிறவைதானே?

மீனா:- ஓ குடுக்கினம், சிலர். அதுக்கு உப்பிடி வெளிப்படையா, பாரபட்சமா நடக்கினமே?

கதிர்:- மீனாம்பிகை! உனக்கு இதுகள் தெரியாது! பேசாமல் இரு! ரூபி! அப்ப வகுப்பிலை ஆர் முதலாம் பிள்ளை?

ஜெய:- மாறன் எண்டு ஒரு பொடியன். ஒரு ரீச்சரின்ரை மகன்.

கதிர்:- ஓ ரீச்சரின்ரை மகன் எண்டபடியால், இந்த ரீச்சரும், அந்த ரீச்சரின்ரை மகனுக்கு மாக்ஸ்சைக் கூட்டிப் போட்டிருப்ப என்ன?

ஜெய:- எங்கடை கிளாஸ் ரீச்சர் சிவமலரும், பத்மா ரீச்சரும் நல்ல சிநேகிதம், நெடுகச் சிரிச்சுச் சிரிச்சுப் பேசறவை!

கதிர்:- ஓ ஹோ! அப்பிடித்தான் இருக்கவேணும்!

மீனா:- ஜெயரூபி! நீ கவனமாப் படியடி, வாத்திமாரிலை பழியைப் போடுறதை விட்டுட்டு!

ஜெய:- அம்மா, நானும் மாறனும் ஒரே மாதிரித்தான் சோதினை எழுதினனாங்கள் அவனுக்கேன் ஐஞ்சு மாக்ஸ் கூடவேணும்?

கதிர்:- நான் தானைக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வாறன், பிறின்பிப் பலோடை கதைக்க. நான் ஒரு என்ஜினியர்!

- மீனா:-** என்ஜினியர் எண்டா வாத்திமாரோடை கொளுவ வேணுமே? (சிரிக்கிறாள்)
- கதிர்:-** என்ரை என்ஜினியற்றை பிள்ளையை வாத்திமாற்றை பிள்ளை முந்தவோ?
- மீனா:-** என்ஜினியரையும் படிப்பிச்சுவிட்டது வாத்திமார்தானேப் பேசாமல் இருங்கோ! அவள் நல்லாப் படிச்ச அடுத்த முறை முதலாம் பிள்ளையா வரட்டும்!
- கதிர்:-** மீனா இது போட்டிப் பரீட்சை சண்டியோ! மிகத்திறமான பிள்ளைதான் வாசிற்றிக்கு எடுபடும்.
- மீனா:-** ஜெயரூபியும் போட்டியாப் படிச்சு எடுபட்டன்!
- கதிர்:-** முதலாம் பிள்ளையா வரவேணும்! அப்ப தான் அந்தப் பிள்ளைக்குத் தன்னம்பிக்கை வரும. தன்னம்பிக்கை யோடை படிச்சாத்தான் சோதினை சரிவரும்!
- மீனா:-** வாத்திமாரோடை கொளுவினாத் தன்னம்பிக்கை வந்திருமே? (சிரிக்கிறாள்)
- கதிர்:-** நாளைக்குப் போய் பிறிற்சிப்பலோடை பேசுறதுதான்!
- ஜெய:-** நீங்கள் வராதேங்கோ அப்பா! பிறகு ரீச்சர் வன்மம் சாதிப்பா. நெடுக வைச்சு ரூட்டுவ!
- கதிர்:-** அப்பிடி யெண்டா கட்டாயம் வரவேணும்!
- மீனா:-** இப்ப போய் என்ன செய்யப்போறியள்?
- கதிர்:-** போய் விசாரிக்கிறதுதான்! அப்பதான் அடுத்த முறை உந்தச் சேட்டை விடாயினம்!
- மீனா:-** அவை அடுத்த முறையும் சேட்டை விட்டா? (சிரிக்கிறாள்)
- கதிர்:-** மீனாம்பிக்கை! எனக்கு எவ்வளவு செல்வாக்கிருக்கு தெரியுமே? நான் டிப்பாட்மெண்ட் வரையும் போவன். ரீச்சரையே மாத்துவிப்பன்!
- மீனா:-** அதுதான் நல்லது! போய் மாத்தி விடுங்கோ. எல்லா பிள்ளையாளுக்கும் கணக்குப் பாடத்துக்கு ரீச்சர் இல்லாமற் போகட்டும்! (சிரிக்கிறாள்)
- கதிர்:-** நீ என்னத்தையும் சொல்லு. நான் நாளைக்குப் போறதுதான்!

காட்சி 2

- இடம்:** கல்லூரிக் காரியாலயம்.
- கதிர்:-** (வந்து) குட் மோனிங் பிறிற்சிப்பல் சேர்!
- அதிபர்:-** குட் மோனிங்! நீங்கள்?
- கதிர்:-** என்னுடைய பெயர் கதிர்காமநாதன். நான் ஒரு என்ஜினியர்.

அதிப:- இருங்கோ என்ன வேணும்?

கதிர்:- (இருந்து) ஏ. எல். சயன்ஸ் வகுப்பிலே படிக்கிற ஜெயரூபி எண்ட பிள்ளை. நான் அவவின்ரை அப்பா.

அதி:- சரி என்ன சொல்லப்போறியள்?

கதிர்:- அவவுக்கு இந்த ரேம் மத்ஸ் பாடத்திலே மாக்ஸ் குறைவு.

அதி:- நீங்கள் வீட்டிலும் கொஞ்சம் கவனம் எடுக்க வேணும்.

கதிர்:- நாங்கள் நல்ல கவனம் எடுக்கிறம். அதோடை நானும் ஒரு என்ஜினியர். பிள்ளையை ரியூஷனுக்கும் அனுப்புகிறம்.

அதிப:- எவ்வளவு மாக்ஸ்?

கதிர்:- எழுபத்தைஞ்சு

அதிப:- ஆ? அது நல்ல மாக்ஸ்தானே? (சிரிக்கிறார்)

கதிர்:- அவள் ஒரு என்ஜினியரின்ரை பிள்ளை. நூற்றுக்கு நூறெடுக்க வேண்டாமா?

அதிப:- உந்தக் கேள்வியை எங்களிட்டைக் கேட்டு என்ன சுகம்? உங்கடை மகளிட்டையல்லோ கேக்க வேணும்? (சிரிக்கிறார்)

கதிர்:- ஹையெஸ்ற் எடுத்த பொடியனும் ஜெயரூபியும் ஒரே மாதிரித்தான் சோதினை எழுதினவையாம்.

அதிப:- மிஸ்ரர் கதிர்காமநாதன்! ஒரே மாதிரி எழுதியிருந்தா, மாக்கம் ஒரே மாதிரித்தான் வந்திருக்கும்! (சிரிக்கிறார்)

கதிர்:- ரீச்சர் அவனுக்குக் கூடப் போட்டுட்டாவம். அவர் ஒரு ரீச்சரின்ரை மகனும்.

அதிப:- சீச்சி! அப்படியெல்லாம் வாத்திமார் பாகுபாடு காட்ட மாட்டினம்! (சிரிக்கிறார்)

கதிர்:- இதை ஒருக்கா விசாரிக்க வேணும்.

அதிப:- அப்ப ரீச்சரைக் கூப்பிட்டா?

(அதிபர் பெல் அடிக்க பியோன் வருகிறான். அவரிடம் அதிபர்)

சிவமலர் ரீச்சரை ஒருக்கா ஒப்பீசுக்கு வரட்டாம் என்று சொல்லிவிடும்.

(பியோன் போகிறான்)

கதிர்:- பிறின்ஸ்கிப்பல் சேர் அவ ரியூஷன் குடுக்கிறவவோ?

அதிப:- இந்தக்காலத்திலே எல்லாரும் தானே ரியூஷன் குடுக்கினம்? ஆ வந்திட்டா!

(சிவமலர் ஆசிரியை வருகிறார்)

இவதான் மிஸ் சிவமலர். மத்ஸ் ரீச்சர். இவர் மிஸ்ரர்

கதிர்காமநாதன். ஜெயரூபியின்றை தகப்பன். ஒரு
என்ஜினியர். இருங்கோ ரீச்சர்.

சிவ:- (இருந்து) என்ன வேணும்?

அதிப:- இவற்றை மகளுக்கு கணிதத்திலை மாக்ஸ் குறைஞ்சு
போச்சாம்.

சிவ:- உது ஆசிரியரிலை மட்டும் தங்கியில்லை பெற்றாரும் கவனம்
எடுக்க வேணும்!

அதிப:- நல்லாச் சொன்னியள் சிவமலர் ரீச்சர்; நானும் அப்பிடித்
தான் அட்வைஸ் பண்ணினன். (சிரிக்கிறார்)

கதிர்:- என்றை மகனும், மாறன் எண்ட பொடியனும் ஒரு
மாதிரித்தான் விடை எழுதினவையாம். நீங்கள் அவருக்குக்
கூடுதலாப் போட்டிருக்கிறியள்!

சிவ:- இவனின்றை மெதடஸ் பிழையாயிருக்கலாம். (சிரிக்கிறார்)

கதிர்:- அவர் ஒரு ரீச்சரின்றை மகனும். அதாலை கூடப்போட்டி
யளோ? (சிரிக்கிறார்)

சிவ:- அப்பிடியெல்லாம் நாங்கள் பாகுபாடு காட்டமாட்டம்!

கதிர்:- அந்த விடைத்தானை ஒருக்காப் பாக்கவேணும்.

சிவ:- அதைப் பாத்துத்தான் நான் மாக்ஸ் போட்டான்!

கதிர்:- நீங்கள் ரியூஷன் குடுங்கிறனீங்களாம். உங்களிட்ட படிக்க
வாற பிள்ளைகளுக்கு மாக்ஸ் கூடுதலாப் போடுறியளாம்

சிவ:- (ரோசமாக) நாங்கள் ரியூஷன் குடுக்கிறதைப்பத்தி உங்
களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை! உங்கடை பிறைவேற்
உழைப்புகளைப்பற்றி யெல்லாம் எங்களுக்கு விளக்கம்
தாறியளா? நாங்கள் ஒரு பாகுபாடும் காட்டுறதில்லை!
அவ்வளவுதான்!

கதிர்:- கணிதப் பாடத்திலை, என்ஜினியரின்றை பிள்ளையை விட
இன்னொரு பிள்ளை கூட எடுக்கவோ?

சிவ:- மிஸ்ரர் கதிர்காமநாதன்! ஒரு கமக்காறன்றை பிள்ளை சில
வேளையளிலை என்ஜினியருடைய பிள்ளையை விடக் கூட
எடுக்கும்! (சிரிக்கிறார்)

கதிர்:- இதிலை என்னவோ பவுல்பிளே நடந்திருக்கு!

சிவ:- சரி, அதை துப்பறிஞ்சு கண்டு பிடியுங்கோ! நான் வாறன்.
(எழும்புகிறார்)

அதி:- சிவமலர் ரீச்சர்! பொறுக்கோ, அந்தப் பேப்பரை எடுத்துப்
பாத்தாக் கதை முடிஞ்சுதே?

சிவ:- அதெல்லாம் கட்டி அலுமாரீக்கை போட்டாச்சு! இப்ப

தேடேலாது!

அதி:- ஒரு பிள்ளேன்ரை முன்னேற்றத்துக்குத்தானே? பிளீஸ் ரீச்சர்!

சிவ:- அது கேக்கிற மாதிரிக் கேட்டா, உதவி செய்யலாம். உதுக்கு ஒரு உதவியும் செய்ய முடியாது!

அதி:- சிவமலர் ரீச்சர்! ஒருக்கா அந்த விடைத் தாள்களை எடுத்துக் குடுங்கோவன். பிளீஸ்!

சிவ:- அதைத் தேட இப்ப அரை மணித்தியாலம் வேணும்! எனக்கு இப்ப கிளாஸ் இருக்கு. நாப்பது பிள்ளைகள் காவல் இருக்கு. நான் வாறன்!

அதி:- பிளீஸ் எடுத்துக் குடுத்துட்டுப் போங்கோ!

சிவ:- பிறின்ஸிப்பல் சேர்! ப்யோனைக் கூப்பிட்டு நீங்களே எடுங்கோ!

கதிர்:- விடைத்தானை எடுக்க, நீங்கள் ஏன் பயப்படுறியள்?

சிவ:- எனக்கொரு பயமுமில்லை! உங்களுக்கு உதவத் தேண்வ யில்லை!

கதிர்:- உதிலை இருந்தே தெரியுது, உதிலை ஏதோ களவிருக்கு!

சிவ:- களவிருந்தா நீங்கள் துப்பஞ்றிகு கண்டு பிடியுங்கோ! (போகிறார்)

கதிர்:- சரியான திமிர்பிடிச்சவபோலை இருக்கு!

அதி:- ஓ சிவமலர் ரீச்சருக்கு கொஞ்சம் பெருமை, தான் ஒரு பி. எஸ். ஸி. பட்டதாரி எண்டு! இஞ்சை அவ்வைவிட்டா ஏ. எல். வகுப்பிலை கணிதம் படிப்பிக்க ஆளில்லை!

கதிர்:- என்ன பிறின்சிப்பல் சேர், நீங்கள் சொன்னதைக் கூட அலட்சியம் பண்ணீட்டுப் போறா?

அதி:- அதைப்பற்றிப் பறவாயில்லை மிஸ்ரர் கதிர்காமநாதன் அதை நான் பாத்துக் கொள்ளுறன். நீங்கள் உங்கடை மகளின்ரை படிப்பைக் கவனியுங்கோ!

கதிர்:- சரி சரி. கவனிச்சுக் கொள்ளுறன். நான் வாறன்! (போகிறார்)

காட்சி 3

இடம்: கல்லூரி. வகுப்பறைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு விருந்தை.

பத்மா:- என்ன சிவமலர் அவசரமாக ஒஃபீசுக்குப் போட்டு வாறீர்?

சிவ:- ஓம் பத்மா. ஆரோ கதிர்காமநாதனும் ஜெயரூபின்ரை அப்பாவாம். ஒரு என்ஜினியராம் வந்திருந்தார்.

- பத்:-** என்னவாம்?
- சிவ:-** தன்னுடைய மகனையிட உன்னை மகன் மாறலுக்கு மாக்ஸ் கூட வந்திட்டோதாம். ஒருக்கா விடைத்தானே பாக்க வேணும் எண்டார்.
- பத்:-** எடுத்துக் காட்டாதையன்?
- சிவ:-** நான் காட்டியிருப்பன் பத்மா. ஆன அவற்றை கதை எனக்குப் பிடிக்கேல்லை. நீங்களே பாருங்கோ எண்டுட்டு வந்திட்டன்!
- பத்:-** என்ன சொன்னார்!
- சிவ:-** ரீச்சரின்றை மகன், உங்கடை சிநேகிதின்னை மகன், எண்டதுக்காக மாக்கைக் கூட்டிப் போட்டுட்டியள் எண்டார். நான், நாங்கள் அப்பிடிப் பாரபட்சம் காட்டுறதில்லை எண்டு சொன்னன்.
- பத்:-** ஓ என்ஜினியரின்றை பிள்ளையை விட, வாத்தியாற்றறை பிள்ளை மாக்ஸ் கூடுதலாக எடுக்கக் கூடாதா? உந்த என்ஜினியர்மாரைப் படிப்பிச்சதே வாத்திமார் தானே? (சிரிக்கிறார்)
- சிவ:-** நான் அவருக்குச் சொன்னன், சில வேளேலை என்ஜினியருடைய பிள்ளையை விட ஒரு கமக்காரன்றை பிள்ளை கூடிய மாக்ஸ் எடுக்குமெண்டு!
- பத்:-** அதுதான் சரி சிவமலர்! வேறை என்ன சொன்னார்?
- சிவ:-** நாங்கள் ரியூஷன் குடுக்கிறமாம்.
- பத்:-** நாங்கள் ரியூஷன் குடுத்தால் அவருக்கென்ன?
- சிவ:-** பத்மா! அதிபர் என்னை உந்த விசாரணைக்குக் கூப்பிட்டிருக்கவே கூடாது!
- பத்:-** அதிபருக்கு பெரிய ஆக்கள் எண்டால் ஒரு குழைவு! (சிரிக்கிறார்)
- சிவ:-** அவர் நல்லாக் குழையட்டும். உதுக்கு நாங்கள் ஆக்களில்லை! அவர் என்ஜினிய ரெண்டா நான் பி. எஸ். சிரண்டு பேரும் ஒரே யூனிவேசிட்டிலே படிச்சனாங்கள். எங்கை என்னைப் போல அவர் கணக்குப் படிப்பிக்கட்டும் பாப்பம்?
- பத்:-** ஓம் சிவமலர்! ஆசிரியர் எண்ட கௌரவத்தை நாங்கள் விட்டுக்குடுக்கக் கூடாது! அதிபர் என்ன சொன்னார்?
- சிவ:-** அதிபரும் பேப்பரை எடுக்கச் சொல்லித்தான் கேட்டார் நான் நீங்கள் எடுத்துக் குடுங்கோ எண்டுட்டு வந்திட்டன்!

- பத்:- அதுதான் சரி!
- சிவ:- சரி கிளாசுக்குப் போவம்.
(போகிறார்கள். அதிபர் வருகிறார்)
- அதிப:- சிவமலர் ரீச்சர்!
- சிவ:- என்ன பிறிற்சிப்பல் சேர்?
- அதி:- நீங்கள், நான் சொன்னதையும் அலட்சியம் பண்ணீட்டு வந்திட்டியள் (சிரிக்கிறார்)
- சிவ:- நீங்கள் தனிப்பட்ட முறையிலே எந்த உதவியைக் கேட்டாலும் நான் செய்து தந்திருப்பன். நீங்கள் ஒரு வெளி ஆணை வைச்சுக்கொண்டு கேட்டதுதான், எனக்குப் பிடிக்கேல்லை!
- அதி:- மிஸ்ரர் கதிர்காமநாதன் ஒரு பெற்றார்தானே? எங்களிட்டை உதவி கேட்டு வந்தவர், தன்னுடைய பிள்ளேன் ரை கல்விக்காக.
- சிவ:- (கோபமாக) அவர் உதவி கேட்டு வந்தவரோ? எங்களைக் குறை சொல்ல வந்தவரோ? அவர் பேசினதெல்லாம் கேட்டனீங்கள்தானே?
- அதி:- அவர், மிஸ்ரர் கதிர்காமநாதன் பேசினது சிலது பிழைதான்.
- சிவ:- (கோபமாக) அதுக்கு நீங்கள் பதில் சொல்லி இருக்க வேணும்! நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டு பேசாமல் இருக்கிறியள்!
- அதி:- நானும் பிழைதான் விட்டுட்டன்!
- சிவ:- அதால்தான் நான் பேசவேண்டிவந்தது!
- அதி:- எண்டாலும் அவர் எங்களிட்டை உதவி கேட்டு வந்தவர். ஏதாவது உதவி செய்திருக்கலாம்.
- சிவ:- (உறுதியாக) உண்மையாக உதவி கேட்டு வந்திருந்தாச் செய்து குடுத்திருக்கலாம், அவருடைய அற்றிற்றியூட் சரியில்லை! உவை தரவளிக்கு உதவி செய்யப்படாது!
- அதி:- எல்லாப் பெற்றாரும் ஒரே மாதிரியில்லை. படிச்சவை உத்தியோகக்காறரை நாங்களும் கொஞ்சம் கவனிக்க வேணும்!
- சிவ:- அப்பிடிப் பெரிய மனிசருக்கு நீங்கள் பயப்பிடுங்கோ! பணிஞ்சு போங்கோ! நான் ஒருத்தருக்கும் பயப்பிடமாட்டன்! எனக்கு வகுப்பிலே உள்ள நாப்பது பிள்ளையளும் சமம்! எல்லாரையும் நான் ஒரே மாதிரியாகத்தான் நடத்துவன்!
- அதி:- சரி சிவமலர் ரீச்சர், நீங்கள் உங்கடை கடமையைச்செய்யுங்கோ!

சிவ:- நீங்கள் சொல்லாட்டாலும், நான் அதைச் சரிவரச் செய்வன்!

அதி:- அந்தப் பிள்ளை ஜெயருபீலை தயவுசெய்து ஒண்டும் சாதிக்காதேங்கோ!

சிவ:- பிறிற்சிப்பல் சேர். நான் இவ்வளவு காலத்திலும் எந்தப் பிள்ளையளக் கிடையிலும் பாகுபாடு காட்டினது கிடையாது! இனிமேலும் அப்பிடிச் செய்யமாட்டான்! அப்பிடிச் செய்தா நான் ஒரு ஆசிரியரே அல்ல! எனக்கு எல்லாப் பிள்ளைகளும் சமம்!

(காட்சி 4)

இடம்:- கல்லூரி: வகுப்பறைக்குப் பக்கத்திலுள்ள விருந்தை.

பத்மா:- என்ன சிவமலர் ரீச்சர் ஆட்டை, கடிச்சு மாட்டைக் கடிச்சு, கடைசீலை என்னையே கடிச்சிட்டியே!

சிவ:- (வியப்புடன்) பத்மா ரீச்சர். என்ன சொல்லுறீர்?

பத்மா:- என்றை மகன் மாறனுக்கு இந்த முறை மத்ஸிலை ஜஞ்சு மாக்ஸ் குறைச்சுப் போட்டாய். அதாலை அவன் இரண்டாம் பிள்ளையாப்போனான்!

சிவ:- மாறன் சோதினேலை ஏதும் பிழைவிட்டிருப்பன்.

பத்மா:- மாறன் சரியாத்தான் எழுதினானும். தானும் அந்த என் ஜினியரின்றை மகன் ஜெயருபியும் ஒரே மாதிரித்தானாமே எழுதினது? நீ இவனுக்கு மாக்ஸ்சை குறைச்சிட்டாய்!

சிவ:- பத்மா! மகன் சொன்னா, நீ அதை அப்பிடியே நம்பிட்டியா? (சிரிக்கிறார்)

பத்மா:- என்னவோ மாறன் சொன்னான். அவனேன் பொய் சொல்லுறான்?

சிவ:- அப்ப நாலு பொய் சொல்லுறான்? (சிரிக்கிறார்)

சிவ:- என்ன பத்மா என்னோடை இவ்வளவு காலமும் பழகின உனக்கு, என்னைப் பற்றித் தெரியாதே? அல்லது தன்னை பிள்ளை எண்டு வரேக்கே, நீதி நியாயம் சிநேகிதம் எல்லாம் போயிடுமோ? (சிரிக்கிறார்)

பத்மா:- சிவமலர் நீ அந்த என்ஜினியருக்குப் பயந்துட்டாய் போலீ? (சிரிக்கிறார்)

சிவ:- நான் ஏன் அவருக்குப் பயப்பிட வேணும்? அதுதான் அண்டைக்கே அவருக்கு நல்ல மறுமொழி குடுத்து அனுப்பிட்டனே!

பத்மா:- அப்ப அதிபருக்குப் பயந்துட்டியாக்கும்! (சிரிக்கிறார்)

சிவ:- (உணர்ச்சியுடன்) பத்மா! என்ன பயத்தைப் பற்றிப்

பேசுறாய்? அப்ப நீ அப்பிடிப் பயப்பிடுறனியாக்கும்? நான் ஒருத்தருக்கும் பயப்பிடமாட்டன்! என்றை கடமையை நேர்மையாச் செய்வன்!

பத்மா:- கடும் நேர்மலைதான் நிக்கிராய்? ஆ? (நக்கல் சிரிப்பு)

சிவ:- (உறுதியாக) ஓம், நான் நேர்மலைதான் நிக்கிரன்!

காட்சி 5

இடம் கல்லூரிக் காரியாலயத்தின் முன்னால் உள்ள விருந்தை.

அதிப:- சிவமலர் ரீச்சர், ஏ. எல். றிசல்ற்ஸ் வந்திருக்கு. மனோகரன் எண்ட மாணவன்தான் என்ஜினியரிங்குக்கு எடுபட்டிருக்கிறான்.

சிவ:- பத்மா ரீச்சரும், அந்த என்ஜினியரும் என்றை பிள்ளைதான் முதல், என்றை பிள்ளைதான் முதல், எண்டு என்னோடை சண்டை பிடிச்சினம். இப்ப ரண்டுபேற்றை பிள்ளையளுமே எடுபடேல்லை!

பத்மா:- (வந்து) என்ன பிறிற்சிபல் சேர், என்றை மகன் மாறன் வாசிற்றிக்கு எடுபடேல்லையாமே? இஞ்சை தாருங்கோ பாப்பம் (லிஸ்றை வாங்கிப் பார்த்து கவலையாக) ஓம்ப்பா, நான் என்ன செய்ய?

சிவ:- பாத்தியா பத்மா! நான் என்ஜினியருடைய மகளுக்கு மாக்ஸ் கூடுதலாப் போடுறன் எண்டு சண்டைக்கு வந்தியே?

பத்:- சிவமலர்! நீ நேர்மையாகத்தான் படிப்பிச்சாய். நான்தான் என்றை அந்தரத்திலை உன்னைக் குறை சொல்லீட்டன். மன்னிச்சுக்கொள்!

அதி:- ஆ! என்ஜினியர் கதிர்காமநாதனும் வாருர்.

கதிர்:- (வந்து) ஏ. எல். றிசல்ற்ஸ் வந்திருக்கலாம், பிறிற்சிப்பல் சேர்?

அதி:- ஓம் ஓம், வந்திருக்கு. ஆன உங்களுடைய மகள் என்ஜினியறிங்குக்கு எடுபடேல்லை! மனோகரன் எண்ட மாணவன்தான் எடுபட்டிருக்கிறான். இந்தாருங்கோ. பாருங்கோ! (லிஸ்றை கொடுக்கிறார்)

சிவ:- என்ஜினியர் சேர், நான் என்னுடைய சிநேகிதியின்றை பிள்ளைக்கு மாக்ஸ் கூடுதலாப் போடுறன் எண்டு குற்றம் சாட்டினியனே? இப்ப ரண்டுபேற்றை பிள்ளையளுமே எடுபடேல்லை (சிரிக்கிறாள்)

கதிர்:- ஓம் ரீச்சர், நீங்கள் நேர்மையாகத்தான் மாக்ஸ் போட்டியன். நான்தான் வீண்ப்பழி சொன்னது. தயவு செய்து என்னை மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ!

- அதி:- சிவமலர் ரீச்சர்! என்ஜினியரிங்குக்கு எடுபட்ட அந்த மாணவன் ஆர்?
- சிவ:- (உற்சாகமாக) அங்கைவாரான் மனோகரன், (மனோகரன் வருகிறான், சிவமலர் அவனைக்காட்டி) இவன் ஆர் தெரியுமா? ஒரு சாதாரண கமக்காரன்ரை பிள்ளை!
- அதி:- (வியப்புடன்) என்ன ஒரு கமக்காரன்ரை பிள்ளையா? (பெருமிதச் சிரிப்பு சிரிக்கிறார்)
- சிவ:- என்ஜினியரும் ரீச்சரும் முதலாம் பிள்ளைக்காக அடிபட்டினம். கடைசியா முதலாம் பிள்ளையாக வந்தது, ஒரு கமக்காரன்ரை மகன்! (சிரிக்கிறார்)
- கதிர்:- நீங்கள் அப்பவே சொன்னனீங்கள் ரீச்சர். நீங்கள் நேர்மையாகத்தான் படிப்பிச்சிருக்கிறியள். தயவு செய்து இந்த முறையும் கவனமாகப்படிப் பியுங்கோ! அடுத்தமுறையாவது என்ரை பிள்ளை வாசிறற்றிக்கு எடுபட்டும்!
- பத்:- சிவமலர், என்ரை பிள்ளையையும் கவனமாப் படிப்பிச்சுப் போடும்!
- சிவ:- நீங்கள் சொல்லாட்டாலும் நான் கவனமாத்தான் படிப்பிப்பன்! (சிரித்து) நீங்கள் ரண்டு பேரும் இனிச் சண்டை பிடியாதேங்கோ!
- கதிர்:- இல்லை, இல்லை!
- பத்:- நாங்கள் இனிச் சண்டை பிடிக்கேல்லை! (சிரிக்கின்றார்கள்)
- சிவ:- என்னிலை ஒண்டும் இல்லை. உங்கடை பிள்ளையள் கவனமா படிக்கவேணும்!

இலங்கை வானொலி

13. 1. 1988

பந்தம்

பாத்திரங்கள்

நந்தகுமார்	-	ஒரு கொம்பனி லிகிதர்
செல்லம்	-	அவரது மனைவி
சிவநேசன்	-	கொம்பனியின் பிரதம லிகிதர்
கணேசன்	-	ஒரு கொம்பனி லிகிதர்
மனேஜர்	-	கொம்பனி மனேஜர்
வத்சலா	-	கொம்பனி ரைப்பிஸ்ட்

இடம்: ஒரு கொம்பனியின் காரியாலயம்
(அழைப்பு மணி ஒலிக்கிறது)

நந்தகுமார்:- சிவநேசன்! மனேச்சர் கூப்பிரோர்:

சிவநேசன்:- நந்தகுமார்! நான் சிப்ஃகிளார்க். பியோனில்லை, மனேச்சர் கூப்பிட்ட உடனை ஓடிப்போக! (சிரித்து) பியோன் மணியம் எங்கை?

நந்:- அப்ப நான் போய்க் கேக்கிறன்.
(போக எத்தனிக்கிறான்)

கணே:- மனேச்சரிட்டைப் போறதெண்டாப் பாஞ்சு விழுந்து ஓடுறான், நந்தகுமார்! (சிரித்து) நீ ஏன்ரா போறாய்? நீ கிளாக்கல்லே?

நந்:- கணேசு, மனேச்சர் அழைச்சா, ஆராவது ஓரான் போகத் தானே வேணும்?

வத்:- மனேஜர்தான் ஏதோ அலுவலாக பியோன் மணியத்தை வெளிலை அனுப்பியிருக்கிறார்.

நந்:- பறவாயில்லை. நான் போய்க் கேட்டாறன்.
(மனேஜரின் அறைக்குப் போகிறான்)

கணே:- நல்ல பேர் வைச்சாங்கள் இவனுக்கு, நந்தகுமார் எண்டு பந்தம் பிடிக்கிற நந்தகுமார்! (எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)

சிவ:- கணேசு, இவன் நந்தன் எப்பவும் இப்பிடித்தான்! மனேச்சர் எள்ளெண்ண முன்னம் எண்ணையா நிப்பன்!

- கணே:- கிளசீக் மாற்றை மதிப்பையே கெடுக்கிறான்!
- நந்:- (திரும்பி வந்து) இந்தாரும் சிவநேசன் (ஒரு ஃபைலை கொடுத்து) இதை உங்களைச் செய்ய சொன்னார் மனேச்சர்
- சிவ:- உது அவற்றை, மனேச்சற்றை வேலையல்லோ? என்றை வேலை இல்லை!
- நந்:- சி. சி. சிவனேசனிடடைக் குடும் எண்டார்.
- சிவ:- மனேச்சர் என்னிடடைச் சொல்லியிருந்தா, அவருக்கு நான் மறுமொழி சொல்லியிருப்பன்! நந்தன்! நீ ஏன் வாங்கியந்தனி?
- நந்:- (கோபமாக) சரி, அப்ப நானே செய்யிறன்.
(போய் ஒரு மூலையில் இருந்து வேலை செய்கிறான்)
- கணே:- டேய் நந்தன்! உடம்புளைஞ்ச கழுதை உப்பளத்துக்கு போனமாதிரி, நீ ஏன்ரா மனேச்சற்றை வேலையனை யெல்லாம் இழுத்துப் போட்டுக்கொட்டு மாரடிக்கிறாய்?
(சிரிக்கிறான்)
- வத்:- மனேச்சருக்கு உதவியள் செய்தால் சில சலுகையள் பெறலாம்! (சிரிக்கிறான்)
- கணே:- மிஸ் வத்சலா, சலுகை இல்லை. அவன் புறமோஷன் எடுக்கப்போறான்! மனேச்சற்றை வேலையனை செய்து பழகூறான், மனேச்சராக வாறதுக்கு!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- சிவ:- முதல்லை சி. சியாக வந்தல்லோ, மனேச்சரா வரவேணும்?
- வத்:- அப்ப எங்களுக்கு ஒரு புது சி. சி. வரப்போறார்!
- சிவ:- அப்ப நான்?
- வத்:- மிஸ்ரர் சிவநேசன், உங்களுக்கு ட்ரான்ஸ்பர்!
(நந்தகுமார் ஒரு கடிதத்துடன் வந்து)
- நந்:- இந்தாரும் வத்சலா இதை ரைப் பண்ணிக் குடும்!
- வத்:- நீங்கள் ரைப் பண்ணுகோவன் மிஸ்ரர் நந்தகுமார்.
- நந்:- மிஸ் வத்சலா நீர் ஓராள் ரைப்பிஸ்ட் எண்டிருக்க, நான் ரைப் பண்ணட்டா?
- கணே:- ஏன்ரா நந்தகுமார். பியோன்வேலை பாக்கலாம்.
ரைப்பிஸ்ட் வேலை பாக்கக்கூடாதே?
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- நந்:- (கோபமாக) வத்சலா இதை ரைப் பண்ண உங்களிடடைத் தான் குடுக்கச்சொன்னவர் மனேச்சர்.
- வத்:- அதை மனேச்சர் சொல்லட்டுமன். நீரா மனேச்சர்?

- நந்:- (கோபித்து) அப்பிடியா? சரி இரும் வாறன்
(நந்தன் வேகமாக மனேஜரின் அறைக்குள் செல்கிறான்)
(சில வினாடிகளில் மனேஜரின் அறையில் மணி அடிக்கப்
படுகிறது. நந்தன் வருகிறான்)
- நந்:- மிஸ் வத்சலா உங்களை மனேஜர் வரட்டாம்.
(வத்சலா எழுந்து மனேஜரின் அறைக்குட் செல்கிறான்)
(மனேஜரின் அறைக்குள்)
- வத்:- மனேச்சர் சேர் கூப்பிட்டியளா?
- மனே:- மிஸ் வத்சலா, இந்தக் கடிதத்தை ரைப் பண்ணிக்
கொண்டு வாரும். நான்தான் நந்தகுமாரிட்டைச் சொல்
லி விட்டனான். அவர் சொன்னாச் செய்யக்கூடாதா?
- வத்:- அப்பிடியானா நீங்கள் சொல்லவேணும். கிளாக்மார்
சொல்லி நான் செய்யமாட்டன்!
- மனே:- அதேன் அப்பிடி?
- வத்:- பிறகு கிளாக்மார் தங்களுடைய வேலையள் எல்லாத்
தையும் என்னிலை சுமத்தீடுவினம்.
- மனே:- (கடுமையாக) சரி சரி, கனக்கக் கதைக்கவேண்டாம்.
போய் ரைப் பண்ணீட்டு வாரும்.

காட்சி 2

- இடம்-- (கொம்பனியின் காரியாலயம்.)
- சிவ:- நந்தகுமார்! உதென்னடா வாங்கிக்கொண்டுபோறாய்
மனேச்சருக்கு?
- கணே:- சிகரெட் பக்கட்டா? சிவா உனக்கு இது தெரியேல்லை
யேடா?
- சிவ:- நந்தன் ஏன் உனக்கு இந்தவேலை?
- நந்:- சிவா, மனேச்சர் வெளிலை போய் சிகரட் வாங்கேலாது
தானே?
- வத்:- அப்பிடியானா, வரேக்கே வாங்கியாறது!
- நந்:- சரி, சரி, சத்தம் போடாதேங்கோ!
- சிவ:- சரியான பந்தமடா நந்தன்!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். மனேஜர் வருகிறார்)
- மனே:- (வந்து) மிஸ்டர் நந்தகுமார்!
- நந்:- யெஸ் சேர்!
- மனே:- நான் இப்ப ரவுணுக்குப் போறன். நீங்கள் வாரியள்ளா
காறிலை?

- நந்:- (குழைவாக) உங்களுக்கு ஹெல்ப் தேவையெண்டா வாறன் சேர்!
- மனே:- சரி வாரும் வாரும்!
- நந்:- (தயக்கமாக) கொஞ்ச வேலையிருக்கு.
- மனே:- அதெல்லாம் நாளைக்குப் பாக்கலாம். வாரும் வாரும்!
- நந்:- சரி சேர் வாறன்!
(மனேஜர் முன்னால் போகிறார். நந்தன் பின்னால் ஓடுகிறான்)
- சிவ:- மனேச்சர் கறிக்கடேக்கை மீன் வாங்கப் போறார். அதை வாங்கியந்து கார் டிக்கீக்கை வைக்கிறதுக்குத்தான் நந்த குமாரைக் கூட்டிட்டுப் போறார்!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- வந்:- மனேச்சர் புண்ணாக்கு மூட்டை, தவிட்டு மூட்டை, வாங்கி னாக் கூட, மிஸ்ரர் நந்தகுமார் அதை முதுகிலை தூக்கிக் கொண்டு போய், கார் டிக்கீக்கை போடும்!
(எல்லோரும் போகிறார்கள்)
- வந்:- சீ. சீ. சிரிக்காதேங்கோ! உங்களுக்கு வரப்போகுது ட்ரான்ஸ்பர்! (சிரிக்கிறார்கள்)
- சிவ:- வரட்டும், வரட்டும்! நல்லா வரட்டு!
- கனே:- சிவா! ஒரு மனிசன் புறமோஷனுக்காக இப்பிடி மரியாதை கெட்டு நடப்பன?

காட்சி 3

- இடம்: நந்தகுமாரது வீடு.
(நந்தகுமார் ஒரு நெய்ப் போத்திலுடன் வருகிறான்)
- செல்:- உதென்ன உது? ஓ நெய்! ஏது நெய்?
- நந்:- சுத்தமான பசு நெய்! வவுனியா நெய்! 100 ரூபாய்!
- செல்:- உந்த விலேலை எங்களுக்கு நெய் தின்னக் கட்டுப்படி யாகுமா?
- நந்:- செல்லம். இது எங்களுக்கில்லை நெய். எங்கடை கொம்பனி மனேச்சருக்கு (சிரிக்கிறான்)
- செல்:- உந்த விலேலை வாங்கி மனேச்சருக்கு பிறசென்ட் பண்ணாறியனா?
- நந்:- செல்லம்! நீ பட்டர் பூகுறது பற்றிக் கேள்விப்படேல்லையா? (சிரிக்கிறான்)
- செல்:- பட்டர் பூகுறதெண்டா?
- நந்:- பட்டர் பூசி, ஆனை வசப்படுத்துறது!
- செல்:- மனேச்சரை வசப்படுத்தி, இப்பஎன்ன செய்யப் போறியன்?

நந்:- இப்பவே ஐயாவுக்கு ஒப்பீச்சிலை ஏகப்பட்ட சலுகையள்.
(சிரிக்கிறான்)

செல்:- என்ன சலுகையள்?

நந்:- ஒப்பீசுக்குப் பிந்திப்போகலாம். முந்தி வெளிக்கிடலாம்.
மனேச்சர் ஒண்டும் சொல்லமாட்டார்! அண்டைக்கு,
அவரே காறிலை கொண்டந்து வீட்டிலை இறக்கி விட்டாரே!

செல்:- ஒப்பீச்சிலை மற்றக் கிளாக்மாருக்கு உது பிடியாதே?

நந்:- அவங்களுக்குச் சரியான வயித்தெரிச்சல், நான் மனேச்
சரைக் கையுக்கை போட்டுட்டன் எண்டு! (சிரிக்கிறான்)

செல்:- எனக்கென்னவோ, நீங்கள் மற்றக் கிளாக்மாரோடை
பகைச்சுக்கொள்ளுறது பிடிக்கேல்லை!

நந்:- செல்லம், நான் மனேச்சரைக் கையுக்கை போட்டுட்டன்
எண்டு, இப்ப வயிறெரியிராங்கள். பதவி உயர்வு வந்தா,
வந்து காலிலை விழுவங்கள்! (சிரிக்கிறான்)

செல்:- உங்கடை கடமையை மட்டும் நேர்மையாச் செய்திட்டுப்
பேசாமல் இருங்கோ! பதவி உயர்வும் வேண்டாம். மற்
றவங்கடை வயித்தெரிச்சலை வாங்கவும் வேண்டாம்.

நந்:- செல்லம், பதவி உயர்வு வந்தா, மற்றவங்கள் வயித்
தெரிச்சல் படத்தான் செய்வங்கள். பார், உவங்களை எல்
லாம் என்றை காலிலை விழவைக்கிறனோ இல்லையோ எண்டு!

காட்சி 4

இடம்:- கொம்பனியின் காரியாலயம்.
(நந்தகுமார் ஒரு போத்தில் நெய்யுடன் ஒப்பீசிற்குள்
வருகிறான்)

:- நந் தகுமார் உதென்னடா போத்திலலை, சாராயமா?
மனேச்சருக்கா? (சிரிக்கிறான்)

வத்:- இல்லைங்கோ சீ. சீ! சாராயத்தை ஆரும் ஒப்பீசுக்கு
கொண்டருவினமா? இது தேன்! தேன் மனேச்சருக்கு
இனிப்புக் காட்ட! (சிரிக்கிறான்)

நந்:- மிஸ் வத்சலா, இது தேனிலலை! நெய்! பசு நெய்!

கணை:- நெய் என்னத்துக்கடா?

நந்:- இது தெரியாதாடா கணைசு? நெய் எதுக்கு? சாப்பிடத்
தான்!

கணை:- நெய் சாப்பிட மட்டுமில்லை. பந்தத்துக்கும் ஊத்தலாம்!
பந்தத்துக்கு ஊத்தின, நெய்ப் பந்தம் நல்லா முளாசு
எரியும்! (எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்)

- நந்'- (எரிச்சல்லாக) இது முளாசி எரியட்டும். நீங்கள் இப்ப வயிறெரியாமல் இருங்கோ!
- செவ:- நந்தகுமார் மனேச்சருக்கு நெய் மட்டுமா குடுப்பன்? (எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர். நந்தகுமார் மனேஜரின அறைக்குள் செல்கிறான்)

காட்சி 5

- இடம்:- நந்தகுமார் வீடு.
- நந்:- செல்லம் வாற சனிக்கிழமைதானே தம்பி சதீஷின்ரை பேர்த்தே பார்ட்டி?
- செல்:- ஓம், ஓம், அதுக்கென்ன இப்ப?
- நந்:- பெரிசாத்தானே செய்யிறம்? அதுக்கு எங்கடை மனேச்சரையும் அழைப்பம்.
- செல்:- சீ! அவர் வாரூரா இதுகளுக்கு?
- நந்:- கட்டாயம் வருவர். அவரையும் பெண்சாதியையும் அழைப்பம். சும்மா கௌரவிக்கிறதுதானே?
- செல்:- மனேச்சரை அழைக்கிறதெண்டா இன்னும் எவ்வளவு ஆய்த்தங்கள் செய்யவேணும்?
- நந்:- செல்லம் செய்த ஆய்த்தங்களே போதும்! வேணுமெண்டா இன்னும் இரண்டு பலகாரத்தைக் கூடுதலாகச் செய்!
- செல்:- நான் சொன்னாக் கேக்கவா போறியள்?... ம்! (பெருமூச்சு)
- நந்:- மனேச்சரை ஐஸ் பண்ணி வைச்சா, எத்தினை சலுகையள்! எத்தனை புறமோஷன்கள் ... (சிரிக்கிறான்)
- செல்:- சரி, சரி ஏதோ செய்யுங்கோ!

காட்சி 6

- இடம்:- மனேஜரின அறை.
- நந்:- (வந்து)குட் மோனிங் சேர்!
- மனே:- குட் மோனிங் மிஸ்டர் நந்தகுமார்! நீங்கள் தந்த நெய் மிச்சம் நல்லாய் இருந்தது! என்றை வைஃப் கூடப் பாராட்டினு!
- நந்:- (குழையாக) பசு நெய்! உங்களுக்காக வவுனியாவிலே இருந்து எடுப்பிச்சன்!
- மனே:- அப்படியா? மனேச்சரிலே உங்களுக்கு அவ்வளவு அன்பு! (சிரிக்கிறார்)
- நந்:- ஓம் சேர்! (அசட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கிறான்)

மனே:- இன்னும் என்ன? ஏன் தயங்குகிறீர்? சொல்லும்! என்ன வேணும்?

நந்:- (குழைவாக) வாற சனிக்கிழமை பின்னேரம், என்னுடைய ஒரே மகன் சதீசினுடைய பேர்த்தே பார்த்தி சேர்.

மனே:- அப்பிடியா? சந்தோஷம்! கோங்கிராஜுவேசன்ஸ்! (சிரிக்கிறார்)

நந்:- (குழைவாக) அதுக்கு நீங்களும் உங்களுடைய வைஃபும் வரவேணும் சேர்!

மனே:- நாங்கள் வரவா? எனக்கு அண்டைக்கு வேற எங்கேஜ் மெண்ட் இருக்கே?

நந்:- (குழைவாக) உங்களையும் உங்களுடைய வைஃபையும் வர வேற்க, என்னுடைய வைஃபும் மிச்சம் ஆவலாய் இருக்கிறு சேர்! நீங்கள் வராட்டா, அவ ஏமாந்து போவா சேர்!

மனே:- சரி தெண்டிச்சுப் பார்க்கிறன். ட்றை பண்ணுறன்!

நந்:- (குழைவாக) அப்பிடிச் சொல்லக் கூடாது சேர். கட்டாயம் வருவன் எண்டு புறமிஸ் பண்ணுங்கோ சேர்!

மனே:- சரி சரி நந்தகுமார். வாறன்! (சிரிக்கிறார்)

நந்:- (நன்றிப்பெருக்குடன்) தாங்கியு சேர்! தாங்கியு சேர்!

காட்சி 7

இடம்: நந்தகுமார் வீடு.

செல்:- நாங்கள் எவ்வளவு ஆய்த்தங்கள் செய்தம்! கடைசியா உங்கடை மனேச்சர் வரேல்லையே பாட்டிக்கு?

நந்:- (கவலையாக) அதுதான் செல்லம் எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாப் போச்சு! சரி அவர் வராட்டாப் பறவாயில்லை

செல்:- அதுதானே! அவர் வராட்டா எங்களுக்கென்ன?

நந்:- அதில்லை செல்லம். அவர் வராட்டாலும் இந்தக் கேக்குகள் பணியாரங்களை, ஒரு பாசலாக் கட்டிக் கொண்டு போய் அவருக்குக் குடுத்துவிடுவம் எண்ணுறன்.

செல்:- (வெறுப்புடன்) நீங்கள் அழைச்சும் அவர் உங்களை மதிச்சு வரேல்லை! அவருக்கினிப் பலகாரம் குடுக்கப் போறியளே? சீ! மானங் கெட்ட வேலை!

நந்:- செல்லம்! பெரிய இடத்து வாலைப் பிடிக்க வேணுமெண்டா மானம் மரியாதையைப் பாக்கேலாது! (சிரிக்கிறான்)

செல்:- அப்பிடிமெண்டா, ஒஃபீசிலே உள்ளவை எல்லாருக்கும் கொண்டு போய் குடுங்கோ பலகாரத்திலே!

நந்:- அப்பா! ஒரு பைனிப் பட்டாளம்! அத்தினை பேருக்கும்

கொண்டு போறதெண்டா, ஒரு கடகத்திலையல்லோ
கொண்டு போக வேணும்? கட்டுமா?

செல்:- நீங்கள் கட்டுமா எண்ணூறியன்! இல்லாட்டி அவங்கள்
திட்டுவாங்களே!

நந்:- அவங்கள் நல்லாத் திட்டட்டு! நீ கட்டு உந்த லட்டுகள்
கேக்குகள் எல்லாத்தையும், ஒரு பையுக்கை போட்டு!

செல்:- எனக்கெண்டா உங்கடை வேலை அருவருப்பாயிருக்கு!

நந்:- அருவருக்காதை செல்லம். (குட்டிப் புளுகத்துடன்) நான்
குடுத்த நெய் நல்லாயிருக்கெண்டு மனேச்சரின்றை வைப்ப
சொல்லிவிட்டாவாம்! இப்ப இதையும் குடுத்தா, ஒரே
ஐஸ்தான்! பிறகு சலுகையன்! செல்வாக்குகள், பதவி
உயர்வுகள்! (சிரிக்கிறான்)

காட்சி 8

இடம்: கொம்பனி காரியாலயம்.

நந்தகுமார் ஒரு பாக்குடன் வந்து அதற்குள்ளிருந்து ஒரு
பாசலை எடுக்கிறான்)

கணை:- டேய்! நந்தகுமார்! உதென்னடா பாக்குக்குள்ளே இருந்து
எடுக்கிறாய்? ஒரு பை! லட்டுகள், கேக்குகள், பண்டங்கள்!

வத்:- பாக் கட்டியிருக்கவே மூக்கைப் பிடுங்குது வாசலை!

சிவ:- எனக்கு வாயிலை தண்ணி ஊறுது! சொல்லடா என்ன
விசேஷம்?

கணை:- பேர்த் டேயா?

நந்:- இல்லையடா கணைஷ்.

சிவ:- அப்ப மனீசின்ரை பேர்த் டேயா?

நந்:- இல்லையடா சிவா.

வத்:- பிள்ளேன்றை பேர்த் டேயாக்கும்!

நந்:- அதுதான் வத்சலா. அதுதான்!

கணை:- சரி சரி. அவிளடா பாசலை, வாய் ஊறுது!

நந்:- இது உங்களுக்கு இல்லையடா கணை! மனேச்சருக்கு

சிவ:- நான் சொன்னனே கணைஷ்! அவன் எல்லாத்தையும்
மனேஐருக்குத்தான் குடுப்பெண்டு!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)

வத்:- சீ. சீ. சேர்! மனேச்சருக்குக் குடுத்தாக் காறிலை ஏத்திக்
கொண்டு போவர். நீங்கள் சைக்கிளிலைகூட ஏத்தமாட்
டியளே? (சிரிக்கிறான்)

கணை:- இனி வசதியன் சலுகையன். ஆ! ஆ!

சிவ:- பிறமோஷனும் கிடைக்கும்!

- வத்:- சீ, சீ. சேர் சிரியாதேங்கோ! இந்த ஓஃபீசுக்கு, ஒரு புதிய சீ. சீ. கெஜீலை வரப்போரா! உங்களுக்கு டிரான்ஸ்பர்!
- சிவ:- மிஸ் வத்சலா, நானும் மாற்றத்திலே போக, ஆய்த்த மாய்த்தான் இருக்கிறன், எல்லாதையும் மூட்டை கட்டி வைச்சிட்டு! (சிரிக்கிறார்)
- நந்:- சரி நான் வாறன் (மனைஜரின் அறைக்குள் போகிறான்)
- கணே:- நந்தகுமாரில்லை உனக்குப் பந்தகுமார் என்று பேர் வைச்சிருக்க வேணுமடா!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- சிவ:- நீங்க சிரிக்கிறதுகூட அவனுக்கு விளங்குதில்லை!
- வத்:- அவ்வளவு தோல் தடிப்பு! (எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள் !

காட்சி 9

- இடம்:- நந்தகுமார் வீடு
- நந்:- செல்லம், அண்டைக்கு நாங்கள் குடுத்த பேத்தே பல காரங்கள் சோக்கான பலகாரங்களெண்டு மனேச்சரம்மா சேட்டிபிக்கேட் குடுத்திருக்கிறவாம்! (சிரிக்கிறான்)
- செல்:- சுமமா உங்களுக்கு ஜஸ் வைக்க மனேச்சர் சொல்லியிருப்பார்
- நந்:- இல்லைச் செல்லம், உண்மைதான். உன்றை கை வண்ணம் அவ்வளவு அருமை! (சிரிக்கிறான்)
- செல்:- நீங்கள் இப்ப எனக்கு ஜஸ் வைக்காதேங்கோ!
- நந்:- இல்லை நான் உண்மையைத்தான் சொல்லுறான். செல்லம் நாங்கள் ஒரு காரியம் செய்வமா?
- செல்:- என்ன செய்யப்போறியள்?
- நந்:- இன்னும் ஒரு நாள் கொஞ்சம் விசேஷமாகப் பலகாரம் செய்துகொண்டு மனேச்சர் வீட்டுக்குப் போய்க் குடுத்திட்டு வருவமா?
- செல்:- (வெறுப்பாக) சீ! உங்க வீட்டுக்கு வராதவிட்டை நீங்க போறியளா? மதியாதர் வாசல் மதியாதே! நீங்கள் போறதுமல்லாமல் என்னையும் கூப்பிடுறியளே?
- நந்:- எங்களுக்காகத்தானே போறம்? கருமம் ஆகவேணுமெண்டா எதையும்தான் செய்ய வேணும்!
- செல்:- இல்லை, அதுக்கு ஒரு எல்லை இருக்கு. மானம் மரியாதை பாக்கவேணும்!
- நந்:- மானம் மரியாதை பாத்துக் கொண்டு நிண்டா, பதவி உயர்வு இல்லை!
- செல்:- உங்களுக்கு பதவி உயர்வு கட்டாயம் கிடைக்குமா?

நந்:- இந்த மனேச்சரிட்டை நான் பதவி உயர்வு 'அடிக்காமல், வேறையர் அடிக்க? பார், இதே ஒஃபீசிலே சீஃப் கிளாக் ஆகிக் காட்டுறன்! பிறகு உதவி மனேச்சர். பிறகு மனேச்சர்! (சிரிக்கிறான்)

செல்:- அப்ப, இப்ப இருக்கிற சீ . சீ ?

நந்:- அவருக்கு மாற்றம்? நான் சீ . சீ. யா வந்து, அவன் கணே சனுக்கும் வத்சலாவுக்கும் ஒரு பாடம் படிப்பிச்சுக் காட்டுறன்! அவைக்கு என்னிலை ஒரு நக்கல் பகிடி!

செல்:- நீங்கள் பதவி உயர்வை எடுங்கோ. ஆனா பழிவாங்கா தேங்கோ!

நந்:- அதை என்னிலை விடு. நீ இப்ப பலகாரம் சுடப்போறியோ இல்லையோ?

செல்:- நீங்க உப்பிடி ஆசைப்பட்டுக் கேக்கேக்கை, இல்லையெண்டு சொல்லாறதே? சரி சுடுவம்.

நந்:- சரி, நான் இண்டைக்கு லீவு போட்டுட்டு நிண்டு, வேண்டிய சாமான்களெல்லம் வாங்கித் தாறன். நாளைக்கு பலகாரத்தைச் சுட்டுக் கொண்டு, ஒரு ராக்ஸீலை கொண்டு போய்க் குடுப்பம், மனேச்சர் வீட்டிலை, நானும் நீயும். (சிரிக்கிறார்)

செல்:- ஊஹும் நான் பலகாரம் செய்து தாறன். கொண்டு போறது நீங்கள் மட்டும்தான்! ஏனெண்டா உங்களுக்குத்தானே பதவி உயர்வு வாறது! (சிரிக்கிறான்)

காட்சி 10

இடம்:- மனேஜரது வீட்டு முற்றம்.

(நந்தகுமார் பலகாரங்களுடன் வருகிறான்.)

நந்:- (வியப்புடன்) இதென்ன. மனேச்சர் வீட்டுக்கு முன்னாலே சீ . சீ. சிவநேசன், கிளாக் கணேசன். ரைப்பிஸ்ட் வத்சலா. எல்லாரும் நிக்கினம். மனேச்சரும் நிக்கிறார்! என்ன விசேஷம்? நான் வரப்போறதை எதிர்பார்த்து நிக்கிறுங்களோ? அல்லது எனக்கு முந்தித் தாங்களே பலகாரங்களைச் செய்து கொண்டு வந்துட்டாங்களோ?

சிவ:- என்ன நந்தகுமார் அப்பிடிப் பாக்கிறாய்? நாங்களெல்லாம் ஏன் வந்து நிக்கிறமெண்டா?

நந்:- ஒம் சிவநேசன். என்ன விசேஷம்?

சிவ:- (குஷியாக) மனேச்சருக்கு கொழும்புக்கு மாற்றமடா நந்தகுமார்!

- மனே:- நேற்றுத்தான் கடிதம் வந்தது நந்தகுமார். நான் திங்கட்
கிழமை கொழும்பிலே நிக்கவேணும்! உடனே புறப்படுறன்!
- வத்:- நாங்களெல்லாம் அவருக்குப் பிரியாவிடை சொல்லி
வழியனுப்பி வைக்க வந்திருக்கிறம்!
- நந்:- (கவலையாக) அட போச்சடா!
- கணே:- உதென்னடா பாசல்? பலகாரமா மனேச்சருக்கு? பறவா
யில்லை. கொண்டா நாங்கள் சாப்பிடுறம்!
(சிரிக்கிறான்)
- சிவ:- நந்தகுமாருக்கு வயிறு பத்தி எரியுது. நீ பலகாரம் சாப்
பிடுற கதை பேசறயடா கணேசு!
(சிரிக்கிறார்)
- கணே:- அது நெய்ப் பந்தமல்லா? முளாசித்தான் எரியும்!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)
- மனே:- சரி சரி, வாருங்கோ எல்லாரும். வாருங்கோ! வீட்டுக்
குள்ளே இருங்கோ!
- கணே:- சரி நந்தகுமார். அவிளடா பார்சலை! பலகாரத்தைச்
சாப்பிடுவம்! இவ்வளவு காலமும் தராததையும் சேர்த்
துத்தா! எங்கடை வயிறுவது குளிரட்டும்!
(எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்)

இலங்கை வாஞ்சலி

1. 6. 1983

ஓரங்க நாடகம்

உலகம் முழுவதிலும் இலக்கியம் காலத்திற்குக் காலம் புதுப்புது வடிவங்களை மேற்கொண்டே வளர்ந்து வந்துள்ளது. பரீட்சார்த்த இலக்கியம் என்பது இன்று நேற்று வந்த கருத்தல்ல. இலக்கியம் தோன்றிய பொழுதே அதுவும் தோன்றி விட்டது. ஆக்க இலக்கிய கருத்தாக்கள், புதுப்புதுக் கருத்துக்கள், வடிவங்கள், உத்திகள் முறைகளைத் தொடர்ந்து பரீட்சித்துப் பார்த்து வந்ததன் விளைவே இந்த வளர்ச்சி. தமிழ் மொழியை எடுத்துக் கொண்டால், சங்க காலத்தில் தனிச் செய்யுட்களும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த சங்க மருவிய காலத்தில் அறநூல்களும், அவற்றைத் தொடர்ந்து வந்த பெருங்காப்பியங்களும், அவற்றிற்குப் பின் கோவை, உலா கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ் என்ற பிரபந்தங்களும், இன்று வசன நடையில் நாவல், சிறுகதை, நாடகங்களும் தோன்றியதே இதற்குச் சான்று!

நாடகத்தின் கதையும் இலக்கியத்தின் கதைதான்! முதலில் கிரேக்க நாட்டில் ஐந்து அங்க நாடகங்கள் எழுதப்பட்டன. அந்த மரவைப் பின்பற்றி, ஏனைய ஐரோப்பிய மொழி நாடகாசிரியர்கள். நீண்ட காலமாக ஐந்து அங்கங்களைக் கொண்ட நாடகங்களையே எழுதி வந்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் முதன் முதலாக மூன்று அங்க நாடகங்கள் தலை காட்டின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தோன்றியது. One - Act Play என்ற ஓரங்க நாடகம். இருபதாம் நூற்றாண்டில் அது பெருவளர்ச்சி பெற்றது.

இது ஒரு தவிர்க்க முடியாத வளர்ச்சி. காலத்தின் தேவை : வேகம் நிறைந்த இக்காலத்தில் நீண்ட நாவல்களை வாசிக்கப் பலருக்கும் நேரமில்லாததால்தானே சிறுகதைகள் தோன்றின? ஐந்து அங்க நாடகங்களை எழுதுவது கடினம். அவற்றைத் தயாரித்து மேடையேற்றுவது அதை விடக் கஷ்டம். எத்தனை பேர் எத்தனை நாட்கள் மினைக்கெட வேண்டும்? எவ்வளவு பொருட் செலவு? அப்படிச் சங்கடப்பட்டு அவற்றைத் தயாரித்து மேடையேற்றினாலும், ஆறுதலாக இருந்து அவற்றைப் பார்த்து ரசிக்கப் பலருக்குப் பொறுமை இருப்பதில்லை. எனவேதான் சொல்ல வந்ததைச் சுருக்கமாகவும், இறுக்கமாகவும் விரைவாகவும் சுவையாகவும் சொல்லும் ஓரங்க நாடகங்கள் தேவைப்பட்டன.

தமிழருக்கென ஒரு தனியான நாடக பாரம்பரியம் இருக்கின்றது. அந்த மரபு வழி. நாடகங்களுக்கே உரிய சில தனித்துவமான பண்புகளும் உள்ளன. எமது மரபுவழி நாடகங்கள் வேறு!

எம் மத்தியில் இன்று பெரு வழக்கிலுள்ள வசன நாடகங்களும் வேறு. நாவலையும் சிறுகதையையும் போல, இந்த நவீன நாடகங்களும் ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்து ஆங்கில மொழி வாயிலாகத் தமிழுக்கு வந்த கலைச் செல்வங்கள். ஆனால் புதிதாக வந்த நாவலும் சிறுகதையும் தமிழில் செழித்து வளர்ந்தது போல நாடகங்கள் வளரவில்லை என்பது, இலக்கிய அறிஞர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்ட விடயம். அதிலும் ஓரங்க நாடகங்களின் வளர்ச்சி மிகவும் பின்தங்கியே உள்ளது. தமிழ் மொழியில் நாடகக் கலை சிறப்பாக வளராமலிருப்பது பல காரணங்கள் இருப்பினும், நாடகத்துறை சம்பந்தமான நூல்கள் போதியளவு தமிழில் இல்லாமையும் முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று எனலாம்.

ஓரங்க நாடகங்களின் பிரதான அம்சம் நேரக் குறுக்கமாகும். அதனால் சிறிய நாடகங்களெல்லாம் ஓரங்க நாடகங்கள் என்று எண்ணிவிடாதீர்கள்! எப்படி ஒரு நீண்ட நாவலின் சுருக்கம் சிறுகதையாகாதோ, அப்படியே ஒரு முழுநீள நாடகத்தின் சுருக்கமும் ஓரங்க நாடகமாகிவிடாது! சிறுகதையைப்போலவே ஓரங்க நாடகங்களுக்கும் சில தனியான பண்புகள் உள்ளன. ஓரங்க நாடகம் ஏதேனும் 'ஒன்றை' மட்டுமே வலியுறுத்த வேண்டும். அந்த 'ஒன்று' ஒரு சுருத்தாகவோ, ஒரு நிகழ்ச்சியாகவோ, ஓர் உணர்ச்சியாகவோ ஒரு பாத்திரத்தின் குணப்பண்பாகவோ இருக்கலாம். 'ஒன்றை' மட்டுமே சுற்றி, நாடகம் பின்னப்படுவதால் அது அளவில் சிறியதாகவே இருக்கும். ஓரங்க நாடகங்களின் கால அளவு பற்றி எந்த விதக் கட்டுப்பாடும் இல்லை. பத்து நிமிடங்களில் இருந்து ஒன்றரை மணித்தியாலங்கள் வரை நீள்கின்ற ஓரங்க நாடகங்கள் ஆங்கில மொழியில் உள்ளன.

சாவகாசமாகச் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை விளக்கி, பல பாத்திரங்களையும் அறிமுகம் செய்து, நாடகத்தை நிதானமாக நடத்திச் செல்ல ஓரங்க நாடகங்களில் நேரமில்லை. அது எடுத்த எடுப்பிலேயே லாசகர்களது - நாடகப் பார்வையாளர்களது கவனத்தைத் தன்பால் ஈர்க்க வேண்டும். பின்பு ரசிகர்களது ஆர்வத்தை (Interest) ஒரு சிறிதுகூடத் தளரவிடாது, நாடகம், விரைவாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் இறுதி இலக்கை நோக்கி வளர்ந்து செல்ல வேண்டும். அதனால் உரையாடலில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே பெறப்படும். சொற் செட்டு மிக மிக அவசியம்! கிளைக் கதைகளுக்கு அதில் இடமில்லை. பாத்திரங்களும் குறைவாகவே இருக்கும். இரண்டொரு பாத்திரங்களே முழுமை பெற்றுத் திகழும்.

ஆங்கிலத்தில் 'அக்ட்' (Act) என வழங்குவதையே தமிழில் 'அங்கம்' என்று அழைக்கிறோம். அங்கம் வேறு; காட்சிவேறு. ஒரு

நாடகத்தின் ஓரங்கத்தில் பல காட்சிகள் இருக்கும். ஆனால் ஓரங்க நாடகம் ஒரு காட்சியில் அமைவதே சிறப்பு. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட காட்சிகளைக் கொண்ட ஓரங்க நாடகங்களும் ஆங்கில மொழியில் உள்ளன. ஆனால் இயன்ற வரை காட்சிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்துக் கொள்வது நாடகத்திற்கு அழகு சேர்க்கும்.

நாடகத்தில் பல செயல்கள் (Actions) வரும். ஆனால் வெறும் செயல்கள் மட்டும் நாடகமாகிவிடா. காரணகாரியத் தொடர்புடைய செயல்களே நாடகத்தின் 'பிளாட்'டாக (Plot) அமையும். ஒரு முழு நாடகத்தின் அமைப்புத் திட்டத்தை (Proposition) எடுத்துக் கொண்டால் அதில் தொடக்கம், நடு, முடிவு என்ற மூன்று கட்டங்கள் இருப்பதைக் காணலாம். இன்னொன்றன் தொடர்ச்சியாக இல்லாமல், தானே உனித்துச் சுதந்திரமாக நிற்பதுதான் தொடக்கம். நாடகத்தின் நடுப்பகுதியின் வேர் இந்தக் தொடக்கத்தில் இருக்கும். நாடகத்தின் மிக முக்கியமான கேள்வியை நடுப்பகுதி எழுப்பும். அந்தக் கேள்விக்கு நாடகத்தின் முடிவு பதிலளிக்கும். (பிளாட்டே இல்லாத நாடகங்களும் இருக்கின்றன. அது வேறு விடயம்) சில உதாரணங்களைப் பார்த்தால் இது நன்கு புரியும்.

மஹாகவி ஷேக்ஸ்பியரது பெயர் பெற்ற இரு நாடகங்கங்களை எடுத்துக் கொள்வோம். முதலாவது 'ஹாம்லெற்' (Hamlet) இந்த நாடகத்தின் தொடக்கத்தில் ஹாம்லெற் இளவரசரது தந்தையின் ஆவி நடுச்சாமத்தில் ஓர் உருவில் தோன்றி, தனது தம்பி குளோடியஸ் தன்னைக் கொன்று தனது ராணியையும் இராச்சியத்தையும் அபகரித்துக் கொண்டான் என்று கூறி, அதற்காகச் சிற்றப்பனைப் பழி வாங்குமாறு ஹாம்லெற்றை வேண்டுகின்றது. ஆவி சொன்ன கதை உண்மைதான் என்பதை உறுதி செய்ய, ஹாம்லெற் தனது சிறிய தந்தையின் முன்னால் ஒரு நாடகத்தை நடித்துக் காட்டுகிறான். தான் செய்த துரோகச் செயலைச் சித்தரிக்கும் அந்த நாடகத்தைப் பார்த்ததும், குளோடியஸ் டந்து கொள்ளும் முறையிலிருந்து அவன் குற்றவாளிதான் என்ற முடிவுக்கு ஹாம்லெற் வருகிறான்.

இந்த நிகழ்ச்சிதான் நாடக அமைப்புத் திட்டத்தின் நடு. ஐந்து அங்கங்கள் கொண்ட இந்த நாடகத்தில் இது மூன்றாம் அங்கம் இரண்டாம் காட்சியில் வருகின்றது. இந்த நடு எழுப்பும் கேள்வி ஹாம்லெற் குளோடிசைக் கொலை செய்வதில் வெற்றி பெறுவானா? என்பதுதான். இந்த நாடகத்தின் முக்கியமான கேள்வியும் இதுதான். ஹாம்லெற் நாடகம் எதுபற்றியது என்று வினாவினால், ஹாம்லெற் சித்தப்பனைக் கொன்று பழிதீர்த்துக் கொள்

வானு? என்பது பற்றியது என்று சுருக்கமாகப் பதிலளிக்கலாம். நாடகத்தின் எஞ்சிய பகுதி - அங்கம் மூன்று, காட்சிகள் மூன்று, நான்கு, அங்கம் நான்கு, ஐந்து, ஆகியவை இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கின்றன.

இனி “ரோமியோ அண்ட் ஜூலியற்” நாடகத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். (Romeo and Juliet) இந்த நாடகத்தின் தொடக்கத்தில் ரோமியோ தங்கள் குடும்ப எதிரியின் மகனான ஜூலியற்றைச் சந்திக்கிறான். கண்டதும் காதல் கொள்கிறான். வேறு எதைப் பற்றியும் சிந்திக்காது ஜூலியற்றை இரகசியத் திருமணம் செய்து கொள்கிறான். நாடகத்தின் இரண்டாம் அங்கத்தின் இறுதிக் காட்சியில் வரும் இந்த நிகழ்வுதான், நாடக அமைப்பின் நடுப்பகுதி. ரோமியோ ஜூலியற்றுடன் சந்தோசமாக வாழ்வானா? என்பதே இந்த நடுப்பகுதி எழுப்பும் வினா. ரோமியோவும் ஜூலியற்றும் நாடகம் எதைப்பற்றியது என்று வினாவினால் ரோமியோ ஜூலியற்றுடன் சந்தோசமாக வாழ்வானா? என்பது பற்றியது என்றே சுருக்கமாகப் பதிலளிக்க வேண்டும். நாடகத்தின் மூன்றாம் நாலாம் ஐந்தாம் அங்கங்கள் இந்த முக்கிய வினாவுக்குப் பதில் அளிக்கின்றன.

இதில் கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால் ஒரு முழு நீள நாடகத்தின் நடுப்பகுதி எழுப்பும் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் நாடகத்தின் முக்கியமான பகுதி - கிட்டத்தட்ட நாடகத்தின் அரைப்பங்கு, ஓரங்க நாடகத்தில் இல்லை என்பதாகும். இதுதான் ஒரு முழு நீள நாடகத்திற்கும் ஓர் ஓரங்க நாடகத்திற்கும் இடையிலுள்ள முக்கியமான வேறுபாடு. ஓரங்க நாடகத்தில் அந்தக் கேள்வி எழுப்பப்பட்ட உடனேயே அதற்குப் பதிலும் கிடைத்து விடுகிறது.

ஆயிரக்கணக்கான ஓரங்க நாடகங்களுள்ள ஆங்கில மொழியிலிருந்து நல்ல ஓரங்க நாடகங்களுக்கு இரண்டு உதாரணங்கள் In the Zone. by E.O'Neill. Miss Julie. by A Strindberg. நாடகங்களே அதிகம் இல்லாத தமிழ் மொழியில் ஓரங்க நாடகங்கள் மிகக் குறைவு. எனது “கெட்டிக்காரர்கள்” நூலில் அடங்கியுள்ள ஒன்பது நாடகங்களும் ஓரங்க நாடகங்களே. இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள நாடகங்களில் “இடமாற்றம்” “பருவத்தே பயிர் செய்” ஆகிய இரண்டு நாடகங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய எட்டும் ஓரங்க நாடகங்கள்.

பல அங்கங்கள் காட்சிகளைக் கொண்ட நாடகங்களை எழுதுவதைவிட, அதிகம் சிக்கலில்லாத ஓரங்க நாடகங்களை எழுதுவது இலகுவானது. நாடகம் எழுதிப் பழகுபவர்கள், குறிப்பாக மாணவர்கள் முதலில் ஓரங்க நாடகங்களை எழுதிப் பழகுவது நல்லது.

இறுதியாக ஒன்று. ஓரங்க நாடகம்தான் நாடகத்தின் இறுதி வடிவமல்ல. இன்று நூற்றுக் கணக்கான நாடகங்கள் வழக்கில் உள்ள ஐரோப்பிய மொழிகளில் இன்னும் எத்தனையோ வகை நாடகங்கள் தோன்றத்தான் போகின்றன. இன்று அதிகம் செல்வாக்குள்ள ஒரு நாடக வகையினை வாசகர்களுக்கு விளக்கிக் கூறுவதற்காகவே இக்கட்டுரை.

இதுதான் இலக்கியம், இப்படித்தான் எழுத வேண்டும், என்று கூற யாருக்கும் உரிமை இல்லை! அப்படிக்கூறுபவர்களைப் பார்த்து உலகம் சிரிக்கும்! சமுத்திரத்தில் அலைகள் எழு வதை எவ்வாறு தடுக்க முடியாதோ, அவ்வாறுதான் புதுப் புதுவகை இலக்கியங்கள் தோன்றுவதையும் எவராலும் தடுக்கமுடியாது. ஒவ்வொரு இலக்கிய கருத்தாவும் தான் விரும்பியதை, தனக்குக் கைவந்ததை, தான் நல்லது என்று கருதுவதை தனது பாணியில் எழுதிக் கொண்டே இருப்பான். புதுமைகளும் செய்து பார்ப்பான், ஆயிரம் மலர்கள் மலரட்டும்! காலம்தான் எதையும் தீர்மானிக்கும். வலியது, நல்லது, பெறுமதி உடையது, பயன்பாடுடையது நின்று நிலைத்து வாழும்!

* * * * *

நூலாசிரியரது நாடகங்கள் பற்றி அறிஞர்களது கருத்துக்கள்:

கொழும்பு ஹோட்டேல் தம்பிரபேன் மண்டபத்தில் நடந்த
“கெட்டிக்காரர்கள்” நூல் வெளியீட்டு விழாவில் கூறியவை:

“வானொலி நாடகம் எழுதுவதில் அராவியூர் சுந்தரம் பிள்ளையும் முதன்மையானவர். அவர் தமது முதலாவது வானொலி நாடகத் தொகுப்பான “கெட்டிக்காரர்கள்” நூலை வெளியிடுகின்றார். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச் சேவைத் தனி, நாடகங்களின் முதலாவது தொகுப்பும் இதுவாகும். இதையிட்டு நாம் பெருமைப்படுகின்றோம். நாடகத் துறைக்குச் சேவை செய்யும் சுந்தரம்பிள்ளை பாராட்டப்படவேண்டியவர்”

திரு. வீ. ஏ. திருஞானசுந்தரம்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளர்:

“பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் காதல் கல்யாணம் சீதனம் போன்ற விடயங்களை வைத்து எழுதிக்கொண்டிருக்க, அராவியூர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் அவற்றைத் தொடாமலே தமது பெரும்பாலான நாடகங்களையும் எழுதியிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது”

திரு. எஸ். ஹரிஹரசர்மா.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச் சேவை
இயல் நாடகக் கட்டுப்பாட்டாளர்.

“சுந்தரம்பிள்ளை பல்வேறுபட்ட சூழ்நிலைகள், பாத்திரங்கள் உணர்ச்சிகள் தத்துவங்களையும் மிகவும் இலகுவாக நகைச்சுவை ததும்ப தமது நாடகங்களிலே தந்துள்ளார்”

திரு. ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச் சேவை
நாடகத் தயாரிப்பாளர் / அமைப்பாளர்.

“அராவியூர் சுந்தரம்பிள்ளையின் நாடகங்களை நானே முதலில் வானொலிக்கெனத் தயாரித்தேன். இலங்கை வானொலி நாடகங்களுக்கு ஒரு தனித்துவம் உண்டு. இந்த மண்ணின் மணம் அவற்றில் கமழ்கின்றது. அந்தத்துறையை நாம் மேலும் வளர்க்க வேண்டும்.

திரு. P. விக்கினேஸ்வரன்.

இலங்கை ரூபவாணிநிக் கூட்டுத்தாபன உதவிப்பணிப்பாளர்:

“ அழகான பேராதனை வளாகக் காட்சிகளைச் சுந்தரம்பிள்ளை தமது நாடகங்களில் அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். சமூகப் பிரச்சினைகளையும் எடுத்து அலசுகின்றார். அவர் இன்னும் பல நாடகங்களை எழுதி, இன்னும் பல நாடக நூல்களை வெளியிட வேண்டும். அதன்மூலம் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையிலிருந்து அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளை வரை என்ற ஒரு பாரம்பரியமே ஏற்பட வேண்டும்!”

ஆர். சிவசுருநாதன்.

‘தினகரன்’ பிரதம ஆசிரியர்

“ சுந்தரம்பிள்ளை வாடுலை நாடகங்களையே அதிகமாக எழுதினாலும் பத்திரிகைகளுக்குச் சிறுகதைகளும் எழுதி வருகிறார். அண்மையில் வீரகேசரி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் அவரது சிறுகதை ஒன்று பரிசு பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது”

திரு. ஆ. சிவநேசச்செல்வன்.

‘வீரகேசரி’ பிரதம ஆசிரியர்,

“ தான் தொடாத பொருளே இல்லை என்று கூறும் அளவிற்குப் பல நல்ல சமூகச் சீர்திருத்த நாடகங்களை எழுதியிருக்கிறார் அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளை. அவரது நாடகங்களில் வரும் பெண்பாத்திரங்கள் மிகவும் உயிர்த்துடிப்புள்ளவர்கள். அதனை அவரது நாடகங்களில் நடிப்பதென்றால் எனக்கு மிகவும் பிரியம்.”

திருமதி கமலினி செல்வராசன் B. A.

“ வாடுலை நாடகம் எழுதுவதில் இன்று அராலியூர் சுந்தரம்பிள்ளை முதன்மையானவராகத் திகழ்கிறார். அவரது நாடக நூலை எமது ஒலி, ஒளி, நேயர் மன்ற வெளியீடாக அளிப்பதில் நாம் பெருமைப்படுகின்றோம்”

திரு. தம்பிஐயா தேவதாஸ்

ஒலி, ஒளி நேயர் மன்றத் தலைவர்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த 'கெட்டிக்காரர்கள்' நூல்
ஆய்வரங்கில் கூறியவை:

“ அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்
தில் என்னுடன் கல்வி சுற்றவர். நண்பர். பல்கலைக்கழகத்தில்
அவர் பேசாத தமிழ்ச் சங்கக் கூட்டங்களே இல்லை என்று கூறு
மளவிற்குச் சிறந்த பேச்சாளராகத் திகழ்ந்தவர். அவரது வானொலி
நாடகங்கள் சிலவற்றைக் கேட்கும் பொழுது, இளமைக்
காலத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கழித்த இனிய நாட்
கள் நினைவுக்கு வரும்! ”

பேராசிரியர் நா. பாலகிருஷ்ணன்
கலைப்பீடாதிபதி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

“சுந்தரம்பிள்ளை முன்பு 'பொலிடோலே கதி' 'பணமோ
பணம்' என்ற இரண்டு மேடை நாடகங்களை வெளியிட்டார்.
இப்பொழுது தமது முதலாவது வானொலி நாட நூலை வெளியிட்
டிருக்கிறார். இவரை விட்டு விட்டு ஈழத்து நாடக இலக்கிய
வரலாற்றை எழுத முடியாது”

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்
தமிழ்த்துறை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

“சுந்தரம்பிள்ளை இரண்டு மேடை நாடகங்களையும் வெளியிட்டுள்
ளார். 'பொலிடோலே கதி' என்ற நகைச்சுவை நாடகத்தில் பல
அரிய கருத்துக்களையும் கூறியுள்ளார். 'பணமோபணம்' இலங்கைத்
தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையின் ஒரு கால கட்டத்தைச் சித்தரிக்கும்
ஒரு நல்ல சமூக சீர்திருத்த நாடகம். அன்றாட வாழ்வில் நிகழ்
கின்ற சம்பவங்கள், எழுகின்ற பிரச்சினைகளை வைத்து இந்த ஒன்பது
நாடகங்களையும் இயற்றியுள்ளார். 'ஆடு வளர்ப்பது எப்படி?'
நாடகத்தில் வருகின்ற சம்பவங்கள் சில எனது சொந்த வாழ்க்
கையிலும் நடந்துள்ளன.”

கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம்.
தமிழ்த்துறை கிரேஷ்ட விநியோகியாளர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

‘கெட்டிக்காரர்கள்’ நாடக நூலுக்குப் பத்திரிகைகளில் வந்த விமர்சனங்கள்:

“... நமது நாடகத் தயாரிப்பாளர்களுக்குள்ள பெரும் குறை தகுந்த நாடகப் பிரதி கிடைக்காமையாகும். இந்தப் பின்னணியில் ஒரு நாடகாசிரியர் நூற்றிருபத்தைந்து நாடகங்களை எழுதியுள்ளார் என்றால் — அந்த உழைப்புக்காகவே — அவர் பாராட்டப்பட வேண்டியவர். அந்தப் பெருமைக்குரியவர்தாம் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை....”

“... இவற்றுள் பெரும்பாலானவை எமது சமூகத்தின் பல வீணங்களை போலிக் கௌரவங்களைத் தோலுரித்துக் காட்டுபவை. யாழ்ப்பாணத்து மத்திய வர்க்கத்தின் ‘இரண்டுங் கெட்டான்’ வாழ்க்கையை நையாண்டி செய்பவை. இவற்றினூடு இழையோடும் நகைச்சுவையே நாடகாசிரியர் பலம். உண்மையில் இந்த நகைச்சுவையின் தோளில் ஏறி நாடகங்கள் சவாரி செய்து விடுகின்றன.

“... எங்கள் நாடக கதாசிரியர்கள் போட்டுப் பித்ததுதறிய சிதனம், சாதி என்ற இரண்டையும் விட்டு விடுதலையாகி நிற்பதற்காக சுந்தரப்பிள்ளையைப் பாராட்டலாம்....

“ அருள் மிக்க உற்சாகத்தோடு கல்விப்பணி செய்கிறான்; விழா எடுக்கிறான். திறமை சான்ற மாணவியான கமலத்துக்கும் அவனுக்கும் ஓர் ஒட்டுதல். (தாசுரின் போஸ்ட் மாஸ்டர் பாணியில்!)

திடீரென்று கமலத்துக்குத் திருமணம் ஏற்பாடாகிறது. (மாப்பிள்ளை தொழிலாளி) கமலம் பல்சலைக்கழகம் புகுவாள் என்ற அருளின் கனவும் (ஏனைய கனவுகளும்!) மலராத கருகிவிடுகின்றன. “ மலராத மொட்டுக்கள் ” நல்ல குறியீடு!

தாம் ஒடுக்கப்படுவதாகக் கூக்குரலிடும் தமிழர் சிலர், சக தமிழர்களை எப்படி நடத்துகிறார்கள் என்பதே ‘புதிய அடிமைகளின்’ கரு.

லச்சுமி மலையகத்துச் சிறுமி. ஓர் ஏழைத் தொழிலாளியின் மகன் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் குடும்பம் ஒன்றில் வேலைக்காரியாக உழைக்கிறாள். தீபாவளி வருகிறது. வீடே அமர்க்களப்படுகிறது. தன்னை அழைத்துச் செல்ல கண்டியிலிருந்து தகப்பன் வருவான், போய்த் தாய் சகோதரர்சளைக் காணலாம் என்று கனவு காணுகிறாள் லச்சுமி.

குடும்பத் தலைவி நல்லம்மாவோ லச்சுமியை ஊருக்குப் போர் காது தடுக்கப் பல சூழ்ச்சிகள் செய்கிறாள். மாரிமுத்துவின் ஏழ்மை அவளை ஏலாதவனாக்கிவிட, மகளை விட்டு விட்டு ஊர் திரும்புகிறாள் அவன். தந்தையும் மகனும் பிரிவது நெஞ்சை உருக்கும் கட்டம்.

லச்சுமிக்குப் புதுச்சட்டை வாங்கும்படி சிறுமி சுதா வற்புறுத்துவதும், உலகத்துக்குத் துன்பஞ் செய்த நரகாசுரன் கதையை சிறுமிக்குத் தந்தை சொல்வதும் நல்ல உத்திகள். கள்ளம் கபடமற்ற சிறுவர் உலகம் வஞ்சகமும் சுயநலமும் கொண்ட மூத்தோர் உலகத்தோடு முரண்படுவதை ஆசிரியர் சூசகமாகக் காட்டுகிறார்.

மலையகப் பிள்ளைகளைக் கொடுமைப்படுத்தும் தமிழர்களுடைய மனச்சாட்சியை உலுக்கும் இந்த நாடகத்தைப் படைத்ததற்காக சுந்தரம்பிள்ளைக்கு ஒரு 'சபாஷ்!'

6.8.1989 முரசொலியில் சோ . பத்மநாதாள்.

“அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளையின் இந்நாடகங்கள் போலி சமூக அமைப்பை நையாண்டி செய்வதாகவும் சில மறைக்கப்படும் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைந்தாலும் அவற்றினுடாக நல்ல சமூகக் கனதியான கருத்துக்களையும் எமக்கு சொல்லத் தவறவில்லை...”

“...கொழும்பு நகரில்வாடகைக் குடியிருப்பாளர்களின் அவல நிலையை 'ஐயாயிரம்' நாடகத்தில் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.”

“...புதிய அடிமைகள்' 'மலராத மொட்டுக்கள்' ஆகிய இரு நாடகங்களும் மலையகச் சூழலிலும் அம்மக்களையும் பாத்திரமாகக் கொண்டும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. வேலைக்குச் சிறுவர்களை யாழ்ப்பாணம் முதலான பகுதிகளுக்கு அனுப்பும் மலையக மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், அங்ஙனம் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் அச்சிறுவர்கள் அனுபவிக்கும் கஸ்ட துன்பங்களையும், வேலை கொள்வோரின் மனோபாவங்களையும் 'புதிய அடிமைகள்' நாடகத்திலும், பின் தங்கிய மலையகச் சிறார்களின் கல்வி நிலையை மேம்படுத்த அரும்பாடுபடும், யாழ்ப்பாணப் பட்டதாரி ஆசிரியர் ஒருவரின் முயற்சியையும் அவரின் சக்திக்கு மீறிய அம்மலையகச் சூழலினால் அவருக்கு ஏற்படும் தோல்வியையும் 'மலராத மொட்டுக்கள்' நாடகத்திலும் நன்கு சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது...”

...கடன்படாதே கடன்கொடாதே' என்பதில் கடன்பட்டவர் மட்டுமல்லாது கடன் கொடுத்தவரும் கலங்கி நிற்பதைக் காலச் சூழலுக்கு ஏற்பக் கூறுவது ரசிப்பதற்குரியதாகும்.

... அவர் ஆசிரியராக இருப்பதாலும் தொழிலின் நிமித்தம் மலையகம் யாழ்ப்பாணம் என்று இலங்கையின் பல பாகங்களில் வாழ்ந்தமையாலும் அப்பகுதி மக்களின் வாழ்க்கை முறையை நன்கு

அறிந்து, அவர்களின் மொழி நடையிலேயே பல நாடகங்களை எழுதி
பிரும்பது அவரின் திறமைக்குச் சான்றாகும். ...இப் பாத்திரங்களும்
அவர்களுடைய வாழ்க்கைச் சூழலும் பேசுகின்ற மொழி நடையும்
அவ்வப் பிரதேச பகைப் புலத்தைக் கொண்டிருப்பதால் இவருடைய
நாடகங்கள் யதார்த்தப் பண்புள்ளவையாக அமைந்துள்ளன...

...நம் நாட்டில் நல்ல பல தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள்
ஆனால் வானொலி நாடகங்களைத் திறம்பட எழுதக்கூடியவர்களில்
அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் முதல் இடத்தில் வைத்து
எண்ணத்தக்கவர்..."

9.7.1989 'தினகரனில்' நா. தர்மலிங்கம்.

"...யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத்தமிழ் ஆசிரியருக்குக் கைவந்த
கலையாகவுள்ளது..."

"... நகைச்சுவை' என்பதை நோக்குவோமாயின், அப்பண்பு
ஆசிரியரின் இயல்பில் இருப்பதைக் காணலாம். 'நாடகம் எழுதும்
முறையினைக் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் மெல்லிய நகைச்சுவை
இழையோடும் உரையாடலை எழுத எவரும் ஒருவருக்குக் கற்றுத்தர
முடியாது' என்று ஒரு நாடகாசிரியர் கூறியது நினைவில் வருகின்றது'
இந்த வகையில் சுந்தரம்பிள்ளை கொடுத்து வைத்தவர்..."

'திசை'யில் பாலமுருகன்

"...கையில் எடுத்த புத்தகத்தைக் கீழே வையாமலே வாசித்து
முடித்தேன். அந்த ஒன்பது நாடகங்களும் அவ்வளவு சுவையாக
எழுதப்பட்டிருந்தன. அசாதாரண நிகழ்வுகளோ நம்பமுடியாத
சம்பவங்களோ அவற்றில் மருந்துக்கும் இல்லை..."

திசையில் ஒரு வாசகர்.

"Dramatists in Tamil for any medium (Radio/TV/Stage) are
hard to find in this country. One could count their number in
one's fingers.

Araliyoor N. Sundarampillai who has written and produced
more than 20 plays in Jaffna and published in book form two
plays already, has also written radio plays. He is reputed to be
among the forerunners and a very successful writer for the
radio mastering the medium.

People associated with the radio have readily recognised his
talent as a humorous script writer of the medium... They are
excellent radio plays which are basically entertaining."

K. S. SIVAKUMARAN; in "THE ISLAND"

நூலாசிரியர்

“... வாஞ்சுலி நாடகம் எழுதுவது என்பது ஒரு தனித்துவம் வாய்ந்த கலையாகும்: நாடகக் கலையையும் வாஞ்சுலி என்ற ஊடகத்தின் தன்மையையும் நன்கு அறிந்தவர்களே அதைத் திறம்பட எழுத முடியும். இத்திறையில் பல்லாண்டுகால அனுபவம், தேர்ச்சி, மகிழ்ச்சி என்பவற்றினைப் பெற்றவர் அராலியர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை. வெங்கைவாஞ்சுலி கார்டிங் நாடகமன்றத்தில் சுந்தரம்பிள்ளையின் பங்களிப்பு கனிப்பிடக்கூக்கது. நாற்றுக்குமேற்பட்ட வாஞ்சுலி

நாடகங்களை எழுதியுள்ள இவர் இப்பொழுது ஒரு புதுமயற்சியாக அவற்றைத் தொகுத்து வாஞ்சுலி நாடக நூல்களையும் வெளியிடுகின்றார்...

“... இவரது நாடகங்கள் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தைச் சித்தரிப்பவை. எமது சமூகத்தின், கனிப்பாக நடுக்கர வர்க்குத்தினரது யதார்த்த நிலைகளையும், பலவீனங்களையும் போலித்தகனங்களையும் கிண்டல் செய்து நகைச்சுவையுடன் நாடகங்களை எழுதவதில் அற்றல் பெற்ற சுந்தரம்பிள்ளை உணர்ச்சி ததும்பும் நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

“... நாடகாசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் கிறுகதைகள் பலவற்றையும் பத்திரிகைகளில் வாசித்திருக்கிறேன். அவரது நாடகங்களைப் போலவே அவரது சிறுகதைகளும் யதார்த்த நிலை வடிவாக கருத்தாழம்மிக்க கதைகள். அவையும் நூலுருவிலி வெளிவரவேண்டியது அவசியம்.”

அணிந்துரையில் பேராசிரியர் என். பாலகிருஷ்ணன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீடாகிபடு.

“... உண்மையில், எப்படி உங்களால் இவ்வளவு அடுக்காகத் தொடர்ந்து எழுதமுடிகிறதோ, என்பதை நினைக்க, மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. உங்கள் இந்த அசாதாரண சாதனை மேலும் தொடர இறைவன் அருள் கிடைக்கட்டும்.”

கடிதத்தில் வீ. ஏ. திருஞானசுந்தரம்

இலங்கை ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச்சேவைப் பணிப்பாளர்